

சுவாமி விவேகானந்தரின்
உலகச் சமய பெருவிழாவை யொட்டிய மலர்

02-02-1994

சுவாமி விவேகானந்தரின் ஜயந்தியன்று
வெளியிடப்பட்டது

**Sri Ramakishna Sarada Sevashrama
Point Pedro**

MAKE AN INTELLIGENT MOVE
INVEST WITH
THE NATIONAL SAVINGS BANK
TESTED & TRUSTED
BY OVER NINE MILLION DEPOSITORS

புதிய வட்டி விதங்கள்

சேமிப்பு கணக்கு
Savings Account 14%

அறக்கொடைத்
திட்டம் 16%

நீலையான வைப்பு
Fixed Deposit

12 மாதங்கள் 16%
24 மாதங்கள் 17%
12 மாதாந்தம் 15.5%

UNIQUE PRIVILEGES

- ★ Government guarantee of repayment of Deposits.
- ★ Computation of interest monthly.
- ★ Exemption of stamp-duty on withdrawals.
- ★ Nomination of beneficiaries.
- ★ Facility for minors to operate accounts.
- ★ Service through Branches & Post Offices.

தேசிய சேமிப்பு வங்கி
NATIONAL SAVINGS BANK
YOUR FRIEND IN NEED

THE NATIONAL SAVINGS BANK

FOUNDED 1854

AS A NATIONAL SAVINGS BANK

FOR THE PEOPLE

Capital, \$1,000,000	Reserve, \$250,000
Surplus, \$500,000	Profit, \$100,000
Assets, \$1,750,000	Liabilities, \$1,750,000

UNIQUE FEATURES

- Guarantees payment of deposits at all times
- Guarantees highest interest rates
- Guarantees safety of deposits
- Guarantees prompt service
- Guarantees the highest quality of service

For Further Information

Write to the National Savings Bank

1000 Broadway, New York, N.Y.

“கடவுளைச் சரண் அடைந்தவன் காப்பாற்றப்படுவான்”

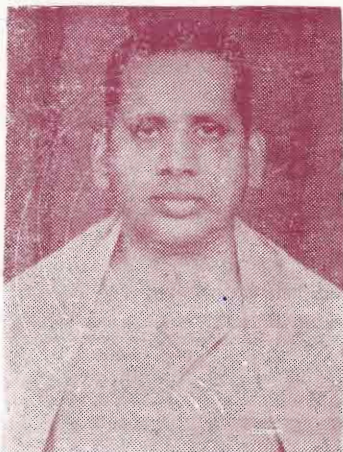
— தூய அன்னை ஸ்ரீ சாரதாதேவி —

பொருளடக்கம்

1. Message — Rev Swami Atmaghananandaji Maharaj	
2. Our Salutations to our Guru	
3. First Public Lecture in the East	1
4. Welcome from the Hindus of Jaffna	9
5. Swami lectured in Jaffna	10
6. Chicago Addresses	20
7. Address at the Final Session	32
8. Sri Ramakrishna's Message of Hope — Swami Bhuteshananda	33
9. Sri Sarada Devi Mother, Guru and Deity — Swami Gahanananda	38
10. சந்நியாச கீதம் — சுவாமி விவேகானந்தர்	43
11. அருள் வடிவான அன்னை — சுவாமி வீரேஸ்வரானந்தா	47
12. ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியார்	51
13. சிகாகோ சொற்பொழிவு	59
14. அன்னை ஸ்ரீ சாரதா தேவியின் வழிகாட்டலும், ஸ்ரீ சாரதா தேவியின் பணிகளும் — டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தன்	63
15. கப்பலில் விவேகானந்தர்	67
16. எங்கள் பட்டயக் கணக்காளர்	72
17. பிரபு மகராஜ்	73
18. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் — சுவாமி சாரதாநந்தர்	76
19. Audited Statement of Accounts	
20. வாழ்த்துக்கள்	
21. சமர்ப்பணம்	

Printed By: Tamil Poonga Press
Nelliady, Karaveddy.

★ ★ ★ ★ ★

Ramakrishna mission
(Ceylon Branch)
40, Ramakrishna Road,
Wellawatta,
Colombo-6
15-12-93

Message

This is the Centenary year of Swami Vivekananda's historic speech at the World Parliament of Religions held at Chicago in the year of 1893, which has brought new light into the religions understanding of people all over the world.

"Religions of the world have become lifeless mockeries. What we want today is character" so said Swamiji. Religion for human development, was the main thrust of Swamiji's message.

The unfortunate situation of mankind which is under great strain due to religious bigotry and hatred, should change with this new message of Swamiji, the message of human development through religion.

We are happy that the Sri Sarada Sevashrama, Point Pedro, has been over the years, struggling to take this message of Swami Vivekananda to every door step in the part of the island.

May Bhagawan Sri Ramakrishna, the Holy Mother Sri Sarada Devi and Swami Vivekananda bless this Ashrama in every respect is our sincere prayer.

Swami Atmaghananandaji Maharaj
(Vice-President)

Thirunelveli,
Jaffna.
9-12-1993

Appreciation

We do all appreciate your socio-spiritual activities geared towards peace and harmony. Education we all hope helps to emancipate man from worries of this world.

Thank you very much for the photographs. I am returning the smaller one retaining the other two.

We assure you our wholehearted assistance.

With Prayers

Palaly Teachers' College.

R. S. Nadarajah
principal

Swami Vireswarananda
President,
Ramakrishna Math & Mission,
P. O. Belur Math, Calcutta.
13th September 1969

Our Salutations to our Guru

My dear Ratnasabapathy,

Received your letter of the 31st August along with the enclosures. I am glad to learn that you have started an organisation in the name of the Holy Mother, Sri Sarada Devi and named it as "Sri Sarada Nilayam". May the Mother guide you in everyway and may She shower Her blessings on the organisation is my earnest prayer to Her.

Hope the Sri Krishna Jayanthi celebrations went off well.

May you have pure devotion to Sri Guru Maharaj's lotus feet is my earnest prayer to Him.

With love and blessings.

Yours affectionately.
(Signed) Swami Vireswarananda

Swami's Trip abroad in the year 1992

Swami Chidrupananda Swami-in-charge left for London and had spent valuable days in this country. On his return he went to France at the invitation of Revered Swami Ritajanandaji Maharaj President, Centre Vedantique Ramakrishna. In France and in London the Swami had spent most valuable days in the Ramakrishna Mission Centres. To Revered Swami Bayyanandaji Maharaj, President, Ramakrishna Vedanta Centre, London, Revered Swami Ritajanandaji Maharaj President, Centre Vedantique Ramakrishna, France, and to all Revered Brother Monks in both centres, Chidrupananda offers his grateful thanks and Pranams. In the both centres abroad spiritual work done is quite amazing.

-Editor

FIRST PUBLIC LECTURE IN THE EAST

(Delivered in Colombo.)

After his memorable work in the West, Swami Vivekananda landed at Colombo on the afternoon of January 15, 1897, and was given a right royal reception by the Hindu community there. The following address of welcome was then presented to him;

SRIMAT VIVEKANANDA SWAMI

Revered Sir,

In pursuance of a resolution passed at a public meeting of the Hindus of the city of Colombo, we beg to offer you a hearty welcome to this Island. We deem it a privilege to be the first to welcome you on your return home from your great mission in the West.

We have watched with joy and thankfulness the success with which the mission has, under God's blessing, been crowned. You have proclaimed to the nations of Europe and America the Hindu Ideal of a universal religion, harmonising all greeds, providing spiritual food for each soul according to its needs, and lovingly drawing it unto God. You have preached the Truth and the way, taught from remote ages by a succession of Masters whose blessed feet have walked

and sanctified the soil of India, and whose gracious presence and inspiration have made her, through all her vicissitudes, the Light of the World.

To the inspiration of such a Master, Shri Ramakrishna Paramahansa Deva, and to your self-sacrificing zeal, Western nations owe the priceless boon of being placed in living contact with the spiritual genius of India, while to many of our own countrymen, delivered from the glamour of Western civilisation, the value of our glorious heritage has been brought home.

By your noble work and example you have laid humanity under an obligation difficult to repay, and you have shed fresh lustre upon our Motherland. We pray that the grace of God may continue to prosper you and your work, and

We remain Revered sir,

Yours faithfully,

for and on behalf of the Hindus of Colombo.

P. Coomara Swamy

*Member of the Legislative Council of Ceylon
Chairman of the Meeting*

A. Kulaveerasingham, Secretary.

Colombo, January, 1897,

The Swami gave a brief reply, expressing his appreciation of the kind welcome he had received. He took advantage of the opportunity to point out that the demonstration had not been made in honour of a great Politician, or a great soldier, or a millionaire, but of a begging Sannyasin, showing the tendency of the Hindu mind towards religion. He urged the necessity of keeping religion as the backbone of the national life if the nation were to live, and disclaimed any personal character for the welcome he had received, but insisted upon its being the recognition of a Principle.

On the evening of the 16th the Swami gave the following public lecture in the Floral Hall;

What little work has been done by me has not been from any inherent power that resides in me, but from the cheers, the goodwill, the blessings that have followed my path in the West from this our very beloved, most, sacred, dear Motherland. Some good has been done, no doubt, in the West, but specially to myself; for what before was the result of an emotional nature, perhaps, has gained the certainty of conviction and attained the power and strength of demonstration. Formerly I thought as every Hindu thinks, and as the Hon. President has just pointed out to you, that this is the *Punya Bhumi*, the land of Karma. Today I stand here and say, with the conviction of truth, that it is so. If there is any land on this earth that can lay claim to be the blessed *Punya Bhumi*, to be the land to which souls on this earth must come to account for Karma, the land to

which every soul that is wending its way Godward must come to attain its last home, the land where humanity has attained its highest towards gentleness, towards generosity, towards purity, towards calmness, above all, the land of introspection and of spirituality—it is India. Hence have started the founders of religions from the most ancient time, deluging the earth again and again with the pure and perennial waters of spiritual truth. Hence have proceeded the tidal waves of philosophy that have covered the earth. East or west, North or South, and hence again must start the wave which is going to spiritualize the material civilisation of the world. Here is the life giving water with which must be quenched the burning fire of materialism which is burning the core of the hearts of millions in other lands. Believe me, my friends, this is going to be.

So much I have seen, and so far those of you who are students of the history of races are already aware of this fact. The debt which the world owes to our Motherland is immense. Taking country with country there is not one race on this earth to which the world owes so much as to the patient Hindu, the mild Hindu. "The mild Hindu" sometimes is used as an expression of reproach; but if ever a reproach concealed a wonderful truth, it is in the term "the mild Hindu", who has always been the blessed child of God. Civilisations have arisen in other parts of the world. In ancient times and in modern times, great ideas have emanated from strong and great races. In ancient and in modern times, wonderful ideas have been carried forward from one race to another. In ancient and in modern times, seeds of great

truth and power have been cast abroad by the advancing tides of national life; but mark you, my friends, it has been always with the blast of war trumpets and with the march of embattled cohorts. Each idea had to be soaked in a deluge of blood. Each idea had to wade through the blood of millions of our fellow-beings. Each word of power had to be followed by the groans of millions, by the wails of orphans, by the tears of widows. This, in the main, other nations have taught; but India has for thousands of years peacefully existed. Here activity prevailed when even Greece did not exist, when Rome was not thought of, when the very fathers of the modern Europeans lived in the forests and painted themselves blue. Even earlier, when history has no record, and tradition dares not peer into the gloom of that intense past, even from then until now, ideas after ideas have marched out from her, but every word has been spoken with a blessing behind it and peace before it. We, of all nations of the world, have never been a conquering race, and that blessing is on our head, and therefore we live.

There was time when at the sound of the march of big Greek battalions the earth trembled. Vanished from off the face of the earth, with not even a tale left behind to tell, gone is that ancient land of the Greeks. There was a time when the Roman Eagle floated over everything worth having in this world: everywhere Rome's power was felt and pressed on the head of humanity: the earth trembled at the name of Rome. But the Capitoline Hill is a mass of ruins, the spider weaves its web where the Caesars ruled. There

have been other nations equally glorious that have come and gone, living a few hours of exultant and exuberant dominance and of a wicked national life, and then vanishing like ripples on the face of the waters. Thus have these nations made their mark on the face of humanity. But we live, and if Manu came back today he would not be bewildered, and would not find himself in a foreign land. The same laws are here, laws adjusted and thought out through thousands and thousands of years; customs, the outcome of the acumen of ages and the experience of centuries, that seem to be eternal; and as the days go by, as blow after blow of misfortune has been delivered upon them, such blows seem to have served one purpose only, that of making them stronger and more constant. And to find the centre of all this, the heart from which the blood flows, the mainspring of the national life, believe me when I say after my experience of the world, that it is here,

To the other nations of the world religion is one among the many occupations of life. There is politics, there are the enjoyments of social life, there is all that wealth can buy or power can bring, there is all that the senses can enjoy; and among all these various occupations of life and all this searching after something which can give yet a little more whetting to the cloyed senses-among all these, there is perhaps a little bit of religion. But here, in India, religion is the one and the only occupation of life. How many of you now that there has been a Sino-Japanese war? Very few of you, if any. That there are tremendous political movements and socialistic move-

ments trying to transform Western Society, how many of you know? Very few indeed, if any. But that there was a Parliament of Religions in America, and that there was a Hindu Sannyasin sent over there. I am astonished to find that even the cooly knows of it. That shows the way the wind blows, where the national life is. I used to read books written by globe-trotting travellers, especially foreigners, who deplored the ignorance of the Eastern masses, but I found out that it was partly true and at the same time partly untrue. If you ask a ploughman in England, or America, or France, or Germany to what party he belongs, he can tell you whether he belongs to the Radicals or the Conservatives, and for whom he is going to vote. In America he will say whether he is Republican or Democrat, and he even knows something about the silver question. But if you ask him about his religion, he will tell you that he goes to church and belongs to a certain denomination. That is all he knows, and he thinks it is sufficient,

Now, when we come to India, if you ask one of our ploughmen, "Do you know anything about politics?" He will reply, "What is that?" He does not understand the socialistic movements, the relation between capital and labour, and all that; he has never heard of such things in his life, he works hard and earns his bread. But if you ask, "What is your religion?" he replies, "Look here, my friend, I have marked it on my forehead." He can give you a good hint or two on questions of religion. That has been my experience. That is our nation's life,

Individuals have each their own peculiarities, and each man has his own method of growth, his own life marked out for him by the infinite past life, by all his past Karma as we Hindus say. Into this world he comes with all the past on him, the infinite past ushers the present, and the way in which we use the present is going to mark the future. Thus everyone born into this world has a bent, a direction towards which he must go, through which he must live, and what is true of the individual is equally true of the race. Each race, similarly, has a peculiar bent, each race has a peculiar *raison d'être*, each race has a peculiar mission to fulfil in the life of the world. Each race has to make its own result, to fulfil its own mission. Political greatness or military power is never the mission of our race; it never was, and mark my words, it never will be. But there has been the other mission given to us, which is to conserve, to preserve, to accumulate, as it were into a dynamo, all the spiritual energy of the race, and that concentrated energy is to pour forth in a deluge on the world whenever circumstances are propitious. Let the Persian or the Greek, the Roman, the Arab, or the Englishman march his battalions, conquer the world, and link the different nations together, and the philosophy and spirituality of India is ever ready to flow along the new-made channels into the veins of the nations of the world. The Hindu's calm brain must pour out its own quota to give to the sum total of human progress. India's gift to the world is the light spiritual.

Thus, in the past, we read in history that whenever there arose a great conquering nation uniting the

different races of the world, binding India with the other races, taking her out, as it were, from her loneliness and from her aloofness from the rest of the world into which she again and again cast herself, that whenever such a state has been brought about, the result has been the flooding of the world with Indian spiritual ideas. At the beginning of this century, Schopenhauer, the great German philosopher, studying from a not very clear translation of the Vedas made from an old translation into Persian and thence by a young Frenchman into Latin, says, "In the whole world there is no study so beneficial and so elevating as that of the Upanishads. It has been the solace of my life; it will be the solace of my death." This great German sage foretold that "The world is about to see a revolution in thought more extensive and more powerful than that which was witnessed by the Renaissance of Greek Literature", and today his predictions are coming to pass. Those who keep their eyes open, those who understand the working in the minds of different nations of the West, those who are thinkers and study the different nations, will find the immense change that has been produced in the tone, the procedure, in the methods, and in the literature of the world by this slow, never-ceasing permeation of Indian thought.

But there is another peculiarity as I have already hinted to you. We never preached our thoughts with fire and sword. If there is one word in the English language to represent the gift of India to the world, if there is one word in the English language to express the effect which the literature of India, produces upon mankind, it is this one word, "fascination". It is the opposite of anything that takes

you suddenly; it throws on you, as it were, a charm imperceptibly. To many, Indian thought, Indian manners, Indian customs, Indian philosophy, Indian literature are repulsive at the first sight; but let them persevere, let them read, let them become familiar with the great principles underlying these ideas, and it is ninety-nine to one that the charm will come over them, and fascination will be the result. Slow and silent, as the gentle dew that falls in the morning, unseen and unheard yet producing a most tremendous result, has been the work of this calm, patient, all-suffering, spiritual race upon the world of thought.

Once more history is going to repeat itself, For today, under the blasting light of modern science, when old and apparently strong and invulnerable beliefs have been shattered to their very foundations, when special claims laid to the allegiance of mankind by different sects have been all blown into atoms and have vanished into air, when the sledge-hammer blows of modern antiquarian researches are pulverising like masses of porcelain all sorts of antiquated orthodoxies, when religion in the West is only in the hands of the ignorant and the knowing ones look down with scorn upon anything belonging to religion, here comes to the fore the philosophy of India, which displays the highest religious aspirations of the Indian mind, where the grandest philosophical facts have been the practical spirituality of the people. This naturally is coming to the rescue, the idea of the oneness of all, the Infinite, the idea of the Impersonal, the wonderful idea of the eternal soul of man, of the unbroken continuity in the march of beings, and the infinity of the universe The

old sects looked upon the world as a little mud-puddle and thought that time began but the other day. It was there in our old books, and only there that the grand idea of the infinite range of time, space, and causation, and above all, infinite glory of the spirit of man governed all the search for religion. When the modern tremendous theories of evolution and conservation of energy and so forth are dealing death blows to all sorts of crude theologies, what can hold any more the allegiance of cultured humanity but the most wonderful, convincing, broadening, and ennobling ideas that can be found only in that most marvellous product of the soul of man, the wonderful voice of God, the Vedanta?

At the same time, I must remark that what I mean by our religion working upon the nations outside of India comprises only the principles, the background, the foundation upon which that religion is built. The detailed workings, the minute points which have been worked out through centuries of social necessity, little ratiocinations about manners and customs and social well-being, do not rightly find a place in the category of religion. We know that in our books a clear distinction is made between two sets of truths. The one set is that which abides for ever, being built upon the nature of man, the nature of the soul, the soul's relation to God, the nature of God, perfection, and so on; there are also the principles of cosmology, of the infinitude of creation, or more correctly speaking—projection, the wonderful law of cyclical procession, and so on—these are the eternal principles founded upon the universal laws in nature. The other set comprises the

minor laws which guide the working of our everyday life. They belong more properly to the Puranas, to the Smritis, and not to the Shrutis. These have nothing to do with the other principles, even in our own nation these minor laws have been changing all the time. Customs of one age, of one Yuga, have not been the customs of another, and as Yuga comes after Yuga, they will still have to change. Great Rishis will appear and lead us to customs and manners that are suited to new environments,

The great principles underlying all this wonderful, infinite, ennobling, expansive view of man and God and the world have been produced in India. In India alone man has not stood up to fight for a little tribal God, saying "My God is true and yours is not true; let us have a good fight over it." It was only here that such ideas did not occur as fighting for little gods. These great underlying principles, being based upon the eternal nature of man, are as potent today for working for the good of the human race as they were thousands of years ago, and they will remain so, so long as this earth remains, so long as the law of Karma remains, so long as we are born as individuals and have to work out our own destiny by our individual power.

And above all, what India has to give to the world is this. If we watch the growth and development of religions in different races, we shall always find this that each tribe at the beginning has a god of its own. If the tribes are allied to each other, these gods will have a generic name, as for example, all the Babylonian gods had. When the Babylonians were divided into many races, they

had the generic name of Baal, just as the Jewish races had different gods with the common name of Moloch; and at the same time you will find that one of these tribes becomes superior to the rest, and lays claim to its own king as the king over all. Therefrom it naturally follows that it also wants to preserve its own god as the god of all the races. Baal-Merodach, said the Babylonians, was the greatest god; all the others were inferior. Moloch—Yahveh was the superior over all other Molochs. And these questions had to be decided by the fortunes of battle. The same struggle was here also. In India the same competing god had been struggling with each other for supremacy, but the great good fortune of this country and of the world was that there came out in the midst of the din and confusion a voice which declared "That which exists is One; sages call it by various names." It is not that Shiva is superior to Vishnu, not that Vishnu is everything and Shiva is nothing, but it is the same one whom you call either Shiva, or Vishnu, or by a hundred other names. The names are different, but it is the same one. The whole history of India you may read in these few words. The whole history has been a repetition in massive language, with tremendous power, of that one central doctrine. It was repeated in the land till it had entered into the blood of the nation, till it began to tingle with every drop of blood that flowed in its veins, till it became one with the life, part and parcel of the material of which it was composed; and thus the land was transmuted into the most wonderful land of toleration, giving the right to welcome the various religions as well as all sects into the old mother country.

And herein is the explanation of the most remarkable phenomenon that is only witnessed here—all the various sects, apparently hopelessly contradictory, yet living in such harmony. You may be a dualist, and I may be a monist, You may believe that you are the eternal servant of God, and I may declare that I am one with God Himself; yet both of us are good Hindus. How is that possible? Read then "That which exists is One; sages call it by various names." Above all others, my countrymen, this is the one grand truth that we have to teach to the world. Even the most educated people of other countries turn up their noses at an angle of forty-five degrees and call our religion idolatry. I have seen that; and they never stopped to think what a mass of superstition there was in their own heads. It is still so everywhere, this tremendous sectarianism the low narrowness of the mind. The thing which a man has is the only thing worth having; the only life worth living is his own little life of dollar-worship and mammon-worship; the only little possession worth having is his own property, and nothing else. If he can manufacture a little clay nonsense or invent a machine, that is to be admired beyond the greatest possessions. That is the case over the whole world in spite of education and learning. But education has yet to be in the world, and civilisation; civilisation has begun nowhere yet. Ninety-nine decimal nine per cent of the human race are more or less savages even now. We may read of these things in books, and we hear of toleration in religion and all that, but very little of it is there yet in the world; take my experience for that. Ninety-nine per cent do not even think of it. There is tremendous religious perse-

cution yet in every country in which I have been, and the same old objections are raised against learning anything new. The little toleration that is in the world, the little sympathy that is yet in the world for religious thought, is practically here in the land of the Aryas, and nowhere else. It is here that Indians build temples for Mohammedans and Christians; nowhere else. If you go to other countries and ask Mohammedans or people of other religions to build a temple for you, see how they will help. They will instead try to break down your temple and you too if they can. The one great lesson, therefore, that the world wants most, that the world has yet to learn from India, is the idea not only of toleration, but of sympathy. Well has it been said in the *Mahimnah-stotra*: "As the different rivers, taking their start from different mountains, running straight or crooked, at last come unto the ocean, so, O Shiva, the different paths which men take through different tendencies, various though they appear, crooked or straight, all lead unto Thee." Though they may take various roads, all are on thy way. Some may run a little crooked, others may run straight, but at last they will all come unto the Lord, the One. Then and then alone is your Bhakti of Shiva complete when you not only see Him in the Linga, but you see Him everywhere. He is the sage, he is the lover of Hari who sees Hari in everything and in everyone. If you are a real lover of Shiva, you must see Him in everything and in everyone. You must see that every worship is given unto Him whatever may be the name or the form; that all knees

bending toward the Caaba or kneeling in a Christian church, or in a Buddhist temple are kneeling to Him whether they know it or not, whether they are conscious of it or not; that in whatever name or form they are offered, all these flowers are laid at His feet; for He is the one Lord of all, the one Soul of all souls. He knows infinitely better what this world wants than you or I. It is impossible that all difference can cease; it must exist: without variation life must cease. It is this clash, the differentiation of thought that makes for light, for motion, for everything. Differentiation infinitely contradictory, must remain but it is not necessary that we should hate each other therefore; it is not necessary therefore that we should fight each other.

Therefore we have again to learn the one central truth that was preached only here in our Motherland, and that has to be preached one more from India. Why? Because not only is it in our books, but it runs through every phase of our national literature and is in the national life. Here and here alone is it practised every day, and any man whose eyes are open can see that it is practised here and here alone. Thus we have to teach religion. There are other and higher lessons that India can teach, but they are only for the learned. The lesson of mildness, gentleness forbearance, toleration, sympathy, and brotherhood, everyone may learn, whether man, woman, or child, learned or unlearned without respect of race, caste, or creed. They call Thee by various names. Thou art One."

The following address of welcome from the Hindus of Jaffna was presented to Swami Vivekananda:

SRIMAT VIVEKANANDA SWAMI

Revered Sir,

We, the inhabitants of Jaffna professing the Hindu religion, desire to offer you a most hearty welcome to our land, the chief centre of Hinduism in Ceylon, and to express our thankfulness for your kind acceptance of our invitation to visit this part of Lanka.

Our ancestors settled here from Southern India, more than two thousand years ago, and brought with them their religion, which was patronised by the Tamil kings of Jaffna; but when their government was displaced by that of the Portuguese and the Dutch, the observance of religious rites was interfered with, public religious worship was prohibited, and the Sacred Temples, including two of the most far-famed Shrines, were razed to the ground by the cruel hand of persecution. In spite of the persistent attempts of these nations to force upon our forefathers the Christian religion, they clung to their old faith firmly, and have transmitted it to us as the noblest of our heritages. Now under the rule of Great Britain, not only has there been a great and intelligent revival, but the sacred edifices have been, and are being restored.

We take this opportunity to express our deep-felt gratitude for your noble and disinterested labours in the cause of our religion in carrying the light of truth, as revealed in the Vedas, to the Parliament of Religions, in disseminating the truths of the Divine Philosophy of India in America and England, and in making the Western world acquainted with the truths of Hinduism and thereby bringing the West in closer touch with the East.

We also express our thankfulness to you for initiating a movement for the revival of our ancient religion in this materialistic age when there is a decadence of faith and a disregard for search after spiritual truth.

We cannot adequately express our indebtedness to you for making the people of the West now the catholicity of our religion and for impressing upon the minds of the savants of the West the truth that there are more things in the Philosophy of the Hindus than are dreamt of in the Philosophy of the West.

We need hardly assure you that we have been carefully watching the progress of your Mission in the West and always heartily rejoicing at your devotedness and successful labours in the field of religion. The appreciative references made by the press in the great centres of intellectual activity, moral growth, and religious inquiry in the West, to you and to your valuable contributions to our religious literature, bear eloquent testimony to your noble and magnificent efforts.

We beg to express our heartfelt gratification at your visit to our land and to hope that we, who, in common with you, look to the Vedas as the foundation of all true spiritual knowledge, may have many more occasions of seeing you in our midst.

May God, who has hitherto crowned your noble work with conspicuous success, spare you long, giving you vigour and strength to continue your noble Mission.

We remain Revered Sir,
Yours faithfully,

for and on behalf of the HINDUS OF JAFFNA

An eloquent reply was given, and on the following evening the Swami lectured on *Vedantism*, a report of which is here appended:

The subject is very large and the time is short; a full analysis of the religion of the Hindus is impossible in one lecture. I will, therefore, present before you the salient points of our religion in as simple language as I can. The word Hindu, by which it is the fashion nowadays to style ourselves, has lost all its meaning, for this word merely meant those who lived on the other side of the river Indus (in Sanskrit, sindhu). This name was murdered into Hindu by the ancient Persians, and all people living on the other side of the river Sindhu were called by them Hindus. Thus this word has come down to us? and during the Mohammedan rule we took up the word ourselves. There may not be any harm in using the word of course; but, as I have said, it has lost its significance, for you may mark that all the people who live on this side of the Indus in modern times do not follow the same religion as they did in ancient times. The word, therefore, covers not only Hindus proper, but Mohammedans, Christians, Jains, and other people who live in India. I, therefore, would not use the word Hindu. What word should we use then? The other words which alone we can use are either the Vaidikas, followers of the Vedas, or better still, the Vedantists, followers of the Vedanta. Most of the great religions of the world owe allegiance to certain books which they believe are the words of God or some other supernatural beings, and which are the basis of their religion. Now of all these books, according to the modern savants of the West, the oldest are the Vedas

of the Hindus. A little understanding, therefore, is necessary about the Vedas.

This mass of writing called the Vedas is not the utterance of persons. Its date has never been fixed, can never be fixed, and, according to us, the Vedas are eternal. There is one salient point which I want you to remember that all the other religions of the world claim their authority as being delivered by a Personal God or a number of personal beings, angels, or special messengers of God, unto certain persons; while the claim of the Hindus is that the Vedas do not owe their authority to anybody, they are themselves the authority, being eternal—the knowledge of God. They were never written, never created, they have existed throughout time: just as creation is infinite and eternal, without beginning and without end, so is the knowledge of God without beginning and without end. And this knowledge is what is meant by the Vedas (*vid* to know). The mass of knowledge called the Vedanta was discovered by personages called Rishis, and the Rishi is defined as a Mantra-drashta, a seer of thought; not that the thought was his own. Whenever you hear that a certain passage of the Vedas came from a certain Rishi, never think that he wrote it or created it out of his mind; he was the seer of the thought which already existed; it existed in the universe eternally. This sage was the discoverer; the Rishis were spiritual discoverers,

This mass of writing, the Vedas, is divided principally into two parts, the Karma Kanda and the Janana Kanda—the work portion and the knowledge portion, the ceremonial and the spiritual. The work portion consists of various sacrifices; most of them of

late have been given up as not practicable under present circumstances, but others remain to the present day in some shape or other. The main ideas of the Karma Kanda, which consists of the duties of man, the duties of the student, of the householder, of the recluse, and the various duties of the different stations of life, are followed more or less down to the present day. But the spiritual portion of our religion is in the second part, the Jnana Kanda, the Vedanta, the end of the Vedas, the gist, the goal of the Vedas. The essence of the knowledge of the Vedas was called by the name of Vedanta, which comprises the Upanishads; and all the sects of India—Dualists, Qualified-Monists, Monists, or the Shaivites, Vaishnavites, Shaktas, Sauras, Ganapatyas, each one that dares to come within the fold of Hinduism must acknowledge the Upanishads of the Vedas. They can have their own interpretations and can interpret them in their own way, but they must obey the authority. That is why we want to use the word Vedantist instead of Hindu. All the philosophers of India who are orthodox have to acknowledge the authority of the Vedanta; and all our present-day religions, however crude some of them may appear to be, however inexplicable some of their purposes may seem, one who understands them and studies them can trace them back to the ideas of the Upanishads. So deeply have these Upanishads sunk into our race that those of you who study the symbology of the crudest religion of the Hindus will be astonished to find sometimes figurative expressions of the Upanishads—the Upanishads become symbolised after a time into figures and so forth. Great spiritual and philosophical ideas in the Upanishads are today with us, converted

into household worship in the form of symbols. Thus the various symbols now used by us, all come from the Vedanta, because in the Vedanta they are used as figures, and these ideas spread among the nation and permeated it throughout until they became part of their everyday life as symbols.

Next to the Vedanta come Smritis. These also are books written by sages, but the authority of the Smritis is subordinate to that of the Vedanta, because they stand in the same relation with us as the scriptures of the other religions stand with regard to them. We admit that the Smritis have been written by particular sages; in that sense they are the same as the scriptures of other religions, but these Smritis are not final authority. If there is anything in a Smriti which contradicts the Vedanta, the Smriti is to be rejected—its authority is gone. These Smritis, we see again, have varied from time to time. We read that such and such Smriti should have authority in the Satya Yuga, such and such in Treta Yuga, some in the Dwapara Yuga, and some in the Kali Yuga, and so on. As essential conditions changed, as various circumstances came to have their influence on the race, manners and customs had to be changed, and these Smritis, as mainly regulating the manners and customs of the nation, had also to be changed from time to time. This is a point I specially ask you to remember. The principles of religion that are in the Vedanta are unchangeable. Why? Because they are all built upon the eternal principles that are in man and nature; they can never change. Ideas about the soul, going to heaven, and so on can never change; they were the same thousands of years ago, they are the same today, they will be

the same millions of years hence. But those religious practices which are based entirely upon our social position and correlation must change with the changes in society. Such an order, therefore, would be good and true at a certain period and not at another. We find accordingly that a certain food is allowed at one time and not another, because the food was suitable for that time; but climate and other things changed, various other circumstances required to be met, so the Smriti changed the food and other things. Thus it naturally follows that if in modern times our society requires changes to be made, they must be met, and sages will come and show us the way how to meet them; but not one jot of the principles of our religion will be changed: they will remain intact.

Then there are the Puranas, which means, the Puranas are of five characteristics—that which treats of history, of cosmology, with various symbolical illustration of philosophical principles, and so forth. These were written to popularise the religion of the Vedas. The language in which the Vedas are written is very ancient, and even among scholars very few can trace the date of these books. The Puranas were written in the language of the people of that time, what we call modern Sanskrit. They were then meant not for scholars, but for the ordinary people; and ordinary people cannot understand philosophy. Such things were given unto them in concret form, by means of the lives of saints and kings and great men and historical events that happened to the race etc. The sages made use of these things to illustrate the eternal principles of religion.

There are still other books, the Tantras. These are very much like Puranas in some respects, and in some of them there is an attempt to revive the old sacrificial ideas of the Karma Kanda.

All these books constitute the scriptures of the Hindus. When there is such a mass of sacred books in a nation and a race which has devoted the greatest part of its energies to the thought of philosophy and spirituality (nobody knows for how many thousands of years), it is quite natural that there should be so many sects; indeed it is a wonder that there are not thousands more. These sects differ very much from each other in certain points. We shall not have time to understand the differences between these sects and all the spiritual details about them; therefore I shall take up the common grounds, the essential principles of all these sects which every Hindu must believe.

The first is the question of creation, that this nature, Prakriti, Maya is infinite, without beginning. It is not that this world was created the other day, not that a God came and created the world and since that time has been sleeping; for that cannot be. The creative energy is still going on. God is eternally creating — is never at rest. Remember the passage in the Gita where Krishna says, "If I remain at rest for one moment, this universe will be destroyed." If that creative energy which is working all around us, day and night, stops for a second, the whole thing falls to the ground. There never was a time when that energy did not work throughout the universe, but there is the law of cycles, Pralaya. Our Sanskrit word for creation, properly translated, should be *projection*

and *not creation*. For the word creation in the English language has unhappily got that fearful, that most crude idea of something coming out of nothing, creation out of nonentity, non-existence becoming existence, which, of course, I would not insult you by asking you to believe. Our word, therefore, is projection. The whole of this nature exists. it become finer, subsides; and then after a period of rest, as it were, the whole thing is again projected forward, and the same combination, the same evolution, the same manifestations appear and remain playing, as it were, for a certain time, only again to break into pieces, to become finer and finer, until the whole thing subsides, and again comes out. Thus it goes on backwards and forwards with a wave-like motion throughout eternity. Time, space, and causation are all within this nature. To say, therefore that it had a beginning is utter nonsense. No question can occur as to its beginning or its end. Therefore wherever in our scriptures the words beginning and end are used, you must remember that it means the beginning and the end of one particular cycle; no more than that.

What makes this creation? God What do I mean by the use of the English word God? Certainly not the word as ordinarily used in English—a good deal of difference. There is no other suitable word in English I would rather confine myself to the Sanskrit word Brahman. He is the general cause of all these manifestations. What is this Brahman? He is eternal, eternally pure, eternally awake, the almighty, the all-knowing, the all-merciful, the omnipresent, formless the partless, He creates this universe, If he is always creating and holding up this universe, two difficulties arise. We see

that there is partiality in the universe. One person is born happy, and another unhappy; one is rich and another is poor; this shows partiality. Then there is cruelty also, for here the very condition of life is death. One animal tears another to pieces, and every man tries to get the better of his own brother. This competition, cruelty, horror, and sighs rending hearts day and night is the state of things in this world of ours. If this be the creation of a God, that God is worse than cruel, worse than any devil that man ever imagined. Ay! says the Vedanta, it is not the fault of God that this partiality exists, that this competition exists partiality, Who makes it? We ourselves. There is a cloud shedding its rain on all fields alike. But it is only the field that is well cultivated, which gets the advantage of the shower; another field, which has not been tilled or taken care of cannot get that advantage. It is not the fault of the cloud. The mercy of God is eternal and unchangeable; it is we that make the differentiation. But how can this difference of some being born happy and some unhappy be explained? they do nothing to make out that difference! Not in this life, but they did in their last birth, and the difference is explained by this action in the previous life.

We now come to the second principle on which we all agree, not only all Hindus, but all Buddhists and all Jains. We all agree that life is eternal, It is not that it has sprung out of nothing, for that cannot be. Such a life would not be worth having, Everything that has a beginning in time must end in time. If life began but yesterday, it must end tomorrow, and annihilation is the result. Life must have been existing. It does not now

require much acumen to see that, for all the sciences of modern times have been coming round to our help, illustrating from the material world the principles embodied in our scriptures. You know it already that each one of us is the effect of the infinite past; the child is ushered into the world not as something flashing from the hands of nature, as poets delight so much to depict, but he has the burden of an infinite past; for good or evil he comes to work out his own past deeds. That makes the differentiation. This is the law of Karma. Each one of us is the maker of his own fate. This law knocks on the head at once all doctrines of predestination and fate and gives us the only means of reconciliation between God and man. We, we, and none else, are responsible for what we suffer. We are the effects and we are the causes. We are free therefore. If I am unhappy, it has been of my own making, and that very thing shows that I can be happy if I will. If I am impure, that is also of my own making, and that very thing shows that I can be pure if I will. The human will stands beyond all circumstance. Before it—the strong, gigantic, infinite will and freedom in man—all the powers, even of nature, must bow down, succumb, and become its servants. This is the result of the law of Karma.

The next question, of course, naturally would be; What is the soul? We cannot understand God in our scriptures without knowing the soul. There have been attempts in India and outside of India too, to catch a glimpse of the beyond by studying external nature; and we all know what an awful failure has been the result. Instead of giving as a glimpse of the beyond, the more we study the material world, the more we tend to

become materialised. The more we handle the material world, even the little spirituality which we possessed before vanishes. Therefore that is not the way to spirituality, to knowledge of the Highest; but it must come through the heart, the human soul. The external workings do not teach us anything about the beyond, about the Infinite, it is only the internal that can do so. Through soul, therefore, the analysis of the human soul alone, can we understand God. There are differences of opinion as to the nature of the human soul among the various sects in India, but there are certain points of agreement. We all agree that souls are without beginning and without end, and immortal by their very nature; also that all powers, blessing, purity, omnipresence, omniscience are buried in each soul. That is a grand idea we ought to remember. In every man and in every animal, however weak or wicked, great or small, resides the same omnipresent, omniscient soul. The difference is not in the soul, but in the manifestation. Between me and the smallest animal, the difference is only in manifestation, but as a principle he is the same as I am, he is my brother, he has the same soul as I have. This is the greatest principle that India has preached. The talk of the brotherhood of man becomes in India the brotherhood of universal life, of animals and of all life down to the little ants—all these are our bodies. Even as our scripture says, "Thus the sage, knowing that the same Lord inhabits all bodies, will worship every body as such." That is why in India there have been such merciful ideas about the poor, about animals, about everybody, and everything else. This is one of the common grounds about our ideas of the soul.

Naturally, we come to the idea of God. One thing more about the soul. Those who study the English language are often deluded by the words, soul and mind. Our Atman and soul are entirely different things. What we call manas, the mind, the Western people call soul. The West never had the idea of soul until they got it through Sanskrit philosophy, some twenty years ago. The body is here, beyond that is the mind, yet the mind, is not the Atman; it is the fine body, the Sukshma Sharira, made of fine particles, which goes from birth to death, and so on but behind the mind is the Atman, the soul, the Self of man. It cannot be translated by the word soul or mind, so we have to use the word Atman, or, as Western philosophers have designated it, by the word Self. Whatever word you use, you must keep it clear in your mind that the Atman is separate from the mind, as well as from the body, and that this Atman goes through birth and death, accompanied by the mind, the Sukshma Sharira. And when the time comes that it has attained to all knowledge and manifested itself to perfection, then this going from birth to death ceases for it. Then it is at liberty either to keep that mind, the Sukshma Sharira, or to let it go for ever, and remain independent and free throughout all eternity. The goal of the soul is freedom, that is one peculiarity of our religion. We also have heavens and hells too: but these are not infinite, for in the very nature of things they cannot be. If there were any heavens, they would be only repetitions of this world of ours on a bigger scale, with a little more happiness and a little more enjoyment, but that is all the worse for the soul. There are many of these heavens. Person who do good works here with the thought of rewa-

rd, when they die, are born again as gods in one of these heavens, as Indra and others. These gods are the names of certain states. They also had been men, and by good work they have become gods; and those different names that you read of, such as Indra and so on are not the names of the same person. There will be thousands Indras. Nahusha was a great king, and when he died, he became Indra. It is a position: one soul becomes high and takes the Indra position and remains in it only a certain time; he then dies and is born again as man. But the human body is the highest of all. Some of the gods may try to go higher and give up all ideas of enjoyment in heavens but, as in this world, wealth and position and enjoyment delude the vast majority, so do most of the gods become deluded also, and after working out their good karma, they fall down and become human beings again. This earth, therefore, is the Karma Bhumi; it is this earth from which we attain to liberation. So even these heavens are not worth attaining to.

What is then worth having? Mukti, freedom. Even in the highest of heavens, says our scripture, you are a slave: what matters it if you are a king for twenty thousand years? So long as you have a body, so long as you are a slave to happiness, so long as time works on you, space works on you, you are a slave. The idea, therefore, is to be free of external and internal nature. Nature must fall at your feet, and you must trample on it and be free and glorious by going beyond. No more is there life: therefore no more is there death, No more enjoyment; therefore no more misery. It is bliss unspeakable, indestructible, beyond everything. What we

call happiness and good here are but particles of that eternal Bliss, And this eternal Bliss is our goal.

The soul is also sexless; we cannot say of the Atman that it is a man or a woman. Sex belongs to the body alone. All such ideas, therefore, as man or woman, are a delusion when spoken with regard to the Self, and are only proper when spoken of the body. So are the ideas of age. It never ages; the ancient One is always the same. How did it come down to earth? There is but one answer to that in our scriptures. Ignorance is the cause of all this bondage. It is through ignorance that we have become bound; knowledge will cure it by taking us to the other side. How will that knowledge come? Through love, Bhakti; by the worship of God, by loving all beings as the temples of God. He resides within them. Thus, with that intense love will come knowledge, and ignorance will disappear, the bonds will break, and the soul will be free.

There are two ideas of God in our scriptures—the one, the personal; and the other, the impersonal. The idea of the Personal God is that He is the omnipresent creator, preserver, and destroyer of everything, the eternal Father and Mother of the universe, but One who is eternally separate from us and from all souls; and liberation consists in coming near to Him and living in Him. Then there is the other idea of the Impersonal, where all those adjectives are taken away as superfluous, as illogical, and there remain and Impersonal, omnipresent Being who cannot be called a knowing being, because knowledge only belongs to the human mind. He cannot be called a thinking being, because that is a

process of the weak only, He cannot be called a reasoning being, because reasoning is a sign of weakness. He cannot be called a creating being, because none creates except in bondage. What bondage has He? None works except for the fulfilment of desires; what desires has He? None works except it be to supply some wants; what wants has He? In the Vedas it is not the word "He" that is used, but "It". For "He" would make an invidious distinction, as if God were a man. "It", the impersonal, is used, and this impersonal, "It" is preached. This system is called the Advaita.

And what are our relations with this Impersonal Being?—that we are He. We and He are one. every one is but a manifestation of that impersonal, the basis of all being. and misery consists in thinking of ourselves as different from this Infinite, Impersonal Being: and liberation consists in knowing our unity with this wonderful Impersonality. These, in short, are the two ideas of God that we find in our scriptures.

Some remarks ought to be made here. It is only through the idea of the Impersonal God that you can have any system of ethics. In every nation the truth has been preached from the most ancient times—love your fellow beings as yourselves. I mean, love human beings as yourselves. In India it has been preached, "love all beings as yourselves"; we make no distinction between men and animals. But no reason was forthcoming, no one knew why it would be good to love other beings as ourselves. And the reason, why, is there in the idea of the Impersonal God; you understand it when you learn that the whole world is one—the oneness of the universe—the soli-

parity of all life—that in hurting any one I am hurting myself, in loving any one I am loving myself. Hence we understand why it is that we ought not to hurt others. The reason for ethics, therefore, can only be had from this ideal of the Impersonal God. Then there is the question of the position of the Personal God in it. I understand the wonderful flow of love that comes from the idea of a Personal God, I thoroughly appreciate the power and potency of Bhakti on men to suit the needs of different times. What we now want in our country, however, is not so much of weeping, but a little strength. What a mine of strength is in this Impersonal God, when all superstitions have been thrown overboard, and man stands on his feet with the knowledge—I am the Impersonal Being of the world! What can make me afraid? I care not even for nature's laws. Death is a joke to me. Man stands on the glory of his own soul, the infinite, the eternal, the deathless—that soul, which no instruments can pierce, which no air can dry, nor fire burn, no water melt, the infinite, the birthless, without beginning and without end, before whose magnitude the suns and moons and all their systems appear like drops in the ocean, before whose glory space melts away into nothingness and time vanishes into non-existence. This glorious soul we must believe in. Out of that will come power. Whatever you think, that you will be. If you think yourselves weak, weak you will be; if you think yourselves strong, strong you will be; if you think yourselves impure, impure you will be; if you think yourselves pure, pure you will be. This teaches us not to think ourselves as weak, but as strong, omnipotent, omniscient. No matter that I have not expressed it yet, it is in me. All knowledge is

in me, all power, all purity, and all freedom. Why cannot I express this knowledge? Because I do not believe in it. Let me believe in it, and it must and will come out. This is what the idea of the Impersonal teaches. Make your children strong from their very childhood; teach them not weakness, no forms, but make them strong: let them stand on their feet—bold, all-conquering, all-suffering; and first of all, let them learn of the glory of the soul. That you get alone in the Vedanta—and there alone. It has ideas of love and worship and other things which we have in other religions, and more besides; but this idea of the soul is the life-giving thought, the most wonderful. There and there alone is the great thought that is going to revolutionise the world and reconcile the knowledge of the material world with religion.

Thus I have tried to bring before you the salient points of our religion—the principles. I have only to say a few words about the practice and the application. As we have seen, under the circumstances existing in India, naturally many sects appear. As a fact, we find that there are so many sects in India, and at the same time we know this mysterious fact that these sects do not quarrel with each other. The Shaivite does not say that every Vaishnavite that every Shaivite will be damned. The Shaivite says, this is my path, and you have yours; at the end we must come together. They all know that in India. This is the theory of Ishta. It has been recognised in the most ancient times that there are various forms of worshipping God. It is also recognised that different natures require different methods. Your method of coming to God may not be my method, possibly it might hurt me.

Such an idea as that there is but one way for everybody is injurious, meaningless, and entirely to be avoided. Woe unto the world when everyone is of the same religious opinion and takes to the same path. Then all religions and all thought will be destroyed. Variety is the very soul of life. When it dies out entirely creation will die. When this variation in thought is kept up, we must exist; and we need not quarrel because of that variety. Your way is very good for you, but not for me. My way is good for me, but not for you. My way is called in Sanskrit, my "Ishta" Mind you, we have no quarrel with any religion in the world. We have each our Ishta. But when we see men coming and saying, "This is the only way", and trying to force it on us in India, we have a word to say; we laugh at them. For such people who want to destroy their brothers because they seem to follow a different path towards God - for them to talk of love is absurd. Their love does not count for much. How can they preach of love who cannot bear another man to follow a different path from their own? If that is love, what is hatred? We have no quarrel with any religion in the world, whether it teaches men to worship Christ, Buddha, or Mohammed, or any other prophet. "Welcome, my brother," the Hindu says, "I am going to help you; but you must allow me to follow my way too. That is my Ishta. Your way is very good, no doubt; but it may be dangerous for me. My own experience tells me what food is good for me, and no army of doctors can tell me that. So I know from my own experience what path is the best for me." That is the goal, the Ishta, and, therefore, we say that if a temple, or a symbol, or an image helps you to realise the Divinity within, you are

welcome to it. Have two hundred images if you like. If certain forms and formularies help you to realise the Divine, God speed you; have, by all means, whatever ceremonies you want to bring you nearer to God. But do not quarrel about them; the moment you quarrel, you are not going godward; you are going backward, towards the brutes.

These are a few ideas in our religion. It is one of inclusion of every one, exclusion of none. Though our castes and our institutions are apparently linked with our religion, they are not so. These institutions have been necessary to protect us a nation, and when this necessity for self preservation will no more exist, they will die a natural death. But the older I grow, the better I seem to think of these time-honoured institutions of India. There was a time when I used to think that many of them were useless and worthless; but the older I grow, the more I seem to feel a diffidence in cursing any one of them, for each one of them is the embodiment of the experience of centuries. A child of but yesterday, destined to die the day after tomorrow, comes to me and asks me to change all my plans; and if I hear the advice of that baby and change all my surroundings to his ideas, I myself should be a fool, and no one else. Much of the advice that is coming to us from different countries is similar to this. Tell these wiseacres: "I will hear you when you have made a stable society yourselves. You cannot hold on to one idea for two days, you quarrel and fail; you are born like moths in the spring and die like them in five minutes. You come up like bubbles and burst like bubbles too. First form a stable society like ours. First make laws and institutions

that remain undiminished in their power through scores of centuries. Then will be the time to talk on the subject with you, but till then, my friend, you are only a giddy child,"

I have finished what I had to say about our religion. I will end by reminding you of the one pressing necessity of the day. Praise be to Vyasa, the great author of the Mahabharata, that in this Kali Yuga there is one great work. The Tapas and the other hard Yogas that were practised in other Yugas do not work now. What is needed in the Yuga is giving, helping others. What is meant by Dana? The highest of gifts is the giving of spiritual knowledge, the next is the giving of secular knowledge, and the next is the saving of life, the last is giving food and drink. He who gives spiritual knowledge, saves the soul from many and many a birth. He who gives secular knowledge opens the eyes of human beings towards spiritual knowledge, and far below these rank all other gifts, even the saving of life. Therefore it is necessary that you learn this and note that all other kinds of work are of much less value than that of imparting spiritual knowledge. The highest and greatest help is that given in the dissemination of spiritual knowledge. There is an eternal fountain of spirituality in our scriptures, and nowhere on earth, except in this land of renunciation, do we find such noble examples of practical spirituality. I have had a little experience of the world. Believe me, there is much talking in other lands; but the practical man of religion, who has carried it into his life, is here and here alone. Talking is not religion; parrots may talk, machines may talk nowadays. But show me the life of renunciation, of spirituality, of all-suffering, of love infinite. This kind of life indicates a spiritual man. With such ideas and such noble

practical examples in our country, it would be a great pity if the treasures in the brains and hearts of all these great Yogis were not brought out to become the common property of every one, rich and poor; high and low; not only in India, but they must be thrown broadcast all over the world. This is one of our greatest duties, and you will find that more you work to help others, the more you help yourselves. The one vital duty incumbent on you, if you really love your religion, if you really love your country, is that you must struggle hard to be up and doing, with this one great idea of bringing out the treasures from your closed books and delivering them over to their rightful heirs.

And above all, one thing is necessary. Ay, for ages we have been saturated with awful jealousy; we are always getting jealous of each other. Why has this man a little precedence, and not I? Even in the worship of God we want precedence, to such a state of slavery have we come. This is to be avoided. If there is any crying sin in India at this time it is this slavery. Every one wants to command, and no one wants to obey; and this is owing to the absence of that wonderful Brahmacharya system of yore. First, learn to obey. The command will come by itself. Always first learn to be a servant, and then you will be fit to be a master. Avoid this jealousy, and you will do great works that have yet to be done. Our ancestors did most wonderful works, and we look back upon their work with veneration and pride. But we also are going to do great deeds, and let others look back with blessings and pride upon us as their ancestors. With the blessing of the Lord every one here will yet do such deeds that will eclipse those of our ancestors, great and glorious as they may have been.

CHICAGO ADDRESSES

RESPONSE TO WELCOME

*At the World's Parliament of Religions,
Chicago, 11th September 1893*

Sisters and Brothers of America,

It fills my heart with joy unspeakable to rise in response to the warm and cordial welcome which you have given us. I thank you in the name of the most ancient order of monks in the world; I thank you in the name of the mother of religions; and I thank you in the name of the millions and millions of Hindu people of all classes and sects.

My thanks, also, to some of the speakers on this platform who, referring to the delegates from the Orient, have told you that these men from far-off nations may well claim the honour of bearing to different lands the idea of toleration. I am proud to belong to a religion which has taught the world both tolerance and universal acceptance. We believe not only in universal toleration, but we accept all religions as true. I am proud to belong to a nation which has sheltered the persecuted and the refugees of all religions and all nations of the earth. I am proud to tell you that we have gathered in our bosom the purest remnant of the Israelites, who came to southern India and took refuge with us in the very year in which their holy temple was shattered to pieces by Roman tyranny. I am proud to belong to the religion which has sheltered and is still fostering the remnant of the grand Zoroastrian nation. I will quote to you, brethren, a few lines from a hymn which I remember to have

repeated from my earliest boyhood, which is every day repeated by millions of human beings: *'As the different streams having their sources in different places all mingle their water in the sea, so, O Lord, the different paths which men take through different tendencies, various though they appear, crooked or straight, all lead to Thee.'*

The present convention, which is one of the most august assemblies ever held, is in itself a vindication, a declaration to the world, of the wonderful doctrine preached in the Gita: *'Whosoever comes to me, though whosoever from, I reach him; all men are struggling through paths which in the end lead to Me.'* Sectarianism, bigotry, and its horrible descendant, fanaticism, have long possessed this beautiful earth. They have filled the earth with violence, drenched it often and often with human blood, destroyed civilization, and sent whole nations to despair. Had it not been for these horrible demons, human society would be far more advanced than it is now. But their time is come; and I fervently hope that the bell that tolled this morning in honour of this convention may be the death-knell of all fanaticism, of all persecutions with the sword or with the pen and of all uncharitable feelings between persons wending their way to the same goal.

WHY WE DISAGREE

15th September 1893

I will tell you a little story. You have heard the eloquent speaker who has just finished say; 'Let us cease from abusing each other,' and he was very sorry that there should be always so much variance.

But I think I should tell you a story which would illustrate the cause of this variance. A frog lived in a well. It had lived there for a long time. It was born there and brought up there, and yet was a little, small frog. Of course, the evolutionists were not there then to tell us whether the frog lost its eyes or not, but, for our story's sake, we must take it for granted that it had its eyes, and that it every day cleansed the water of all the worms and bacilli that lived in it with an energy that would do credit to our modern bacteriologists. In this way it went on and became a little sleek and fat. Well, one day another frog that lived in the sea came and fell into the well.

'Where are you from?'

'I am from the sea.'

'The sea! How big is that? Is it as big as my well?' and he took a leap from one side of the well to the other.

'My friend,' said the frog of the sea, 'how do you compare the sea with your little well?'

Then the frog took another leap and asked, 'Is your sea so big?'

'What nonsense you speak, to compare the sea with your well!'

'Well, then,' said the frog of the well, 'nothing can be bigger than my well; there can be nothing bigger than this; this fellow is a liar, so turn him out.'

That has been the difficulty all the while,

I am a Hindu. I am sitting in my own little well and thinking that the whole world is my little well. The Christian sits in his little well and thinks the whole world is his well. The Mohammedan sits in his little well and thinks that is the whole world. I have to thank you of America for the great attempt you are making to break down the barriers of this little world of ours, and hope that, in the future, the Lord will help you to accomplish your purpose,

PAPER ON HINDUISM

Read at the Parliament on 19th September 1893

Three religions now stand in the world which have come down to us from time prehistoric—Hinduism, Zoroastrianism, and Judaism. They have all received tremendous shocks, and all of them prove by their survival

their internal strength. But while Judaism failed to absorb Christianity and was driven out of its place of birth by its all-conquering daughter, and a handful of Parsees is all that remains to tell the tale of their grand

religion, sect after sect arose in India and seemed to shake the religion of the Vedas to its very foundations, but like the waters of the sea-shore in a tremendous earthquake it receded only for a while, only to return in an all-absorbing flood, a thousand times more vigorous, and when the tumult of the rush was over, these sects were all sucked in absorbed and assimilated into the immense body of the mother faith.

From the high spiritual flights of the Vedanta philosophy, of which the latest discoveries of science seem like echoes, to the low ideas of idolatry with its multifarious mythology, the agnosticism of the Buddhists and the atheism of the Jains, each and all have a place in the Hindu's religion.

Where then, the question arises, where is the common centre to which all these widely diverging radii converge? Where is the common basis upon which all these seemingly hopeless contradictions rest? And this is the question I shall attempt to answer.

The Hindus have received their religion through revelation, the Vedas. They hold that the Vedas are without beginning and without end. It may sound ludicrous to this audience, how a book can be without beginning or end. But by the Vedas no books are meant. They mean the accumulated treasury of spiritual laws discovered by different persons in different times. Just as the law of gravitation existed before its discovery, and would exist if all humanity forgot it, so is it with the laws that govern the spiritual world. The moral, ethical and spiritual relations between soul and soul and between individual spirits and the Father of all spirits were there before

their discovery, and would remain even if we forgot them.

The discoverers of these laws are called Rishis' and we honour them as perfected beings. I am glad to tell this audience that some of the very greatest of them were women.

Here it may be said that these laws as laws may be without end but they must have had a beginning. The Vedas teach us that creation is without beginning or end. Science is said to have proved that the sum total of cosmic energy is always the same. Then, if there was a time when nothing existed, where was all this manifested energy? Some say it was in a potential form in God. In that case God is sometimes potential and sometimes kinetic, which would make Him mutable. Everything mutable is a compound, and everything compound must undergo change which is called destruction. So God would die, which is absurd. Therefore there never was a time when there was no creation.

If I may be allowed to use a simile, creation and creator are two lines, without beginning and without end, running parallel to each other. God is the ever-active providence, by whose power systems after systems are being evolved out of chaos, made to run for a time, and again destroyed. This is what the Brahmin boy repeats every day: *'The sun and the moon, the Lord created like the suns and moons of previous cycles.'* And this agrees with modern science.

Here I stand and if I shut my eyes, and try to conceive my existence, 'I', 'I', 'I', what is the idea before me? The idea of a body. Am I, then, nothing

but a combination of material substances? The Vedas declare, 'No.' I am a spirit living in a body I am not the body. The body Will die, but I shall not die. Here am I in this body; it will fall, but I shall go on living, I had also a past. The soul was not created, for creation means a combination, which means a certain future dissolution. If then the soul was created, it must die. Some are born happy, enjoy perfect health with beautiful body, mental vigour, and all wants supplied. Others are born miserable; some are without hands or feet; others again are idiots, and only drag on a wretched existence. Why, if they are all created, why does a just and merciful God create one happy and another unhappy, why is He so partial? Nor would it mend matters in the least to hold that those who are miserable in this life will be happy in a future one, Why should a man be miserable even here in the reign of a just and merciful God?

In the second place, the idea of a creator God does not explain the anomaly, but simply expresses the cruel fiat of an all-powerful being. There must have been causes, then, before his birth, to make a man miserable or happy and those were his past actions.

Are not all the tendencies of the mind and the body accounted for by inherited aptitude? Here are two parallel lines of existence—one of the mind, the other of matter. If matter and its transformations answer for all that we have, there is no necessity for supposing the existence of a soul. But it cannot be proved that thought has been evolved out of matter; and if a philosophical monism is inevitable, spiritual monism is certainly logical and

no less desirable than a materialistic monism; but neither of these is necessary here.

We cannot deny that bodies acquire certain tendencies from heredity, but those tendencies only mean the physical configuration through which a peculiar mind alone can act in a peculiar way. There are other tendencies peculiar to a soul caused by his past actions. And a soul with a certain tendency would, by the laws of affinity, take birth in a body which is the fittest instrument for the display of that tendency. This is in accord with science, for science wants to explain everything by habit, and habit is got through repetitions. So repetitions are necessary to explain the natural habits of a newborn soul. And since they were not obtained in this present life, they must have come down from past lives,

There is another suggestion. Taking all these for granted, how is it that I do not remember anything of my past life? This can be easily explained. I am now speaking English. It is not my mother tongue; in fact, no words of my mother tongue are now present in my consciousness: but let me try to bring them up, and they rush in. That shows that consciousness is only the surface of the mental ocean, and within its depths are stored up all our experiences. Try and struggle they would come up, and you would be conscious even of your past life.

This is direct and demonstrative evidence. Verification is the perfect proof of a theory, and here is the challenge thrown to the world by the Rishis. We have discovered the secret by which the very depths of the ocean of memory can be stirred

up—try it and you would get a complete reminiscence of your past life.

So then the Hindu believes that he is a spirit. Him the sword cannot pierce—him the fire cannot burn—him the water cannot melt — him the air cannot dry. The Hindu believes that every soul is a circle whose circumference is nowhere but whose centre is located in the body, and that death means the change of this centre from body to body. Nor is the soul bound by the conditions of matter. In its very essence, it is free, unbounded, holy, pure, and perfect. But somehow or other it finds itself tied down to matter, and thinks of itself as matter.

Why should the free, perfect, and pure being be thus under the thralldom of matter, is the next question. How can the perfect soul be deluded into the belief that it is imperfect? We have been told that the Hindus shirk the question and say that no such question can be there. Some thinkers want to answer it by positing one or more quasi-perfect beings, and use big scientific names to fill up the gap. But naming is not explaining. The question remains the same. How can the perfect become the quasi-perfect; how can the pure, the absolute change even a microscopic particle of its nature? But the Hindu is sincere. He does not want to take shelter under sophistry. He is brave enough to face the question in a manly fashion; and his answer is: 'I do not know how the perfect being, the soul, came to think of itself as imperfect, as joined to and conditioned by matter.' But the fact is a fact for all that. It is a fact in everybody's consciousness that one thinks of oneself as the body. The Hindu does not attempt to explain why one thinks one is the body.

The answer that it is the will of God is no explanation. This is nothing more than what the Hindu says, 'I do not know.'

Well, then, the human soul is eternal and immortal, perfect and infinite, and death means only a change of centre from one body to another. The present is determined by our past actions, and the future by the present. The soul will go on evolving up or reverting back from birth to birth and death to death. But here is another question; Is man a tiny boat in a tempest, raised one moment on the foamy crest of a billow and dashed down into a yawning chasm the next, rolling to and fro at the mercy of good and bad actions—a powerless, helpless wreck in an ever-raging, ever-rushing, uncompromising current of cause and effect—a little moth placed under the wheel of causation, which rolls on crushing everything in its way and waits not for the widow's tears or the orphan's cry? The heart sinks at the idea, yet this is the law of nature. Is there no hope? Is there no escape?—was the cry that went up from the bottom of the heart of despair. It reached the throne of mercy, and words of hope and consolation came down and inspired a Vedic sage, and he stood up before the world and in trumpet voice proclaimed the glad tidings: 'Hear, ye children of immortal bliss! even ye that reside in higher spheres! I have found the Ancient One who is beyond all darkness, all delusion: knowing Him alone you shall be saved from death over again.' 'Children of immortal bliss'—what a sweet, what a hopeful name! Allow me to call you, brethren, by that sweet name—heirs of immortal bliss—yea, the Hindu refuses to call you sinners. We are the Children of God, the sharers of immo-

rtal bliss, holy and perfect beings. Ye divinities on earth—sinners! It is a sin to call a man so; it is standing libel on human nature. Come up, O lions, and shake off the delusion that you are sheep; you are souls immortal, spirits free, blest and eternal; ye are not matter, ye are not bodies; matter is your servant, not you the servant of matter.

Thus it is that the Vedas proclaim not a dreadful combination of unfor-giving laws, not an endless prison of cause and effect, but that the head of all these laws, in and through every particle of matter and force, stands One, 'by whose command the wind blows, the fire burns, the clouds rain, and death stalks upon the earth'.

And what is His nature?

He is everywhere, the pure and formless One, the Almighty and the All-merciful. 'Thou art our father, Thou art our mother, Thou art our beloved friend, Thou art the source of all strength; give us strength. Thou art He that beareth the burdens of the universe; help me bear the little burden of this life.' Thus sang the Rishis of the Veda. And how to worship Him? Through love. He is to be worshipped as the one beloved, dearer than everything in this and the next life.

This is the doctrine of love declared in the Vedas, and let us see how it is fully developed and taught by Krishna whom the Hindus believe to have been God incarnate on earth.

He taught that a man ought to live in this world like a lotus leaf, which grows in water but is never moistened by water; so a man ought to live in the world—his heart to God and his hands to work.

It is good to love God for hope of reward in this or the next world, but it is better to love God for love's sake; and the prayer goes: 'Lord, I do not want wealth nor children nor learning. If it be Thy will, I shall go from birth to birth; but grant me this, that I may love thee without the hope of reward—love unselfishly for love's sake.' One of the disciples of Krishna, the then Emperor of India, was driven from his Kingdom by his enemies and had to take shelter with his queen, in a forest in the Himalayas and there one day the queen asked him how it was that he, the most virtuous of men, should suffer so much misery. Yudhishtira answered, 'Behold, my queen, the Himalayas. how grand and beautiful they are; I love them. They do not give me anything but my nature is to love the grand, the beautiful. therefore I love them. Similarly, I love the Lord. He is the source of all beauty, of all sublimity. He is the only object to be loved; my nature is to love Him, and therefore I love. I do not pray for anything; I do not ask for anything. Let Him place me wherever He likes. I must love Him for love's sake. I cannot trade in love.'

The Vedas teach that the soul is divine, only held in the bondage of matter: perfection will be reached when this bond will burst, and the word they use for it is, therefore, Mukti—freedom, freedom from the bonds of imperfection, freedom from death and misery.

And this bondage can only fall off through the mercy of God, and this mercy comes on the pure. So purity is the condition of His mercy. How does that mercy act? He reveals Himself to the pure heart; the pure and the stainless see God, yea, even in

this life; then and then only all the crookedness of the heart is made straight. Then all doubt ceases. He is no more the freak of a terrible law of causation. This is the very centre, the very vital conception of Hinduism. The Hindu does not want to live upon words and theories. If there are existences beyond the ordinary sensuous existence, he wants to come face to face with them. If there is a soul in him which is not matter, if there is an all-merciful universal Soul, he will go to Him direct. He must see Him, and that alone can destroy all doubts. So the best proof a Hindu sage gives about the soul, about God, is: 'I have seen the soul; I have seen God.' And that is the only condition of perfection. The Hindu religion does not consist in struggles and attempts to believe a certain doctrine or dogma, but in realizing—not in believing, but in being and becoming.

Thus the whole object of their system is by constant struggle to become perfect, to become divine, to reach God, and see God; and this reaching God, seeing God, becoming perfect even as the Father in Heaven is perfect, constitutes the religion of the Hindus.

And what becomes of a man when he attains perfection? He lives a life of bliss infinite. He enjoys infinite and perfect bliss, having obtained the only thing in which man ought to have bliss, having obtained the only thing in which man ought to have pleasure, namely God, and enjoys the bliss with God.

So far all the Hindus are agreed. This is the common religion of all the sects of India; but then perfection is absolute, and the absolute cannot be two or three. It cannot have any qu-

alities. It cannot be an individual. And so when a soul becomes perfect and absolute, it must become one with Brahman, and it would only realize the Lord as the perfection, the reality, of its own nature and existence, the existence absolute, knowledge absolute, and bliss absolute. We have often and often read this called the losing of individuality and becoming a stock or a stone.

'He jests at scars that never felt a wound.'

I tell you it is nothing of the kind. If it is happiness to enjoy the consciousness of this small body, it must be greater happiness to enjoy the consciousness of two bodies, the measure of happiness increasing with the consciousness of an increasing number of bodies, the aim, the ultimate of happiness, being reached when it would become a universal consciousness.

Therefore, to gain this infinite universal individuality, this miserable little prison-individuality must go. Then alone can death cease when I am one with life, then alone can misery cease when I am one with happiness itself, then alone can all errors cease when I am one with knowledge itself; and this is the necessary scientific conclusion. Science has proved to me that physical individuality is a delusion, that really my body is one little continuously changing body, in an unbroken ocean of matter, and Advaita (unity) is the necessary conclusion with my other counterpart, Soul.

Science is nothing but the finding of unity. As soon as science would reach perfect unity, it would stop from further progress, because it would reach the goal. Thus chemistry could not

progress farther when it would discover one element out of which all others could be made; Physics would stop when it would be able to fulfil its service in discovering one energy of which all the others are but manifestations, and the science of religion become perfect when it would discover Him who is the one life in a universe of death, Him who is the constant basis of an ever-changing world, One who is the only Soul of which all souls are but delusive manifestations. Thus is it, through multiplicity and duality, that the ultimate unity is reached. Religion can go no farther. This is the goal of all science.

All science is bound to come to this conclusion in the long run. Manifestation, and not creation, is the word of science today; and the Hindu is only glad that what he has been cherishing in his bosom for ages is going to be taught in more forcible language and with further light from the latest conclusions of science.

Descend we now from the aspirations of philosophy to the religion of the ignorant. At the very outset, I may tell you that there is no *polytheism* in India. In every temple, if one stands by and listens, one will find the worshippers applying all the attributes of God, including omnipresence, to the images. It is not polytheism, nor would the name *henotheism*, explain the situation.

'The rose, called by any other name, would smell as sweet.' Names are not explanations.

I remember, as a boy, hearing a Christian missionary preach to a crowd in India. Among other sweet things he was telling them was, that if he gave

a blow to their idol with his stick, what could it do? One of his hearers sharply answered, 'If I abuse your God, what can He do?' 'You would be punished,' said the preacher, 'when you die.' 'So my idol will punish you when you die,' retorted the Hindu.

The tree is known by its fruits. When I have seen amongst them that are called idolaters, men, the like of whom, in morality and spirituality and love, I have never seen anywhere, I stop and ask myself, 'Can sin beget holiness?'

Superstition is a great enemy of man, but bigotry is worse. Why does a Christian go to church? Why is the cross hoisted? Why is the face turned toward the sky in prayer? Why are there so many images in the Catholic Church? Why are there so many images in the minds of Protestants when they pray? My brethren, we can no more think about anything without a mental image than we can live without breathing. By the law of association the material image calls up the mental idea and vice versa. This is why the Hindu uses an external symbol when he worships. He will tell you, it helps to keep his mind fixed on the Being to whom he prays. He knows as well as you do that the image is not God, is not omnipresent. After all, how much does omnipresence mean to almost the whole world? It stands merely as a word a symbol. Has God superficial area? If not, when we repeat that word 'omnipresent', we think of the extended sky or of space—that is all.

As we find that somehow or other, by the laws of our mental constitution, we have to associate our ideas of infinity with the image of the blue sky, or of the sea, so we naturally connect our idea of holiness with the

image of a church, a mosque or a cross. The Hindus have associated the ideas of holiness, purity, truth, omnipresence, and such other ideas with different images and forms. But with this difference that while some people devote their whole lives to their idol of a church and never rise higher, because with them religion means an intellectual assent to certain doctrines and doing good to their fellows, the whole religion of the Hindu is centered in realization. Man to become divine by realizing the divine. Idols or temples or churches or books are only the supports, the helps, of his spiritual childhood; but on and on he must progress.

He must not stop anywhere. *'External worship, material worship,'* say the scriptures, *'is the lowest stage; struggling to rise high, mental prayer is the next stage, but the highest stage is when the Lord has been realized.'* Mark, the same earnest man who is kneeling before the idol tells you, *'Him the sun cannot express, nor the moon, nor the stars, the lightning cannot express Him, nor what we speak of as fire; through Him they shine.'* But he does not abuse any one's idol or call its worship sin. He recognizes in it a necessary stage of life. *'The child is father of the man.'* Would it be right for an old man to say that childhood is a sin or youth a sin?

If a man can realize his divine nature with the help of an image, would it be right to call that a sin? Nor, even when he has passed that stage, should he call it an error. To the Hindu, man is not travelling from error to truth, but from truth to truth, from lower

to higher truth. To him all the religions, from the lowest fetishism to the highest absolutism, mean so many attempts of the human soul to grasp and realize the Infinite, each determined by the conditions of its birth and association, and each of these marks a stage of progress; and every soul is a young eagle soaring higher and higher, gathering more and more strength till it reaches the Glorious Sun.

Unity in variety is the plan of nature, and the Hindu has recognized it. Every other religion lays down certain fixed dogmas and tries to force society to adopt them. It places before society only one coat which must fit Jack and John and Henry, all alike. If it does not fit John or Henry, he must go without a coat to cover his body. The Hindus have discovered that the absolute can only be realized, or thought of, or stated through the relative, and the images, crosses, and crescents are simply so many symbols—so many pegs to hang spiritual ideas on. It is not that this help is necessary for everyone, but those that do not need it have no right to say that it is wrong. Nor is it compulsory in Hinduism.

One thing I must tell you. Idolatry in India does not mean anything horrible. It is not the mother of harlots. On the other hand, it is the attempt of undeveloped minds to grasp high spiritual truths. The Hindus have their faults, they sometimes have their exceptions; but mark this, they are always for punishing their own bodies and never for cutting the throats of their neighbours. If the Hindu fanatic burns himself on the pyre, he never lights the fire of Inquisition. And even this cannot be laid at the door of his religion any more than the burning of

witches can be laid at the door of Christianity.

To the Hindu, then, the Whole world of religions is only a travelling, a coming up, of different men and women, through various conditions and circumstances, to the same goal. Every religion is only evolving a God out of the material man, and the same God is the inspirer of all of them. Why, then, are there so many contradictions? They are only apparent, says the Hindu. The contradictions come from the same truth adapting itself to the varying circumstances of different natures,

It is the same light coming through glasses of different colours. And these little variations are necessary for purposes of adaptation. But in the heart of everything the same truth reigns. The Lord has declared to the Hindu in His incarnation as Krishna: *'I am in every religion as the thread through a string of pearls. Wherever thou seest extraordinary holiness and extraordinary power raising and purifying humanity, know thou that I am there.'* And what has been the result? I challenge the world to find, throughout the whole system of Sanskrit philosophy, any such expression as that the Hindu alone will be saved and not others. Says Vyasa, *'We find perfect men even beyond the pale of our caste and creed.'* One thing more. How, then, can the Hindu, whose whole fabric of thought centres in God, believe in Buddhism which is agnostic, or in Jainism which is atherstic?

The Buddhists or the Jains do not depend upon God; but the whole force of their religion is directed to the great central truth in every religion, to evolve

a God out of man. They have not seen the Father, but they have seen the Son, and he that hath seen the Son hath seen the Father also.

This, brethren, is a short sketch of the religious ideas of the Hindus. The Hindu may have failed to carry out all his plans, but if there is ever to be a universal religion, it must be one which will have no location in place or time; which will be infinite like the God it will preach, and whose sun will shine upon the followers of Krishna, and of Christ, on saints and sinners alike; which will not be Brahminic or Buddhistic, Christian or Mohammedan, but the sum total of all these, and still have infinite space for development; which in its catholicity will embrace in infinite arms; and find a place for, every human being from the lowest grovelling savage, not far removed from the brute, to the highest man towering by the virtues of his head and heart almost above humanity, making society stand in awe of him and doubt his human nature. It will be a religion which will have no place for persecution or intolerance in its polity, which will recognize divinity in every man and woman, and whose whole scope, whose whole force, will be centred in aiding humanity to realize its own true, divine nature.

Offer such a religion and all the nations will follow you. Asoka's council was a council of the Buddhist faith. Akbar's, though more to the purpose, was only a parlour meeting. It was reserved for America to proclaim to all quarters of the globe that the Lord is in every religion.

May He who is the Brahman of the Hindus, the Ahura-Mazda of the Zoroastrians, the Buddha of the Buddhists,

the Jehovah of the Jews, the Father in Heaven of the Christians, give strength to you to carry out your noble idea! The star arose in the East; it travelled steadily towards the West, sometimes dimmed and sometimes effulgent, till it made a circuit of the world, and now it is again rising on the very horizon of the East, the borders of the Sampo*, a thousandfold more effulgent than it ever was before.

Hail Columbia, motheland of liberty! It has been given to thee, who never dipped her hand in her neighbour's blood, who never found out that the shortest way of becoming rich was by robbing one's neighbours, it has been given to thee to march at the vanguard of civilization with the flag of harmony.

* A Tibetan name for the Brahmaputra River. According to *The World's Parliament of Religions* (Chicago: The Parliament Publishing Company, 1893), vol. II. p. 978, the word is 'Tasifu.' Marie Louise Burke in her book *Swami Vivekananda in the West: New Discoveries: His Prophetic Mission* (Mayavati: Advaita Ashrama. 1983). vol. I, pp. 143-44, opines that the word should be 'Pacific'.

RELIGION NOT THE CRYING NEED OF INDIA

20th September 1893

Christians must always be ready for good criticism and I hardly think that you will mind if I make a little criticism. You Christians, who are so fond of sending out missionaries to save the soul of the heathen—why do you not try to save their bodies from starvation? In India, during the terrible famines, thousands died from hunger, yet you Christians did nothing. You erect churches all through India, but the crying evil in the East is not religion—they have religion enough—but it is bread that the suffering

millions of burning India cry out for with parched throats: They ask us for bread, but we give them stones, It is an insult to a starving people to offer them religion; it is an insult to a starving man to teach him metaphysics. In India a priest that preached for money would lose caste and be spat upon by the people. I came here to seek aid for my impoverished people, and I fully realized how difficult it was to get help for heathens from Christians in a Christian land.

BUDDHISM; THE FULFILMENT OF HINDUISM

26th September 1893

I am not a Buddhist, as you have heard, and yet I am. If China, or Japan, or Ceylon follow the teachings of the Great Master, India worships him as God incarnate on earth. You have just now heard that I am going to criticize Buddhism, but by that I wish you to understand only this. Far be it from me to criticize him whom I wor-

ship as God incarnate on earth. But our views about Buddha are that he was not understood properly by his disciples. The relation between Hinduism (by Hinduism, I mean the religion of the Vedas) and what is called Buddhism at the present day, is nearly the same as between Judaism and Christianity. Jesus Christ was a Jew, and Shakya

Muni was a Hindu. The Jews rejected Jesus Christ, nay, crucified him, and the Hindus have accepted Shakya Muni as God and worship him. But the real difference that we Hindus want to show between modern Buddhism and what we should understand as the teachings of Lord Buddha, lies principally in this: Shakya Muni came to preach nothing new. He also, like Jesus, came to fulfil and not to destroy. Only, in the case of Jesus, it was the old people, the Jews, who did not understand him, while in the case of Buddha, it was his own followers who did not realize the import of his teachings. As the Jew did not understand the fulfilment of the Old Testament, so the Buddhist did not understand the fulfilment of the truths of the Hindu religion. Again, I repeat, Shakya Muni came not to destroy, but he was the fulfilment, the logical conclusion, the logical development of the religion of the Hindus.

The religion of the Hindus is divided into two parts, the ceremonial and the spiritual; the spiritual portion is specially studied by the monks.

In that there is no caste, A man from the highest caste and a man from the lowest may become a monk in India and the two castes become equal. In religion there is no caste; caste is simply a social institution. Shakya Muni himself was a monk, and it was his glory that he had the large-heartedness to bring out the truths from the hidden Vedas and throw them broadcast all over the world. He was the first being in the world who brought missionarizing into practice — nay, he was the first to conceive the idea of proselytizing.

The great glory of the Master lay in his wonderful sympathy for everybody,

especially for the ignorant and the poor. Some of his disciples were Brahmins. When Buddha was teaching, Sanskrit was no more the spoken language in India. It was then only in the books of the learned. Some of the Buddha's Brahmin disciples wanted to translate his teachings into Sanskrit, but he distinctly told them, 'I am for the poor, for the people: let me speak in the tongue of the people.' And so to this day the great bulk of his teachings are in the vernacular of that day in India.

whatever may be the position of philosophy, whatever may be the position of metaphysics, so long as there is such a thing as death in the world, so long as there is such a thing as weakness in the human heart, so long as there is a cry going out of the heart of man in his very weakness, there shall be a faith in God.

On the philosophic side, the disciples of the Great Master dashed themselves against the eternal rocks of the Vedas and could not crush them, and on the other side they took away from the nation that eternal God to which everyone, man or woman, clings so fondly. And the result was that Buddhism had to die a natural death in India. At the present day there is not one who calls himself a Buddhist in India, the land of its birth.

But at the same time, Brahminism lost something—that reforming zeal, that wonderful sympathy and charity for everybody, that wonderful leaven which Buddhism had brought to the masses and which had rendered Indian society so great that a Greek historian who wrote about India of that time was led to say that no Hindu was known to tell an untruth and no Hindu woman was known to be unchaste.

Hinduism cannot live without Buddhism, nor Buddhism without Hinduism. Then realize what the separation has shown to us, that the Buddhists cannot stand without the brain and philosophy of the Bramins, nor the Brahmin without the heart of the Buddhist. This separation between the Buddhists and the Brahmins is the cause of the

downfall of India. That is why India is populated by three hundred millions of beggars, and that is why India has been the slave of conquerors for the last thousand years. Let us then join the wonderful intellect of the Brahmin with the heart the noble soul, the wonderful humanizing power of the Great Master,

ADDRESS AT THE FINAL SESSION

27th September 1893

The World's Parliament of Religions has become an accomplished fact, and the merciful Father has helped those who laboured to bring it into existence, and crowned with success their most unselfish labour,

My thanks to those noble souls whose large hearts and love of truth first dreamed this wonderful dream and then realized it. My thanks to the shower of liberal sentiments that has overflowed this platform, My thanks to this enlightened audience for their uniform kindness to me and for their appreciation of every thought that tends to smooth the friction of religions. A few jarring notes were heard from time to time in this harmony. My special thanks to them, for they have, by their striking contrast, made the general harmony the sweeter,

Much has been said of the common ground of religious unity. I am not going just now to venture my own theory. But if anyone here hopes that this unity will come by the triumph of any one of the religions and the destruction of the others, to him I say, 'Brother, yours is an impossible hope.' Do I wish that the Christian would become Hindu? God forbid. Do I wish that the Hindu or Buddhist would become Christian? God forbid.

The seed is put in the ground, and earth and air and water are placed around it. Does the seed become the earth, or the air, or the water? No, It becomes a plant, it develops after the law of its own growth, assimilates the air, the earth, and the water, converts them into plant substance, and grows into a plant.

Similar is the case with religion, The Christian is not to become a Hindu or a Buddhist, nor a Hindu or a Buddhist to become a Christian. But each must assimilate the spirit of the others and yet preserve his individuality and grow according to his own law of growth,

If the parliament of Religions has shown anything to the world it is this: It has proved to the world that holiness, purity, and charity are not the exclusive possessions of any church in the world, and that every system has produced men and women of the most exalted character. In the face of this evidence, if anybody dreams of the exclusive survival of his own religion and the destruction of others, I pity him from the bottom of my heart, and point out to him that upon the banner of every religion will soon be written, in spite of resistance: 'Help and not Fight'. 'Assimilation and not Destruction', 'Harmony and Peace and not Dissension', ★

Sri Ramakrishna's Message of Hope*

SWAMI BHUTESHANANDA

In matters spiritual, people invent all kinds of lame excuses for avoiding practical steps. This will not help to erase the misery in our lives. The more we sit idly, the more we shall suffer in joyless darkness—sounds a note of caution the Reverend President of the Ramakrishna Math and Ramakrishna Mission.

The Nature of the Bound Soul

Sri Ramakrishna, a great observer of human nature, says that people are mostly running after worldly enjoyments and that their minds are only in the lower levels. He has mentioned at length the condition of men in bondage¹ who are absolutely forgetful of higher life and who remain always busy and satisfied with the lowest kinds of sense enjoyment. They are born in bondage, they remain in bondage and will die in bondage. They have no awareness of anything better than that. They think that it is God who has kept them in this condition and that it is not possible for them to bring about any change. Such statements are often made: "Oh! We are worldly people!" But what do they mean by this 'worldly people'? Who made them worldly? They unfortunately blame God and do not listen to the teachings of the god-men which could lift them up from their unhappy condition. This trend of shirking responsibility is very common.

Sri Ramakrishna illustrates this kind of attitude with a story: A brahmin

once made a beautiful garden. One day a cow entered the garden and destroyed many plants. This made the brahmin furious and he gave the cow such a hard blow on a vital spot that she instantly fell dead. Naturally the sin of killing the cow came to the brahmin. But the brahmin claimed that it was not really he who was responsible for the cow's death. It was his *hand* that gave the blow, and the hand moves by the power of Indra. (According to Vedanta, each part of the body is controlled by a particular deity) So, it was really Indra who killed the cow! The brahmin thus refused to accept the sin and sent it back to Indra. When sin came to Indra, Indra was taken aback. Learning about the entire incident, Indra himself came to the brahmin in the disguise of an old brahmin and started praising the great beauty of the garden, saying: "I have never before seen such a beautiful garden! Who has planted it?" The brahmin gardener was pleased to hear such praise of the garden so he came forward with remark, "Sir, I have made the garden," Forgetting about the dead cow, he then asked the disguised Indra to come and see more of the beautiful things inside. At every step they came upon something new and Indra said repeatedly: "Beautiful! Whoever has made it?" The brahmin would proudly reply that it was he who was responsible. Gradually they came close

---

* The essay is based on a talk given by the Reverend Swami at Singapore in 1986.

1. 'M', The Gospel of Sri Ramakrishna, Trans. Swami Nikhilananda (Madras: Sri Ramakrishna Math, Mysore, 1985) see pp 87, 164-65.

to the place where the dead cow was lying. As if shocked, Indra exclaimed: "Who killed the cow?" Realizing his folly all at once, the brahmin kept silent.³ Similarly, we like to claim responsibility for everything good and shirk responsibility for actions which should not have been done by us.

As Sri Ramakrishna says, when fishermen make a trap to catch fish, the fish enter the trap of their own accord and then cannot escape from it. They could come out through the opening by which they entered, but they never find it. Going round and round, they never find the way out. We have ourselves falling into this kind of bondage, brought on by ourselves. The silkworm weaves its cocoon itself with the silk thread and then does not know how to come out of it. It remains bound, a prisoner in the prison of its own making. "A worm that revels in dirt is happy there," says Sri Ramakrishna. "If you put it in a rice pot it will die."⁴ If we are taken away from our environment and placed in a better condition, we feel miserable. We shall search for the 'dirt' with which we are so familiar. This is the condition of a man of the world, a man in bondage.

The Voice Within

It is said in the *Gita*: "Amongst thousands of people, there is hardly a rare soul who strives for liberation; and amongst the thousands that are striving, rarely is a man blessed with enlightenment." This has been true

---

3. Tales and Parables of Sri Ramakrishna (Madras: Ramakrishna Math, Mylapore) pp. 66-67.

4. 'M', The Gospel, p. 165.

in all times. One sad truth known to everybody is the obvious fact that we have no urge for spiritual life. We can see this in ourselves when we look within, as also around us. We usually say that it is because of our being born in the *kalīyuga* that it is so. But this condition has been prevailing since very ancient times, even from the days of the *Vedas* and the *Upanisads*. If only there was that urge for spirituality in us, that would have made us restless, since because we have lost awareness that we have not reached the goal, we do not make efforts. So, we are doomed to lead a life which is absolutely without hunger or thirst for spiritual enlightenment! Fortunately, we are not only 'a few doomed souls'; we are in a very good number. The largest number of people will be of this type, and those who are not so are supposed to be what they call in modern times, 'abnormal'!

There are some blessed souls who do not behave as we do. Their lives charm us. This is because our worldly pursuits do not give us the satisfaction that we are seeking, the satisfaction that we want to derive from sense-enjoyment. Any such enjoyment becomes boring and tasteless when repeated too much. Therefore, any lasting attraction toward enjoyments is impossible. Again, suppose we have all the objects of enjoyment, but a weak body; then the enjoyments will only create more dissatisfaction in us. Or, sometimes we may have a strong body and mind, and every opportunity for enjoyment also. We may experience then the maximum joy that is possible for a human being. But in spite of all these, suppose we remember that those joys will not last forever or that we shall have to quit them

one day, leaving them all behind, Can that prospect allow us to be happy? No, it cannot. But we are asked not to look at those 'dark sides' of life. They say, "Don't be a pessimist; make the most of whatever opportunity is presented to you." Often that is what our elders advise us. If a boy shows any kind of spiritual leanings the parents sometimes say, "Oh, you are very precocious. You are unnecessarily bothering yourself with things. If you are thinking of prayer and devotion to God—well, this is not the time. Those things may be attended to in the future. Enjoy life now." The boy receives such instructions from his elders because they have wasted their own lives. And in their advanced years it is not possible for them to change their way of life or their way of thinking. This is how the vicious circle is going on. This is, unfortunately, the trend we are expected to follow in modern times. But even if we follow, there is a small voice within us that occasionally whispers to our consciousness: "My good fellow! What are you doing? You are losing your life's opportunity!"

This small voice is often insistent, and that is why we sometimes try to keep ourselves preoccupied with other things—so that we can avoid hearing it. We feel depressed when we are alone and unoccupied, because we are afraid of that whisper of the inner voice. We try to remain satisfied with the little bits of joy and sorrow that we come across, and thus remain forgetful of the grater things that matter in life. Sri Ramakrishna mentions a man who was fifty years old and was playing cards, as if the time had not yet come for him to think of God.⁶ Thus, we are trying

our best to turn a deaf ear to that voice within. But the voice does not stop whispering. This is the greatest gift of God unto poor humanity.

The Messenger of Hope

Yet, the question is often asked, "Is there no way out?" A doubt naturally arises in our mind. "Are we eternally doomed? Is there no way out of the state of utter damnation?" Sri Ramakrishna and other great enlightened souls come to show us by their lives how we can get out of this bondage.⁷ The world would have been completely dark had not such flashes of light been there, though such flashes of great lives are very rare.

Sri Ramakrishna came and made it his aim in life to awaken and enlighten 'sleeping' souls. He made it his goal of life to urge people not to waste their life's opportunity. He went on talking to the world about God and things spiritual. He said with great emphasis that there is a way out of bondage.

Such great souls as Sri Ramakrishna are called Messengers of God, or men through whom God, reveals Himself so that men can have easier access to him. Through the example of such Messengers, people may have a little re-awakening and some among them may change their ways. Jesus said, "I am the way,"⁸ meaning by this that he was the way through which people could reach God. Sri Ramakrishna says that everything that is said and done by Godmen is for the sake of others.⁹ They want to awaken sleeping souls to struggle and realize their innate divinity. The great men

7. Ibid, p. 87.

8. St. John's Gospel, The Bible, 14:6.

9. Cf. 'M', The Gospel, p. 782.

6. 'M', The Gospel, p. 165.

come, show us light and give us instructions about how we can redeem ourselves. They do this not only while they live on the earth, but continue to work for the welfare of humanity even after the dissolution of the body. They remain in the world as a force or power, making people aware of their future goal, the ultimate destination of life, and their inner divinity. They leave a band of workers behind to follow up the work they started during their physical existence, and that is how the force of good continues. The continuity of both good and evil keeps this world going.

Our potential Divinity

We have divinity inherent in us. We can never be eternally doomed because the eternal Spirit is undying. This flame within us can never be extinguished. It is always burning there. Divinity is our birthright, however forgetful we may be of it. This has been pointed out in the *Upanisad* thus: A miserly man had buried all his wealth underground. The inheritor of that wealth walked over that treasure, but never knew that it was there. So also, we have got all the treasure and yet we are simply walking over it never knowing that it is there and never trying to discover it.

I often use the illustration of a prince, who lives in a palace, well-protected and sleeping in his mother's lap, and who is dreaming that he is wandering about in a forest and being stalked by a tiger and starts crying. The mother gives the child a nudge and the dream breaks. Then the child sees that it is safely cradled in its mother's arms, and smiles. Shaking off the dream is what is necessary, and hence we are being given rude shocks now and then. Yet, we feel that the sleep is beautiful and peaceful. The shocks

and pains have become natural to us. But the merciful Lord knows how to awaken us with rude blows. He has got the nectar and also the thunder is to break our dreams, and nectar to make us immortal. We shall receive from God what we are worthy of receiving. We are, as it were, in a bad dream and we have to be awakened to the Truth, the glorious life that awaits us, the life of the Spirit. That is what is required for us. That is why men of God have to come in our midst and vigorously shake us, so that we can get rid of the bad dream, it is these Godmen who have kept the beacon light burning for us to show us the destination that we have to reach, and the way to reach it. That is what is meant by spiritual life and spiritual men.

In most people there is hardly any real awakening will come only when we cannot live without our communion with God. Feeling the presence of God will become our imperative need. Therefore, real spiritual men are few and far between. For most people God is only a dispenser of good things of the world, and through God they are trying to obtain the things which they have been unable to attain with their own limited capacity. God is not served for His own sake but for the sake of the good things that He will provide. But those who have that awakening cannot live without God, Fish cannot live without water. We cannot live without air. In the same way, life cannot be lived without coming into contact with the essential spiritual content that we have with us all the time. It is for us to discover it, and we can indeed do so provided we follow in the footsteps of the great men left on this earth to guide us.

The Call of Sri Ramakrishna

Sri Ramakrishna has clearly stated the guidelines for us. He says, "I have lighted the fire; it is for you to come and enjoy its warmth, I have made the mould; it is for you to come and cast yourself in it. I have cooked the food; it is for you to come and sit near the food placed before you."¹¹ Everything is there, ready. What is lacking is our earnestness to get the benefit of the great treasure he has left, out of his infinite mercy for us. Sri Ramakrishna gave us detailed instructions as to how to proceed step by step towards the goal. He did not keep anything secret or mysterious which needed to be clarified. It was all made as clear as daylight. We know now what is to be done. But what is lacking is the will, the determination to proceed along the path. We should not delay anymore, for the more we wait, the more we shall suffer from the absence of Light. If the Truth is realized then only it will be there in reality for you. If it is not realized here, then it is a great loss.

At it is discussed in the *Upanisads*, there are two things: *sreyas* and *preyas*¹² That is God presents before us the enjoyable things of the world and also the Truth that can liberate us from this life of bondage to sense-enjoyments. It is for us to make our choice. With most of us the choice has been wrong. We have bartered our soul for the sake of trifling mundane joys and have finally come to

suffering. It is again assured to us that if we so like, we can get out of this bondage and suffering. But it requires a strong determination on our part to cut asunder the ties and attractions of mundane pleasures which overwhelm most of us by their sensuous charms. And once we have been able to bring the light of God into our heart, all darkness of slavery and suffering will disappear.

Sri Ramakrishna says that a room may be kept dark for a thousand years, but as soon as one strikes a match, the darkness disappears.¹⁴ So, thousands of years of ignorance will vanish the very moment we shall strike the 'match of Knowledge.' We shall then have the final illumination, and illumination is our birthright.

Sri Ramakrishna used to call: "Come on! Where are you all? I am waiting for you!"¹⁵ He would stand on top of the roof of the Kuthi building at Dakshineswar and thus call out. That call is still ringing; that insistence still goes on. He is still calling. If we do not listen to his call we are lost. The call will continue forever, and there will be a few who will listen to it and go and place themselves at his feet. Sri Ramakrishna incarnated himself in India, the most spiritual land, in order to show the way to divine Life for the whole world in the present age. His call is continuing and it is up to us to get benefited by that call.

Let us pray that our nightmarish dreams of ignorance may be broken, that we may be freed from this delusion and misery and be awakened to march ahead to the Feet of the Lord!

11. Cf. Swami Saradananda, Sri Ramakrishna: The Great Master, Trans. Swami Jagadananda (Madras: Ramakrishna Math, Mylapore, 1983) 1, p. 93.

12. Katha Upanisad, 1 : 2 : 2.

14. 'M', The Gospel, p. 298.

15. Cf., Ibid, p. 934.

Sri Sarada Devi

Mother, Guru and Deity

SWAMI GAHANANANDA

I AM HAPPY to participate in the Golden Jubilee Celebrations of Sarada Vidyalaya. This is one of the few girls' schools under the management of the Ramakrishna Mission. The Ramakrishna Mission has been active in the field of education for several decades. It runs at present 1,527 educational institutions including Colleges and technical institutes. More than one lakh and fifty thousand students study in these institutions of whom only 26 thousand are girls, the remaining one lakh and 25 thousand are boys.

Education of girls has been very much neglected in our country. As you all know, India was once upon a time a very prosperous and progressive country. According to Swami Vivekananda, one of the three main causes for the degradation of India is the backward condition of her women, the other two causes being neglect of the poor masses and the isolation of India from the rest of the world. Even now the importance of education for women has not been widely understood. The purpose of education is not merely to earn one's livelihood; it confers several other benefits as well. If the mother in a family is educated, the entire household will

be benefited. A few years ago a research study was conducted at Trivandrum on the effect of literacy on women. It was found that even those women who had learnt only reading and writing tended to give their children more nutritious food than their illiterate sisters.

Swami Vivekananda had a deep concern for the education and uplift of women. Let me quote just one of his innumerable statements in this regard, in the course of a conversation Swamiji said,

All nations have attained greatness by paying respect to all women. That country and that nation which do not respect women have never become great, nor will ever be in future. The main reason why your race has so much degenerated is that you had no respect for these living images of Sakti. Manu says, 'where women are respected there the gods delight; and where women are not respected there all work and efforts come to nothing' (Manu 3.56). There is no hope of rise for that family or country where there is no esteem for women, and where women live in sadness.

Text of the speech delivered by Swami Gahanandaji, (Now Vice President) Ramakrishna Math and Ramakrishna Mission, at a public meeting held on 28 December 1990 in connection with the Golden Jubilee celebrations of the Ramakrishna Mission Sarada Vidyalaya, Madras.

Before it was affiliated to the Ramakrishna Mission, this Sarada Vidyalaya seems to have been originally named after Goddess Saraswati. The fact that the name 'Sarada' happens to be the name of Holy Mother Sri Sarada Devi, the spiritual consort of Sri Ramakrishna, also may not be quite accidental, because Sri Ramakrishna himself said about Holy Mother 'She is Sarada, Saraswati herself born to give wisdom to people'. It is about Holy Mother Sarada Devi that I would like to speak a few words today. I would like to begin my talk on her by mentioning her own interest in education.

She was born in a very poor family in a remote village. From very early childhood she had to assist her parents in household duties such as cooking, cutting grass, picking cotton in the field etc. So she got no opportunity to go to school. But as you know, education is of two kinds: formal and non-formal. Formal education she had in plenty from her parents and by listening to songs and discourses at the village fairs and festivals. After her marriage to Sri Ramakrishna, the Master himself became her great teacher. He taught her not only how to pray, worship and meditate upon God, but also how to perform the daily duties, how to serve superiors and guests, how to take care of younger children, how to be practical even in such trivial matters as trimming the wick of a lamp, preparing betel rolls, getting into a vehicle, and so on.

Nevertheless, Holy Mother always stressed the importance of formal education for girls. She herself learned the rudiments of Bengali alphabet when she reached middle age. Holy Mother had a foster child by name Radhu. When Radhu completed her

primary-school education, other elderly ladies wanted her education to be discontinued. But ignoring their objections, Holy Mother allowed Radhu to continue her education until she got married.

In those days a girl from a cultured family, especially from a Brahmin family, becoming a trained nurse was an unheard of event. But Holy Mother permitted one of her young disciples by name Sarala to go for training in nursing at the Calcutta Government Hospital.

When Sister Nivedita wanted to start a school for girls in Calcutta, Holy Mother wholeheartedly blessed her and the school. All this shows how deeply interested Sri Sarada Devi was in the education of girls.

Here I would like to make one more distinction: the distinction between knowledge and wisdom. Knowledge can be had from books and other people, whereas wisdom comes only through inner development, spiritual growth. Mere intellectual knowledge may enable you to get a job, but it cannot solve the basic problems of life. For the solution of the basic problem of life like love, hate, desire, anxiety and meaninglessness, wisdom is necessary. Many educated people lack wisdom. They behave in wrong ways and create suffering for themselves and for the people. Holy Mother was endowed with rare uncommon wisdom. By wisdom is meant not only higher spiritual knowledge — that is, knowledge of God — but also deep insight into human nature, ordinary human life and the day-to-day problems of this mundane world, hundreds of people went to her seeking her advice. They may be divided into two groups. One group consisted of spiritual aspirants: they

went to her seeking answers to questions such as how to practise meditation, how to do Japa, how to realize God. The other group consisted of suffering people who wanted to know how to solve their problems in family life, professional career etc. Mother gave appropriate guidance to members of both the groups, each according to his or her need.

The wisdom of Holy Mother has been preserved for us in her teachings. If you go through these teachings you will find that they are a treasury of spiritual wisdom. These teachings are so simple that it is not possible to simplify them further. And yet they contain profound truths, some of which you will never find anywhere else. Let me illustrate this point with a very simple teaching of hers. One day a woman was sweeping the courtyard of Mother's house at Jayrambati. After the work was over, the woman carelessly threw away the broom. Holy Mother immediately told her in the form of mild scolding.

O dear, it takes the same time to keep the broom in its proper place as it takes to throw it away. Should you be disrespectful towards the broom simply because it is such a small thing? Every thing has its place in this universe; every thing has a part to play in God's creation. Hence everything should be handled with proper attention. Every object should be given the respect that is due to it. Even the broom should be handled with respect. All work, small or big, should be done with equal care and regard.

Through this simple teaching one of the most profound truths of Karma Yoga has been taught by Sarada Devi. In Karma Yoga what matters is not the nature of work but the attitude

with which it is done. You will find in Swami Vivekananda's book *Karma Yoga* the story of a butcher and a housewife both of whom attained high spiritual illumination by discharging their respective duties properly. This is the truth that Holy Mother too taught through the above incident.

The special value of Holy Mother's teachings lies in the fact that they are all based on her own personal life and experiences, and not derived from books. She practised what she taught. Indeed, she was one of the great Karma Yogins that the world has ever seen.

In India a spiritual teacher is called a Guru. People show the highest respect to the Guru. Holy Mother was a Guru to hundreds of people, both men and women. This is a unique and noteworthy feature of the life of Holy Mother. For if you study the religious history of India, you will find that almost all the great women like Sita and Savitri represented only the ideal of the *pativrata*, chastity or one-pointed devotion to the husband. That ideal was manifested in the life of Sarada Devi to perfection. But she also represented a new ideal for women—the ideal of a spiritual teacher or Guru. So then, this is one unique aspect of Holy Mother.

She had another unique and more well-known aspect — the Mother. She was the Mother of all. That was the only relationship she established with the world — as the Mother. Everyone — good or bad, rich or poor, high caste or low caste, Hindu or Muslim — everyone was her child. She lived the life of a nun, and so she never had children of her own. What she cultivated was spiritual motherhood. Just think of that! An illiterate woman

in a remote village decides to regard everyone as her child. What a wonderful, bold, noble ideal! But we must remember this was not a mere idea or ideal, not a mere attitude or outlook for Holy Mother, but actual living relationship. She lived what she appeared to be. There was nothing artificial or cultivated in her motherhood; it was natural and spontaneous. And everyone who went to her spontaneously felt that Holy Mother was his or her own real mother,

I shall give one anecdote to illustrate the universality and depth of her motherhood. This anecdote is of course well-known, but it bears repeating. Once some Muslim labourers were engaged in the construction of Holy Mother's new house — a thatched mud cottage. These fellows were part-time dacoits or robbers as well. One among them, Amjad by name, was particularly devoted to Holy Mother. And Mother regarded him as her own real son. One day Mother's niece Nalini was serving lunch to Amjad. Since he was a muslim, Nalini stood at a distance and threw rice and curries on to Amjad's leaf. Holy Mother, who was sitting near by, could not bear to see her son treated in this rude way. She told Nalini, 'Can anyone relish food if it is served in this way? if you cannot serve him properly I shall do it.' After Amjad finished his meal, Mother cleaned the place with her own hands. At this, Nalini screamed: 'O Mother you will lose your caste.' Mother then uttered these solemn words: 'Amjad is as truly my son as my Sarat is.' Sarat was Swami Saradananda, a direct disciple of Sri Ramakrishna and the General Secretary of the Ramakrishna Math. Such a holy man and the dacoit Amjad were equal for Holy Mother.

Sri Sarada Devi was fully conscious of the fact that her mission on earth was to manifest and establish a unique spiritual truth—the motherhood of God. Neither in India nor in any other part of the world has such a unique ideal been so convincingly established as in the life of Sri Sarada Devi. The term Holy Mother is not a mere honorific title it is a truth, a reality, an experience which has become the common heritage of mankind through Sarada Devi.

Holy Mother, however, was not an ordinary woman. It is not possible for an ordinary woman to embody such a lofty ideal, Holy Mother was the embodiment not only of wisdom and love but also of power. She was not only a World Teacher and universal Mother, but also the Deity. Her divinity was first recognized by Sri Ramakrishna himself who worshipped her as the Divine Mother. His disciples, including Swami Vivekananda, also recognized her divinity. That is why Swami Abhedananda has in one of his hymns described Sri Sarada Devi as *Yogindra-Pujya*, 'one who is worshipped by kings among Yogis.'

Although Holy Mother was honoured and worshipped by hundreds of people as Guru, Mother and Deity even during her lifetime, she lived a very simple life like an ordinary woman, bearing the hardships of family life and sharing the sorrows of other people. Even if you regard her as only an ordinary human being, you will find that her exalted life can serve as an ideal for modern women.

We now live in a world in which there is utter confusion of values. People are simply drifting through life without any fixed ideal or clear perception of any goal. Objects of enjoy-

ments have multiplied enormously. But unrestricted pleasure-seeking has produced various reactions in the form of drug addiction, alcoholism, neurosis, break up of family life, and so on. Women in the West are clamouring for freedom. But what they are seeking is freedom for enjoyment, freedom to commit the same mistakes that men commit. As a result, Women's Liberation movement has only resulted in the degradation of women and not in their elevation.

Swami Vivekananda never wanted Indian women to imitate Western women, Indian women have their own beautiful ideals and values. Swamiji believed that Sri Sarada Devi was born to establish a new ideals for women, an ideal which combines all that is best in the ancient and the modern,

He believed that, with Holy Mother as the guiding Power, a great spiritual awakening will come among Indian women. To quote Swamiji's words,

"Mother has been born to revive that wonderful Sakti in India; and making her the nucleus, once more will Gargis and Maitreya be born in the world"

Whether you regard the name 'Sarada' as referring to Goddess Saraswati or to Holy Mother, those of you who are studying in this Sarada Vidyalaya or are associated with this institution in any other way, have the great ideal of Holy Mother before you, Those who consciously accept this ideal and follow its dictates in their lives are blessed indeed. □

Although Holy Mother was honoured and worshipped by hundreds of people as Guru, Mother and Daily even during her lifetime, she lived a very simple life like an ordinary woman, bearing the hardships of family life and sharing the sorrows of other people. Even if you regard her as only an ordinary human being, you will find that her exalted life can serve as an ideal for modern women.

We now live in a world in which there is utter confusion of values. People are simply drifting through life without any fixed ideal or clear perception of any goal. Objects of enjoy-

ment are sought for their own sake, not for the sake of the soul. One-time devotees of Mother as well as among them, Ambedkar's name was particularly devoted to Holy Mother. And Mother regarded him as her son. One day Mother's place was empty. Ambedkar was sitting near by, could not bear to see her son treated in this rude way. She told him, 'Can anyone tell me food if it is served in this way? If you cannot serve it in properly I shall do it.' After Ambedkar finished his meal, Mother cleaned the place with her own hands. At this, Ambedkar made, 'O Mother you will lose your caste', Mother then uttered those solemn words: 'Ambedkar is as truly my son as my Sister is.' Sister was Swami Saradabandhu, a direct disciple of Sri Ramakrishna and the General Secretary of the Ramakrishna Math. Such a holy man and the devotee Ambedkar were equal to Holy Mother.

சந்நியாசி கீதம்

— ஸ்ரீ விவேகானந்தா சுவாமிகள்

சிந்திக்குத் தீரம் செறிக்கும் மனத்தவிசில்
வந்திக்க ஞானமகிழ் பெருக்கும் — பந்திக்கும்
பேதமலந் தேய்க்கும் பெருமைவிலே காநந்தர்
பாதமலர் யாமுடைய பற்று.

மனவலி படைத்த மாசிலாத் துறவீ!
சுவைமலி இன்பச் சுரந்தனை எழுப்புதி!
மகிதலக் கறைஉறு வெகுதொலைக் கப்பால்,
புலப்பகை வெறுக்கை புகழிவை அமைதியைக்
கலைப்பதற் கென்றும் தலைப்படாத் தலத்தை
அறிவுமெய் என்னும் அருவிக ளுடனே
பரமானந்தத் திருமா நதிபாய்
வெற்புறு குகையைப் பொற்புறு வனத்தை
பிறப்பிட மாக்கொடு சிறப்புறிக் கார்ந்தே-
எழுமகீ தத்தை முழுங்குதி நன்கு!
ஓதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என,

திடீர்உறு நெஞ்சத் தடல்யிகு துறவீ!
இறுக்கிடு தனைகளை நொறுக்குதி அவைதாம்
ஒள்ளிய அரும்பொற் றனையா யினும்சரி,
எள்ளிய க்கும்பொற் றனையாயினும் சரி,
சுகமுறு விரும்பும் அகம்வெறு வெறுப்பும்,
நன்மையும் நன்மை இன்மையு மாதித்
தொந்தம் தாம் இப்பந்தத் தொகுதி.
பசையொடு தழீஇயினும் கசையடி தரினும்
அடிமை அடிமை ஆகுவ னேயலால்,
சற்றும் சுவேச்சை உற்றவன் அலன்அறி.
பொற்றனை ஆயினும் பற்றிப் பிணிப்புழிக்
குன்ற வலிஉடைத் தன்றோ? ஆதலின்
ஆங்கவை களைந்து நீங்குதல் நெறியே.
ஓதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

எதற்கும் அஞ்சா இயல்புடைத் துறவீ!
இடுக்கண் மேன்மேல் அடுக்கும் பொருட்டுச்
சிமிட்டிச் சிமிட்டி சிற்றொளி காட்டி
இட்டுச் செல்லும் துட்டத் தீப்பேய்
அந்த காரம் அடியொடு தொலைத்தி!
வாணன் ஆசையைப் பேணு தொழிதி!
ஆ! ஆ!! அதுவே ஜீவாத் மாவைப்
'புநரபி ஜநநம் புநரபி மரணம்'
என்னும் இவற்றிற் கீர்த்துச் செல்லும்.
தான் அடங்கொருவன் தான்அடக்குவன்

[எலாம்.

ஈதறிந் தென்றும் இடங்கொடா திருத்தி!
ஓதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

அஞ்சுதல் அறியா நெஞ்சநற் றுறவீ!
எவன் வீதைப்பவனோ அவன் அறுப்பவனே!
காரணம் உளவேல் காரியமும் உள.
நன்மை வீதைத்தவன் நன்மை அறுப்பன்.
தீமை வீதைத்தவன் தீமை அறுப்பன். இவ்
விரிதீயி னின்றும் விலக்கா வார்இலர்.
உருப்பெற் றோர்க்கெலாம் உறுதனை

உண்டெனப்

புகல்வர் - இதனின் பொய்இலை. ஆயினும்,
நாம ரூபம்ஆம் இவற் றப்பால்
என்றும் தடையற நின்றுள தான்மா.
அதுதான் நீஎன் றறிய க்கடவை
ஒதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

4

ஒன்றினும் தீரியா உளம் உடைத் துறவீ!
பெற்றோர் மக்கள் உற்றோர் பெண்டிர்
இத்தகை யாவும் மித்தையே என்னக்
காண தார்மெய் காண தாரே.
ஆண், பெண் இல்லா ஆன்மா வானது
எவர்க்கே தந்தை? எவர்க்கே மைந்தன்!
எவர்க்கே பகை அது? எவர்க்கே உறவது?
யாவற் றுள்ளும் யாவு மாய்அவ்
ஒன்றே உளதஃ தன்றிமற் றிலையால்.
அதுதான் நீ என்றறியக் கடவை
ஒதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

5

சலியா மனத்து வலியார் துறவீ!
ஒன்றே உளதவ் ஒன்றும் என்றும்
தன் வயத்துவமாய்த் தான் இருப்பதுவே.
யாவையும் உணர்ந்த தாவிலாத் தனிமை
நாமரூபம் ஆம் இவை இல்லது.
களங்கம் இன்றி விளங்கும் பொருள்அது
இவ்வெளி மயக்கெலாம் அவ்வொரு

பொருட்கண்

உளதே ஆகும். பளகறு லோகக்
காட்சி யாகவும், சாட்சி யாகவும்
ஆன்மா ஆகவும், அப்பொருள் தோன்றும்.
அதுதான் நீஎன் றறியக் கடவை.
ஒதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

6

ஸாகஸம் மிகுந்த பூகசந் யாஸீ!
இவ்வுல கேனும் அவ்வுல கேனும்
ஈயாச் சுவேச்சை எங்கே தேடுவை?
ஏடு கோயிலிற் றேடுதல் வீணே,
நின்கரமே தான் நினை மென்மேல்

ஈர்த்துச் செல்லும். இரும் பாசத்தைப்
பற்றிய தால்அப் பற்றினை உதறுக.
புந்தி மயங்கிச் சிந்தை மாழ்கலை.
ஓதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

7

சாற்றற் கருமன ஆற்றல்சால் துறவீ!
'பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக.
இன்னா வேண்டாம் என்னால் உயிர்க்கே.
உயர்ந்தோர் மாட்டும் இழிந்தோர் மாட்டும்
யாவற் றுள்ளும் மேவியோன் யானே.
இம்மையும் அம்மையும் வெம்மைகூர் நரகம்
மண்ணும் வீண்ணும் எண்ணும் நலமும்
தீதும்வேண் டிலன்" எனஓதி, அவ்வணமே
உறுதனை அனைத்தும் அறவொழித் திடுக.
ஓதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

8

உறுதிகொள் உள்ளத் தொருபெருந் துறவீ!
இந்தச் சடலம் இங்கெவ் வாறாக
ஆம்போம் எனா ஆய்ந்திடல் ஒழிக.
அதற்குள வேலையை அது முடித்திடுக.
கர்மவெள் ளத்தின் கதிஅது செல்க.
ஏயநன் மாலை வேயினும் அதன்மேல்
மன வீருப்பெய்தி மகிழவும் வேண்டாம்.
யாக்கையை ஒருவன் தாக்கி உதைப்பிலும்
கோப தாபம் கொள்ளவும் வேண்டாம்.
புகழ்கின் றோனும், புகழ்உறு வோனும்
இகழ்கின் றோனும் இகழ் உறுவோனும்
ஏகனே அன்றி அநேகரோ? அவரால்
இகழ்ச்சி புகழ்ச்சிகள் எண்ணில் ஒன்றே எனத்
தேறீ உணர்ந்தே ஆறுதல் அடைக.
ஓதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

9

தைரியம் மிகுந்த செயிரறு துறவீ!
காமம் புகழ் பொருள் தாமுள இடத்து
வாய்மை எந் நாளும் வரமாட்டாது.
மாதரை மனைவியாய் மதிப்பவன் எவனும்
பூரணத் துவம் உறக்காரணமே இலை.
தினை அளவேனும் தனதெனக் கொள்வோன்,
சினமெனும் தனையிற் சிக்குவோன், இவர்கள்
மாயை என்னும் வாயிற் கடவார்.
ஆதலின் இவற்றை அறவொழித் திடுக.
ஓதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

10

திறம்பெறு நெஞ்சத் தறம்பெறு துறவீ!
 உறைவிடம் எதுவும் உனக்கென வேண்டாம்
 நினைக் கொள்ளும் வீடெது? நேய!
 விசம்பே கூரை, பசும்புல் படுக்கை.
 தற்செய லாகத் தான் கிடைப்பதுவே
 உண்டி ஆகும். அவ்உண்டி நன்றாக
 அட்டிருப் பினும், அது கெட்டிருப்பினும் எணைல்
 அன்ன பானியமெதுத் தன்இயல் புணர்ந்த
 மன்னிய தூயனை மாசுறுத் தாதே.
 ஓடிப் புரளும் ஒரு நதிபோல
 என்றும் சுவேச்சை ஒன்றி இருத்தீ.
 ஒதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

11

உரனுடை உள்ளத் தொருபெருந் துறவீ!
 ஆனமெய்ப் பொருளை அறிபவர் சிலரே.
 ஏனையோர் நினை இழிப்பர் வெறுப்பர்.
 மேலோய்! அதை ஓர்காலும் கருதேல்.
 இஷ்டப் படிஎங் கெங்குமே நீ
 எய்தும் இன்பமும் நைதரு துன்பமும்
 எண்ணு தேகி அன்றோர் போர்த்த
 மாயை என்னும் மாயிருள் நீக்குதி.
 ஒதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

12

புலப்பகை வெல்மனப் பலப்பெருந் துறவீ!
 கர்ம பந்தம் கழியும் மட்டும்
 ஒவ்வொரு நாளும் இவ்விதம் முயன்று
 சேதநன் தன்னைத் தீதுறு தனையின்
 நின்றும் விடுக்குதி. என்றும் சிறப்பிலை.
 'நானும்' 'நீயும்' நாரும் சுருமில்;
 'யான்' என்பதுவே யாவும்; யாவும்
 யானே; அதுவே தான் ஆநந்தம்
 அதுதான் நீஎன் றறியக் கடவை.
 ஒதுகநீ 'ஓம் தத் ஸத் ஓம்' என.

ஓம் தத் ஸத்

13

யானென தென்ப தின்றி எவ்வகைப்
 பொருளும் வீட்டான்
 தானெனச் சிரிக்கின் றுன்யா ரவனையே
 யடையுஞ் சாந்தி;
 யீமை தடையா ரித்தை யடைந்தவ
 ரிறக்கு மப்போ
 தேனுமீ தடைவா ரென்னை யெய்துவார்
 சிறவீ யெய்தார்.

— கீதை

அருள் வடிவான அன்னை

1916ஆம் ஆண்டு கோடைக்காலத்து இடைப்பட்ட பகுதியில் முதல் முதலாக பேலூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்துக்கு வந்தேன்.

இரண்டு மாத காலம் பேலூர் மடத்தில் இருந்த பின் அன்னை ஸ்ரீ சாரதா தேவியரைத் தரிசிக்க ஜயராமபாடிக்குப் போனேன்.

அப்போது ஜலன் மாதம் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு பெரியவர் அந்த ஊருக்குச் செல்லப் புறப்பட்டார். அவரிடம் சுவாமி பிரேமானந்தர் என்னை அறிமுகப்படுத்திய பின், அன்னைக்கும் அப்படி ஒரு கடிதம் எழுதி அவரிடம் தந்தார்.

நாங்கள் ஹவ்ரா மைதானத்திலிருந்து (மார்ட்டின்) ரெயில் ஏறி சாம்பாடாங்கா என்ற இடத்தை அடைந்தோம்.

ஹாவ்ராவிலிருந்து சாம்பாடாங்கா எவ்வளவு தூரம் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இதுமட்டும் நினைவிருக்கிறது. பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு ஹாவ்ராவிலிருந்து புறப்பட்ட ரெயில் வண்டி இரவு எட்டு மணிக்கு சாம்பாடாங்கா வந்து சேர்ந்தது; ட்ராம் வேகத்தில் ஓடும் ரெயில் வண்டி என்றால் பாருங்களேன்: அவ்வளவு நிதானமாகப் போயிற்று!

அன்றிரவு சாம்பாடாங்கா ரெயில் நிலையத்திலேயே மற்றும் இரண்டு இளைஞர்களுடன் தங்கினோம்.

(அதே வண்டியில் எங்களுடன் வந்த இந்த இருவரும் பிற்காலத்தில் ராமகிருஷ்ண சங்கத்தில் சேர்ந்து சுவாமி ஸத்ப்ரகாசானந்தர் என்றும், சுவாமி விஸ்வநாதானந்தர் என்றும் தீக்ஷாநாமம் பெற்றனர். முன்னவர் வெகுகாலம் அமெரிக்காவிலும் பின்னவர் தில்லியிலும்

ராமகிருஷ்ண மடங்களில் பணி புரிந்தார்கள். பின்னவர் இசையில் வல்லவரும்கூட.)

ஒரே ஒரு சிறிய அறை: அது தான் அந்த ரெயில் நிலையம்! பாதி அளவுக்குச் சுவர் எழுப்பியிருந்த தாழ்வாரம்; மேலே ஓடு வேய்ந்திருந்தது. அவ்வளவே.

மறுநாள் காலையில் ஜயராமபாடிக்கு நடந்துசென்றோம்.

சற்றுத் தொலைவுதான் போயிருப்போம். அப்போது அந்த இளைஞர்களில் ஒருவருக்கு காய்ச்சல் கண்டுவிட்டது, அதோடு கடுமையான வயிற்றுப்போக்கும் சேர்ந்துகொண்டது. கூடவே வந்த இளைஞர் ஒரு மாட்டுவண்டியை ஏற்பாடு செய்து அதில் நோயாளியை ஏற்றி வரும்போது காய்ச்சலும் வயிற்றுப்போக்கும் அதிகமாகி விடவே இருவரும் திரும்பக் கல்கத்தாவுக்கே புறப்பட்டுவிட்டார்கள். இதனால் நாங்களும் அன்னையின் ஊருக்கு சற்று தாமதித்தே செல்லவேண்டியிருந்தது. எப்படியோ கிளம்பிப் போய்க்கொண்டிருந்தோம்.

கடுமையான வெயில்.

மதியம் உணவோ வேறு எதுவுமோ சாப்பிட்டோமா இல்லையா என்பது நினைவில்லை; எங்கேனும் தங்கி ஓய்வெடுக்கவுமில்லை என்று தான் ஞாபகம்.

சுவாமி வீரேஸ்வரானந்தர்

ஆரம்பாக ஆற்றை அடையும் சமயம் பொழுது சாயும் நேரம். அன்றிரவு (பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பிறந்த ஊராகிய காமர்ப்புருக்குப் போய்ச் சேர முடியாது என்பதால், ஆரம்பாக ஆற்றின் மணற்பரப்பில், அங்கே

சுவாமி வீரேஸ்வரானந்தர் முதன் முதலாக அன்னையைத் தரிசித்த தம் மலரும் நினைவுகளை இங்கே குறிப்பிடுகிறார்.

தங்கிய மாட்டுவண்டிக் காரர்களுடன் படுத்து உறங்கினோம்; மாடுகளை வண்டிகளின் நுகத் தடியில் அவர்கள் கட்டிவிட்டிருந்தார்கள்.

மறுநாள் விடிகாலையிலேயே நாங்கள் எழுந்து காமார் புகுரை நோக்கிக் கிளம்பினோம்.

அங்கே போய்ச் சேரும்போது மணி பத்து.

பரமஹம்சரின் உறவினரான 'சிபு அண்ணா' அப்போது அங்கே வீட்டின் முன்பக்கம் அமர்ந்திருந்தார். அவரிடம் நாங்கள் இன்னார் என்று தெரிவித்து ஜயராமப்பாடிக்குப் போய்க்கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னோம்.

அவர் உடனே வீட்டிற்குள் போய் எங்கள் சாப்பாட்டுக்கான ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்தார்.

அந்த ஊரில் ஹால்தார் புகுர் என்ற குளத்தில் நீராடிவிட்டுச் சாப்பிட்ட பின் சற்றுநேரம் இளைப்பாறினோம்.

பிறகு ஜயராமப்பாடிக்கு நடந்து செல்ல ஆரம்பித்தோம்.

ஜயராமப்பாடிக்குப் போய்ச் சேரும்போது பிற்பகல் நாலரைமணி.

இப்போது 'அன்னையின் புதிய இல்லம்' என்கிறார்கள், அது முற்றும் கட்டிமுடிக்கப் பெறாத நிலை. அதையொட்டியிருந்த வெளியறையில் அன்னையைத் தரிசிக்கவரும் ஆண்பக்தர்கள் அந்நாளில் தங்குவது வழக்கம். நாங்களும் அங்கே தங்கினோம்.

அன்னை அப்போது தம்முடைய பழைய வீட்டில் இருந்தார். எங்களை அங்கே இட்டுக் கொண்டு போனார்கள்.

வீட்டு முற்றத்தில் நுழைந்து சென்றோம்.

அன்னை அங்குள்ள வராந்தாவில் அமர்ந்து இரவுச் சாப்பாட்டுக்காகக் கறி காய் நறுக்கிக்கொண்டிருந்தார். வேறு யாரையுமே அங்கே காணவில்லை. ஒருவேளை ஆடவர்கள் வருகிறார்கள் என்று அறிந்து அங்கிருந்த பெண்கள் வேறிடத்துக்குப் போய் விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

நாங்கள் அன்னையை வணங்கி நின்றோம்.

என்னோடு வந்த பெரியவர் அன்னையிடம் சுவாமி பிரேமானந்தர் எழுதித் தந்த கடிதத்தைப் பற்றிச் சொன்னார். அன்னை அங்கிருந்த பிரமச்சாரி ஒருவரை அழைத்து அவரிடம் அந்தக் கடிதத்தைக் கொடுக்கச் சொல்லி படிக்கும்படி கூறினார்.

அப்படியே அந்தப் பிரமச்சாரி படித்ததும் அன்னை. "நல்லது. நாளைக்கே (மந்திர) தீட்சைக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்" என்றார்.

நாங்கள் புதிய கட்டிடத்தின் வெளியறைக்குத் திரும்பினோம்.

மறுநாள் மந்திர தீட்சை பெறத் தயாராக நீராடி வந்தோம்.

அன்றைய தினம் விடியற்காலையிலேயே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பூஜையை முடித்துக் கொண்டு மந்திர தீட்சை பெற வந்திருந்த எங்களை ஒவ்வொருவராக ஸ்ரீ அன்னையார் தம் அறைக்குள் வரவழைத்தார். எங்கள் தீட்சை சடங்கு முடிந்தது.

சாதாரணமாகப் பூஜையை முடித்துக் கொண்டதான் தீட்சை அருள்வது வழக்கம் என்றாலும் அந்த மாதிரி கட்டுத்திட்டம் என்று எதுவும் அன்னையார் வைத்துக்கொண்டது இல்லை எந்த வேளையிலும் எந்த நிலையிலும் அவர் தீட்சை அருள்வதுண்டு.

இதற்கு உதாரணமாக, அன்னை விஷ்ணு பூர் ரெயில்வே ஸ்டேஷனிலேயே ஒரு போட்டருக்கு மந்திர தீட்சை கொடுத்த விஷயத்தை நினைவுகூரலாம். அப்போது அன்னை அந்தப் போட்டரை அழைத்து, மூன்று வைக்கோலைத் தரையில் பரப்பி, அதையே ஆசனமாக அமைத்து அதில் அவனை உட்காரச் சொல்லி மந்திர தீட்சை கொடுத்தார்.

ஒரு சமயம் அன்னையார் சிறுவயதுமுதல் அவருடன் பழகிய ஒரு பெண் பிள்ளையைச் சாப்பிடச் சொல்லி, பின்பு அவருடன் படுத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது தீட்சை பெற வந்தவர்களை அழைத்து தீட்சை கொடுத்தார், எனவே அந்த விஷயத்தில் அப்படி ஒன்றும் அன்னையார் கெடுபிடியாக நடந்துகொண்டதில்லை என்று தெரிகிறது.

இன்னொரு விஷயமும் குறிப்பிடவேண்டும்.

கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் அன்னை மந்திர தீட்சை கொடுத்துவிடுவார். “ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் சிறந்த மனிதர்களையெல்லாம் தாம் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு, உபயோகமில்லாதவர்களை எனக்கு விட்டுவிட்டார். அதனால் தான் நான் துன்பப்படவேண்டியிருக்கிறது” என்று அன்னை ஒரு சமயம் கூறியுள்ளார்.

ஆன்மீக சம்பந்தமாக எவரேனும் அறிவுரை அல்லது அருளுரை கோரி வந்தால் அவர்களை அன்னை, “அப்புறம் வாருங்கள்” என்று அன்னை திருப்பி அனுப்பிவிட மாட்டார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நல்ல நல்ல பல அறிவுரைகளை நிலையாக அருளிச் சென்றிருக்கிறார்; மிகுதியை அடியேனுக்கும் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார் போலும்! அதனால்தான் அடியேன் இப்படியொரு பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறேன்” என்பார் அன்னை.

எவ்வளவு பணிவுடன் அன்னை தம் கடமையைச் செய்துவந்திருக்கிறார் என்றால் பாருங்களேன்! அவரை அண்டித் தீட்சை பெற வந்தவர்கள் ஒரு போதும் ஏமாற்றம் அடைந்ததில்லை.

அந்த நாளில் நம் இந்தியா முழுவதும் சுதந்திரப் புரட்சியாளர்களான பல தீரவீர இளைஞர்களின் இயக்கம் தீவிரமாக நடந்து வந்தது. இத்தகைய இளைஞர்கள் அவ்வப்பொழுது நம் அன்னையிடம் மந்திர தீட்சை பெறுவதற்காக வந்துபோவதுண்டு. பொலிசார் இத்தகையவர்களின் பின்னால் நிழலெனத் தொடர்ந்து இவர்களது நடவடிக்கைகளைக் கண்காணித்து வந்தார்கள் அரசாங்கக் காவல் துறையின் ரகசிய ஒற்றர்கள் (சி. ஐ. டி.) நம் அன்னையின் வீட்டைச் சுற்றியும் நோட்டம் இட்டு வந்தனர். அன்னைக்கு இதெல்லாம் தெரிந்தும் கண்டுகொள்வதில்லை.

ஒரு சமயம் புரட்சியில் ஈடுபட்ட இரண்டு இளைஞர்கள் ஜயராமப்பாடிக்கு அன்னையைக் காண வந்தார்கள். இவர்களை நீராடி வரும் படி அன்னையார் கூறினார். அப்படியே நீராடிய பின் இவர்கள் திரும்பி வந்ததும் அன்னை இவர்களுக்குத் தீட்சை அருளினார். பிறகு வேறொரு இடத்துக்கு இவர்களை அனுப்பி

உணவுக்கும் ஏற்பாடு செய்வித்தார். ‘இவர் களுக்குத் தீட்சை அளிக்கிறோமே, பொலிஸ் நம்மை என்ன செய்யுமோ?’ என்று அன்னை கவலையோ அச்சமோ கொண்டதில்லை. தம் இறுதிக்காலம் (1920 ஜூலை 21) வரை அன்னையார் இந்தப் புனிதப்பணியைத் தவறாமல் செய்துவந்தார்.

‘உத்போதன்’ என்ற தம் இல்லத்தில் அன்னை படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தபோது பார்ஸி இளைஞன் ஒருவன் அன்னையைத் தரிசிக்கவும், அன்னையிடமிருந்து தீட்சை பெறவும் வந்தான். அவன் பேலூர் மடத்தில் விருந்தினனாகத் தங்கியிருந்தான். அந்த நாட்களில் அன்னையின் உடல்நிலை மிகவும் மோசமடைந்திருந்தது. அதன் காரணமாக மாடியில் இருந்த அன்னையைச் சென்று தரிசிப்பதற்கு ஒருவரும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்த இளைஞன் மாடி செல்ல அனுமதி கிடைக்காததால் கீழேயே தங்கியிருந்தான். ஆனால் தன்னைத் தேடி ஓர் இளைஞன் வந்திருப்பதைத் தம் உள்ளுணர்வால் எப்படியோ அறிந்து கொண்ட அன்னை, அவனை மாடிக்கு அழைத்து வரும்படி ஒருவரை அனுப்பிவைத்தார். அவனுக்குத் தீட்சையும் அளித்துக் கீழே அனுப்பிவைத்தார்.

இந்த விஷயம் சுவாமி சாரதானந்தருக்குத் தெரிய வந்தபோது அவர், “அன்னை தமக்கு பார்ஸி சீடர் ஒருவர் வேண்டுமென்று நினைக்கும்போது நான் என்ன சொல்லமுடியும்” என்று கூறினார்.

(இந்தப் பார்ஸி சீடர் வேறு யாருமில்லை; பிற்காலத்தில் சினிமா உலகில் சிறந்த நடிகர் என்று புகழ்பெற்று சிறந்த டைரக்டராகவும் விளங்கிய ஸோரப் மோடி தான் அந்த இளைஞர்.)

அன்னையிடம் குறிப்பிடக் கூடிய மற்றோர் அம்சம், அவரது எளிய தோற்றம் தான். ‘இவரா அன்னை சாரதாமணி!’ என்று ஆச்சரியப்படுவோம். அவ்வளவு எளிமை!

மற்றக் கிராமப் பெண்களின் நடுவில் தாமும் ஒருவராகக் காட்சியளிக்கும் அவரை ‘இவர்தாம் அன்னை’ என்று கண்டுகொள்ள முடியாதபடி அப்படிப்பட்ட ஓர் எளிய பண்பு அவரிடம் இருந்தது.

இதைப்பற்றி கிரீஸ் பாபு என்ற அக்காலத் துச் சிறந்த நாடக ஆசிரியர்—நடிகரும் கூட— அன்னையை எப்படி வியந்து பாராட்டியிருக்கிறார் தெரியுமா? “சாதாரண கிராமத்து மருமகன்மார் எப்படி இருப்பார்களோ அவ்வளவு பதவிசாகவும் அடக்க ஒடுக்கமாகவும் எங்கள் முன்வந்து நின்ற அன்னையை ‘இவர்தான் இந்த உலக அன்னை ராஜராஜேஸ்வரி என்று யாராலும் எளிதில் கண்டுகொள்ள முடியாது’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

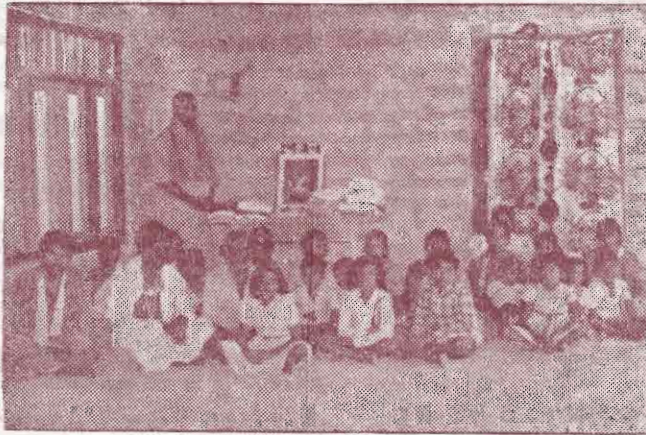
சுவாமி சாரதானந்தர் ஒரு சமயம், ‘பரம ஹம்ஸதைய அற்புத பாவம் அல்லது அரிய அந்த ஆன்மீக உணர்வுகளை நாம் ஓரளவு புரிந்துகொள்வது சாத்தியம் ஆனால் அன்னையின் அதி உயர்ந்த ஆன்மீக உணர்வுகளை நாம் அறிந்துகொள்வதென்பது சாத்தியமில்லை. அத்தனை மனமொழி மெய்யடக்

கம் நிரம்பியவர் அன்னை, கெட்டியான முக்காட்டினால் தம் முகத்தை எப்போதும் மறைத்துக்கொண்டிருப்பதால் அன்னை என்ன சொல்லப்போகிறார், என்ன செய்யப்போகிறார் என்று கண்டுகொள்ளவே முடியாது!’ என்று கூறியுள்ளார், இப்படி ஒரு தனிப்பண்பு அன்னையிடம் இருப்பதை எவராலும் எளிதில் புரிந்துகொள்ள அக்காலத்தில் இயலவில்லை.

அன்னை சென்னைக்கு வந்திருந்தபோது அங்குள்ள சிலர், சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தரிடம், “அம்மா எதாவது சொற்பொழிவு அல்லது உபநிசாசம் செய்வார்களா?” என்று கேட்டார்களாம். அதற்கு அந்த சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர், “ஊஹும்” என்று பதில் அளித்தார் என்பார்கள்.

தமிழ் வடிவம்: த. நா. சேனாபதி

சேவாச்சிரமத்தின் சேவை

ஜீவ சேவையே சிவபூஜை

— சுவாமி விவேகானந்தர்

ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியார்

இவ்வாரிய பூமியின் ஸ்த்ரீ தர்மமே ஓர் உருவெடுத்தாற் போன்ற ஸ்ரீ சாரதா தேவி யென்னும் தூய அன்னை யார் 1853ம் ஆண்டில் வங்காள தேசத்தில் பங்குரா ஜில்லாவில் உள்ள ஜயராமப்பட்டி என்ற ஒரு குக்கிராமத்தின் கண் ஓர் ஏழைப் பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்து அக் கிராமத்திலேயே வசித்துவந்தனர். தேவியார் ஐந்து வயதான தமது இளம் பருவத்திலேயே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருக்கு மணம் செய்விக்கப்பட்டனர். அப்பொழுது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் வயது இருபத்து நான்கு. அக்காலத்தில் அவர் இடையருது ஞானசாதனன்களில் மூழ்கிய வராயும் சுடுந்தவம் புரிபவராயும் இருந்துவந்தார். அவற்றினின்றும் அவருடைய மனத்தை மெள்ளத்திருப்பும் நோக்கத்தாலேயே அவருக்கு இந்த மணத்தினை அவரது அருமைத் தாயும் சகோதரரும் முடித்து வைத்தனர். ஆயினும் அவர்களது எண்ணம் மாத்திரம் நிறைவேறவில்லை. ஏனென்றால், அவருக்கு வாய்த்த வாழ்க்கைத் துணையையோ அவரது ஞான எழிலுக்குகந்ததோர் ஞான நிலையினை உடைய ளாகவே அமைந்தனர். விவாகத்தின்பிறகு தம்முடைய ஏழாவது வயதில் ஒரு முறை கண்டதேயல்லாது, தேவியார், முனிவராகிய தமது கணவரைத்தாம் பதின் னான்காம் பராயம் அடையும் அளவும் காணப்பெற்றாரில்லை மற்றுமொருமுறை அவர் கண்டது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பிறந்த ஊராகிய காமர்ப்புகூர் என்ற கிராமத்திலேயாம்.

சுமார் ஏழு வருஷ காலத்தின்பிறகு இப்போது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தமது இல்லத்திற்கு வந்து சில நாள் தங்கியிருந்தார். இதற்குள்ளாக ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் ஞான சாதனங்கள் பலவற்றையும் பயின்று ஞான உயர்வினை அடைந்த ஓர் ஒப்பற்ற மகானாக விளங்கலானார். அவரது குருவாகிய தோதாபுரி ஞானியார், அவர்க்கு விவாகம் ஆகியிருந்ததென்பதை அறிந்த

போது "எவன் ஒருவன் தனது மனைவியுடன் வாழும்போதே விவேக வைராக் கியத்திலும் ஞானத்திலும் அணுவளவும் குன்றாதிருப்பானோ அவனே பிரமத்தில் லயித்திருப்பவனாவான்" என்று அவர்க்குக் கூறியிருந்தார். எனவே ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர் தமது வாழ்க்கைத் துணையின்பால் தமக்குரிய கடமையை முற்றிலும் உணர்ந்தவராய், ஸ்ரீ சாரதாதேவியை அன்புடன் நேசிக்கலானார். தேவியார்க்கு உலக வாழ்க்கையையும் ஞான வாழ்க்கையையும் பற்றிய அரிய உண்மைகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் போதிப்பாராயினார். அத்துடன், மனைவியோடு நெருங்கிப் பழகும்போதே, தமது மாறாத வைராக்கியத்தின் மாண்பினையும் சோதித்து உணரலானார். இவ்வாழ்க்கைக்குரிய கடமைகளைப்பறி அவர் அம்மையார்க்கு விரிவாக எடுத்தோதுவார். கூடவே இறைவன்பால் முழு நம்பிக்கை வைத்தற்கும் அவனது திருவடியில் முற்றிலும் சரணமடைதற்குமான வழிகளையும் புகட்டுவார், மேலும், எந்தெந்தக் காலத்தில் யார் யாரிடம் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற போதனைகளையும் அளிப்பார்.

தேவியார் பின்னாளில் தாமே தமது கிஷ்யர்களுக்கு, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தமக்களித்த நற்போதனைகளைப்பற்றியும், மிக நுண்ணிய விஷயங்களையும் விடாது மிக்க கவனமாக அவர் தமக்கு எடுத்தோதியதைப் பற்றியும் கூறுவதுண்டு. ஐந்தாறு மாதங்கள் காமர்ப்புகூரில் தங்கிய பின்னர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தகடிணைசுவரத்துக்குத் தாமாகவே புறப்பட்டுவிட்டார் தேவியாரும் தெய்விக கொழுநன்பால் தாம் கொண்ட அன்பின் பெருக்கால் உள்ளம் நிறைந்த திருப்தியும் மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியும் பெற்றாராகித் தமது தாய் வீடு சென்றனர்.

தம் கணவரிடமிருந்து தேவியார் பரிசுத்தமான தெய்வீக வாழ்க்கையைக் கைக்கொள்ளும் வழியையும், யாவார்க்கும் இனிமையாக நடந்துகொள்ளும் தன்மையையும் தாம் சுற்றறிந்தவாறே ஒழுகலாயினர். கற்புடைய மங்கையர்க்குக் கணவனே தெய்வமெனவும், அக்கணவனை அன்புடனும் பணிவுடனும் போற்றிப் பணிவிடை புரிவதே அம் மங்கையர் தம் தலையாய கடமை எனவும் இந்தியப் பெண்மணிகள் இளம் பருவத்திலிருந்தே கற்பிக் கப்படுகின்றனர். மணாளனைப் பெற்ற அத்தகைய மங்கையொருத்தி, இம்மையிலும் மறுமையிலும் தனது இன்னுயிரைப் பார்க்கினும் அரியதாகக் கருதும் அக்கணவனால் பேரன்புடனும் ஆதரத்துடனும் போற்றப்படுவளாயின், அவளே இப் பூவுலகத்தில் பூரண இன்பமும் அருளும் நிறைந்த வளாவள். இத்தகைய பாக்கியம் பெற்றவராயினர் ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியார். தாம் பெற்ற இப் பேரின்பத்தைப் பற்றிப் பிற்காலத்தில் கீழ்க்காணும் வண்ணம் தனது கணவரின் சிஷ்யைகளான ஸ்திரீகளிடம் தேவியார் கூறினர்:

“அந்நாளிலிருந்து அமிர்தம் நிறைந்த குடமொன்று எனது உள்ளத்தே பதிந்தாலன்ன உவகையை எப்போதும் பெற்றவளானேன். நான் பெற்ற அப் பேரின்பமும் சாந்தியும் எவ்வளவு நிறைவாகவும் நிலைத்தும் இருந்தனவென்பதை என் வாயினால் எடுத்துச்சொல்ல இயலாது.”

இதுவன்றோ உண்மைப் பேரின்பம்!

தேவியார் பதினெட்டாம் ஆண்டில் திரும்பவும் தமது தெய்வீகக் கணவரின் அருட் கண்ணோக்கும் ஆதரவும் பெற்று அவருடன் வசிக்கலாயினர். இம்முறை தேவியார் தம்மை நாடி வரவே, முதன் முதல் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தம் மனத்தே மிகக் கவலைகொள்வாராயினர். ஏனென்றால் மங்கையர் அனைவர் மாட்டும் மன்னுயிர் புரக்குத் லோகமாதாவையே சாணும் தன்மையரான அம்முனிவர், அம் மங்கையரில் ஒருவரை மனைவியாகக் கொள்ளுதலும் கூடுமோ? ஆயினும் ஸ்ரீ சாரதா என்னும் மணி அருளொளி வீசி

அவரது கவலையைக் கணத்தில் நீக்கிவிட்டது! தெய்வப் பெற்றிவாய்ந்த அப் பெருந்தகையாரை உலக மையலில் வீழச் செய்யும் நோக்கமின்றி, உண்மைச் சீடராய் அமைந்து உறுபணியாற்றி உய்வதற்கே தாம் வந்ததாகத் தேவியார் உரைத்தனர். இதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியை அடைந்தனர் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ! தேவியார் தாமுரைத்தவாறே, அவ்வாலயத்தில் தாம் வசித்த சுமார் பதிதினைந்து அல்லது பதினாறு ஆண்டளவும் சிறிதும் பிறழாது உண்மையாக நடந்து உயர்ந்த சீடர்க்குரிய நிலையினில் நின்றனர்.

தகஷ்ணேசுவர ஆலயத்தில் தாம் வசித்த வரலாற்றைப் பற்றித் தேவியார் இவ்வண்ணம் கூறியுள்ளார்;

“யான் திளந்தோறும் அதிகாலையில் மூன்று மணிக்கே எழுந்து கங்கையில் ஸ்நானம் செய்வது வழக்கம் ஸ்நானம் முடித்து இசை மண்டபத்தில் யான் வசித்துவந்த சிறு அறையினுட் செல்வேன். நாள் முழுதும் அதைவிட்டு வெளிவராது அங்கேயே இருப்பேன். அது வெயில் படாத இடமாதலால் என் தலை முடியும் சரியாகக் காய் வதில்லை. தாழ்வாரத்தைச் சுற்றி ஓர் ஆள் உயரம் கோஷாவுக்குரிய படுதா கட்டி மறைத்திருக்கும் குருதேவரது சிஷ்யர்கள் உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பர். யான் அவர்கள் அனைவருக்கும் சமையல் செய்வது வழக்கம்.”

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தம்மை அக்காலத்தில் ஞான வாழ்க்கையின் கண் பயிலுவித்த வரலாற்றினைப் பற்றித் தேவியார் கூறுவதாவது:

“நான் மிக்க நாணயமுடையவளாயிருந்தமையின், அவர் முன்னிலையிற் செல்லும் போது என் முக்காட்டை இழுத்து முகவாய்க் கட்டைவரையில் மூடிக்கொள்வேன். (ஆடவர் எதிரில் பெண்மக்கள் முக்காட்டிட்டு முகத்தை மறைத்துக்கொள்ளுதல் வடநாட்டு வழக்கம்) அதைக்கண்ட குருதேவர், முகத்தை மூடிக்கொள்வதேன் என்று கூறி முக்காட்டை எடுக்கச் சொல்

வார். ஆனால் முக்கின் அளவுக்குமேல் அதனை நீக்க என்னால் இயலவில்லை. ஆயினும் ஓரிரவு, அவர் இறைவனைப்பற்றி இரா முழுதும் எனக்கு எடுத்தோதிக் கொண்டிருந்தார்; யான் பித்துக்கொண்ட வளைப் போலானேன். விடியுங்காலையில், அவர் முன்னிலையில் யான் என்னை முற்றிலும் மறந்து அவரது இனிய சொற்களையே கேட்டு நிற்குகொண்டிருக்கவும். என்முகத்தை மறைத்துநின்ற முக்காடு முழுவதும் நழுவிப் பின்னே கிடக்கவும் கண்டேன். காலவெளிச்சம் என்உணர்வை மீளும்படி செய்தது. உடனே சட்டென்று முக்காட்டை இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு இசை மண்டபத்துக்கு விரைந்துஓடினேன்.

“ஒருகால், ஸ்ரீ குருதேவரை. யான் ஜபம் செய்யும் போது எந்த நாமத்தை உச்சரிப்பதெனக் கேட்டேன். அப்போது அவர் கூர்ந்த பார்வையால் என்னை உற்றுநோக்கினார். அப் பார்வையானது என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது; என் முகம் சிவந்தது. அவர் கூறியதாவது:— ‘பகவந்நாமத்தில் உனக்கு விருப்பமானது யாதோ அதனை நீ ஜபிக்கலாம்; அப்படி உச்சரிக்கும் அந்நாமமானது ஸர்வசக்தி வாய்ந்ததெனவும், அதனால் நீ நிச்சயமாக முக்தியை அடைவாய் எனவும் உறுதியாக நம்பு.’”

“இராக்காலத்தே யான் நிலினில் உட்கார்ந்து அச் சுந்தர் நிலாவின் நாயகனான சந்திரனை நோக்கி, என் கைகளைக் கூப்பி இவ்வண்ணம் பிரார்த்திப்பது வழக்கம்: ‘அதோ இன்பச் சுடர் வீசும் விண்ணிலா வின் பரிசுத்த ஒளியினைப்போல் எனத் கத்தே யானும் மாசிலா மனத்தினளாய்த் திகழ்வேனாக.’ (சிஷ்யர்களை நோக்கி) தியானத்திலும் பிரார்த்தனையிலும் இடையறாது நிற்பீர்களானால் உங்கள் உள்ளத்தில் உறையும் இறைவனது இன்னிசைக் குரலை நீங்கள் உணரவல்லவராவீர்கள். அவ்வேளை உங்கள் உள்ளத்தில் எழும் விருப்பம் யாதாயினும் அஃது உடனே நிறைவேறும். நீங்கள் ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்தவராவீர்கள். ஆ! என்னே அக்காலத்தில் யான் பெற்றிருந்த மனத்தின் மாண்பு! ஞான உணர்வினை நீங்கள்

அடையும்போது, என் உள்ளத்தே உறையும் அப் பெருமானே உங்கள் உள்ளத்திலும் உறைகிறான் என்பதைக் காணுவீர்கள். அவன் எல்லாருள்ளத்திலும் உறைகின்றான். தாழ்த்தப்பட்டோன், துன்பத்துள் ஆழ்த்தப்பட்டோன், புலையன், தீண்டாதான் ஆகிய அனைவர் உள்ளத்திலும் அவன் இருக்கின்றான். அவ்விறைவனைக் காண்பார் உண்மையில் அடக்கமுடையவர் ஆகின்றனர்.”

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் முதன்மையான தமது ஏனைய சிஷ்யர்களிடம் எத்தகைய அன்பும் ஆதரவும் வைத்து இனிமையுடன் நடந்துகொண்டாரோ, அத்தகைய பான்மையுடனேயே தமது மனைவியினிடமும் நடந்துகொண்டார். இதைப்பற்றி தேவியார் ஒருமுறை கூறியதாவது:—

“ஆ! ஸ்ரீ குருதேவர் என்னிடம் நடந்து கொண்டமாதிரி எத்தகையது என்பதை அறிவீரோ? ஒரு நாளேனும் என் மனத்தைப் புண்படுத்தக்கூடிய ஒரு வார்த்தையாயினும் அவர் உரைத்தாரில்லை. எப்போதும் என்னுடைய கேஷமத்தையே அவர் கருதிவந்தார். ‘மாந்தர் எப்போதும் ஊக்கத்துடன் கூடிய உழைப்பு உள்ளவர்களாய் இருத்தல்வேண்டும், சோம்பலாய்ச் சும்மாயிருப்பாயானால், உன் மனத்தே, எல்லாவிதத் தீய எண்ணங்களும் கெட்ட நினைவுகளும் உண்டாகும்’ என்று அவர் எனக்கு உபதேசிப்பார்.”

‘தூய அன்னையார்’ என்று எல்லோராலும் போற்றப்படும் ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியார் தெய்வீகம் பொருந்தியவரான தமது துணைவரால் இவ்வண்ணம் பயில்விக்கப்பட்டவராகி, அருள் பெற்ற ஒரு சிலரே அடைதற்பாலதான பேரின்பத்தையும், அமைதி நிலையையும், சர்ந்தசொருபத்தையும் அடைவாராயினர். தற்கால இந்தியப் பெண்ணுலகுக்குத் தக்கதொரு முன்மாதிரியாக இத் தேவியார் விளங்குகின்றனர். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரைப் போன்று ஒவ்வொரு ஆண்மகனும் தனது லாழ்க்கைத் துணைவியின் நலத்தைக் கருதுபவனாகி, வாழ்க்கைக்குரிய அறநெறிகளை அவளுக்கு விளக்குவதில் கொஞ்ச நேரமாவது கழிப்

பானாயின் இந்நாடு எத்தனையோ மேன்மையுடையதாகும்! பெண்மக்கள் கல்வியறிவினைப் பெறாது அறியாமையில் முழுகி மூடக்கொள்கைகள் மலியப்பெற்றுள்ள நமது நாட்டின் தற்கால நிலைமையானது அப்போது மாறி விடுமன்றோ? ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தேவியார்க்குத் தம் முடைய ஞான சாதனங்கள் எல்லாவற்றையும் போதித்துப் பயிற்சியளித்து உண்மைச் சகதர்மினியாகவும், ஞானவுலகில் தமக்குரிய வாழ்க்கைத் துணைவியாகவும் ஆக்கிக்கொண்டாராதலின், ஓர் இல்லறத்தாரின் கடமையை இனிது நிறைவேற்றினார் என்றே கூறவேண்டும். தேவியார்கூறியதாவது:-

“ஆத்ம ஞானம், உலகியல் ஞானம் ஆகிய அனைத்தையும் அவர் எனக்குக் கற்பித்தார். ஒரு விளக்கின் திரியை எவ்வாறு தூண்டுவதென்பதையும், ஒரு குடும்பத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் இன்னினை தன்மையாய் இருப்பர் என்பதையும், அவர்களில் ஸ்திரீகள் புருஷர்கள் ஆகிய ஒவ்வொருவரிடமும் இன்னினை வகையாக நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதையும், அயலார் வீட்டுக்குச் சென்றால் அங்கெப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதையும் இத்தகைய பலவேறு உலக விஷயங்களையும் அவர் கற்பித்தார், இத்துடன் கருணைக்கடலான கடவுளைப் போற்றிப் போற்றிப் பாடவும், தியானம், சமாதி, பிரமஞானம் ஆகியவற்றின் ரகசியங்களை யெல்லாம் அறியவும் கற்பித்தார்.”

இல்லறத்தார் கற்றுக்கொள்ளுதற்கும், பின்பற்றி ஒழுகுதற்கும் உரியதான ஒரு மேன்மையுள்ள படிப்பினை இதில் உள்ளது தற்கால இந்து ஒருவன் அவனது மத கிரந்தங்கள் காட்டிய வழியில் நடக்காமலோ, அவற்றின் உண்மைகளைக் கொஞ்சமும் உணராமலோ இருப்பானானால், அதற்காக அவனுடைய முன்னோரது மதத்தைக் குறைகூறுதல் ஒண்ணாது. குறையானது, தற்காலப் பள்ளிக்கூடப் படிப்பிலும், மதத்தின் உண்மைத் தத்துவங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத பழக்க வழக்கங்களிலுமே உள்ளது. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் சிஷ்யர்களுக்

குச் சதா புகட்டிவந்த போதனையானது, அவர்கள் உலக மையலில் விழுந்துவிடா வண்ணம் ஜாக்கிரதையாக இருந்து பற்றற்ற வாழ்வைக் கைக்கொண்டு அதனால் கடவுட் காட்சியைப் பெற்றுப் பேரானந்தத்தில் முழுகவேண்டும் என்பதே. ஒரு வகையில் இல்லறத்தினர் என்று சொல்லக் கூடிய அவர், பிறருக்குப் போதித்தது மாதிரிமன்றித் தாமே நடந்து காட்டி, மனைவியோடு வாழும்காலத்தே வழுவாத பிரம்மசரிய நெறியில் நின்று, தமது சிஷ்யர்களுக்கும் உலக முழுமைக்குமே ஒரு வழிகாட்டியாக விளங்கலாயினர்.

ஆண் பெண் என்பதற்ற அவரது தெய்வத்தன்மையானது ஒங்கிப் பொலிவுற்ற தாதலால், மனமானது கடவுளின்பால் லயிக்க அவர் தேகபுத்தியை முற்றிலும் இழந்தவராகித் தம் மனையாளோடு ஒரே படுக்கையில் படுத்துறங்கவும் வல்லவரானார்.

ஸ்திரீகள்பால் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரது மனப்பான்மை எவ்விதம் இருந்ததென்பதைத்தேவியாரின்வார்த்தைகளிலிருந்தே ஒருவாறு நாம் உணரலாம்:

“ஒரு நாள் ஸ்ரீ குருதேவரது திருவடிகளை நான் வருடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவரை நோக்கி, ‘என்னைத் தாங்கள் எவ்வாறு கருதுகிறீர்கள்?’ என்று நான் கேட்டேன். அதற்கவர், ‘இத்தேவாலயத்தில் கோயில்கொண்டிருக்கும் லோகமாதாவே, எனது இவ்வுடலைப் பெற்றெடுத்தவரும், இப்போது உசைமண்டபத்தில் தங்கியிருப்பவளுமாகிய என் தாயாகவும், இச்சமயம் என் கால்களை வருடிக்கொண்டிருக்கும் நீயாகவும் இருக்கிறாள் என நான் கருதுகிறேன்’ என்றார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் எல்லா ஸ்திரீகளையும்—மிக்க இழிநடத்தையுள்ள மங்கையரைத்தானும்—ஜகந்மாதாவின் வடிவங்களாகவே கண்டார். மேலும், இது திவ்ய மாதாவின் காலமென்றும், உலகக்ஷேமத்தை உருப்படுத்துவதில் மாதர்கள் முன்னணியில் நின்று உழைக்கவேண்டுமென்றும் அவர் கூறுவது வழக்கம். பெண்மையைத் நூற்றுயதாலன்றி

அதைப் போற்றுவதாலேயே மாதர்தம் மேலான தருமத்தை நிறைவேற்றுவர் என அவர் நம்பினார்.

பாவச்சுமை நிறைந்த ஸ்திரீ புருஷர் அநேகர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரிடமும், துரய அன்னையாரிடமும் வந்து, அவர்களின் இன்னருள் பெற்றுப் புதியஉயிர் பெற்றவர்களாயினர். அவர்கள் தம் கையால் ஒரு தரம் தொட்ட மாத் திரத்தில் எத்தகைய பாவி றும் புண்ணியவான்களாக மாறி, இவர் இன்னவர் என்று மற்றவர் உணர முடியாதபடி அவ்வளவு பெரிய மகான் களாக ஆகிவிட்டனர். இதனால்தான் ஆண்டவனும், 'எனக்கும் என் பக்தனுக்கும் யாதொரு பேதமும் இல்லை; என்னுடைய ஞானம் அவனுடைய ஞானம்; எனதுயிர் அவனுயிர்; என்னுடைய ஆனந்தம் அவனுடைய ஆனந்தம்' என்று கூறுகின்றார் போலும். இதிலிருந்து ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணரது மனைவியார் அவருடைய போதனைகளை முற்றற்ற உணர்ந்து அவற்றைத் தம் மதமாக்கித் தாமும் உயர்நிலை அடைந்து மக்களை உய்விக்கும் திருப்பணியையும் அவர் எதிர்பார்த்தவாறே நிறைவேற்றலாயினர் என்பதை நாம் அறிகின்றோம்.

தேவியாரின் பெருமையைக் காட்டும் வேறொரு சம்பவம் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் வாய்மொழியிலிருந்தே நாம் அறிகின்றோம். அவர் கூறுவதாவது:-

“ஒரு பக்தனான மார்வாரி ஒரு நாள் பத்தாயிரம் ரூபாயை எனக்குக் கொடுக்க வந்தபோது, அவன் என் தலையை வாளால் அறுப்பதுபோல் நான் உணர்ந்தேன். ‘ஓ! தேவி, என்னைக் கடைசியாக மயக்கவா விரும்புகின்றாய்?’ என்று கத்தினேன். பின்னர், இவ்விஷயத்தில் அவளது (தேவியாரது) மனம் எப்படியிருக்கிறது என்று அறிய நான் விருப்பங்கொண்டேன். அவள் வந்தபோது, ‘இந்த பக்தன் அப் பணத்தைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லுகின்றான்; ஆனால் என்னால் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதாகையால், உன் பெயரால் அந்நிதியை அளிக்கவிரும்புகிறேன். நீயேன் ஏற்றுக் கொள்ளக்

கூடாது; என்ன சொல்லுகிறாய்?’ என்று அவளை வினவினேன். அந்தக்ஷணமே அவள், ‘அதெப்படிக்கூடும்? பணத்தை ஒருகாலும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது; நான் ஒப்புக்கொள்வதென்றாலும், அது தங்கள் சேவைக்கே செலவழிக்கப்படுவதாகும்; அப்படியாகும்போது காரியாம்சத்தில் இதைத் தாங்கள் பெற்றுக்கொண்டதாகத்தானே முடியும்? தங்களுடைய தியாகத்தினாலன்றோ ஜனங்கள் தங்களைப் போற்றித் துதிக்கின்றனர்? இப்பணத்தை ஒருகாலும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது’ என்று பதிலுரைத்தாள், அவள் கூறிய அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு யான் மிக்க ஆறுதல் அடைந்தேன்.”

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தேவியாரை எவ்வளவு அன்புடனும் கௌரவத்துடனும் நடத்தினார் என்பதைக் கீழே வரும் ஒரு நிகழ்ச்சியானது தெளிவுறக் காட்டுகின்றது.

ஒருநாள் தேவியார் பழங்குளம் காய்களும் நிறைந்த கூடை ஒன்றைக் கவிப்பிள் மிகுதியால் கர்வமடைந்த ஒரு குழந்தையைப்போன்று கையில் தாங்கி, மிகுந்த ஆவலுடன் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணரிடம் கொணர்ந்தனர். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் அதை விறைக்கப் பார்த்து, “இவ்வளவு தாராளமும், தட்புடலும் ஏன்” என்றார். இளநல்லார் முகத்தில் ஒளி மழுங்கிற்று. சட்டென்று அதிருப்தியுற்றவராகி தேவியார் மெல்லிய குரலில், “இது எப்படியும் எனக்காக இல்லையன்றோ?” எனக் கூறிக் கொண்டு திரும்பி நடந்துவிட்டனர். அதைக் காண ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் மனம் பொறாராயினர். “போங்கள், யாரேனும் ஒருவர் சென்று அவளைத் திரும்ப அழைத்து வாருங்கள்” என்று அவர் தம் அருகிலிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கிக் கூறி, “இவளுக்கு அழகை உண்டாகப் பார்ப்பேனானால், பகவானிடம் எனக்குள்ள பக்தியாவும் பறந்துவிடும்” என்றார்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தீராத நோய் வாய்ப்பட்டபொழுது தேவியார் அல்லும் பகலும் அவருக்குத் தொண்டாற்றி, வேண்டிய செளகரியங்களைபெல்லாம் மற்றச் சிஷ்யர்களுடன் சேர்ந்து செய்து வந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் 51வது வயதில், தேவிக்கு முப்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு நடக்கும்போது பூதவுடல் நீத்தார். கணவரை இழந்த காரிகை கைம்பெண்ணுக்குரிய உடையை உடுத்தத் தலைப்பட்டபோது, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் அத் தேவியார் முன் தம் வாலிப வடிவோடு தோன்றி அவர் தம் கைகளைப் பற்றிநின்று, “நானென்ன இறந்துவிட்டேனா, நீ சுமங்கலிக்குரிய சின்னங்களைக் களைவதேன்?” என்று வினவினார். அது முதல் தேவியார் எப்போதும் தமது கைவளையைக் கழற்றாது அணிந்து கொண்டும், சிவப்புக் கரையிட்ட மங்கல ஆடையையே உடுத்திக்கொண்டும் இருந்தனர்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் மறைந்தபின், தேவியார் முப்பத்துநான்கு வருஷங்கள் உலகில் வாழ்ந்து அம் மகானுடைய உபதேசங்களைத் தமது சிஷ்யர்கள் அனைவருக்கும் புகட்டி, எல்லோருக்கும் அன்னையாகி, ‘அன்னை’ யெனும் அரும் பதத்தின் உயர்ந்த பொருளுக்குரிய மாண்புடன் திகழ்வாராயினர். தேவியாரின் பிற்கால வாழ்க்கையானது எல்லாவகையாலும் சிறப்புற்று விளங்குவதாய் இருந்தது. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் சிஷ்யர்களில் சிறந்தவர் என்னும்படி அவர் விளங்கினார். ஆண் பெண் அடங்கிய ஆயிரக் கணக்கான பக்தர்கள் இந்தியாவின் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும், வெளிநாடுகளிலிருந்தும் வந்து தேவியைக் கண்டு வணங்கி அவரது ஆசியைப் பெற்றனர். ஆத்ம ஞானத்திலும் அறிவிலும் முதன்மை ஸ்தானம் பெறுதற்குரிய தம் நிலைமையை மன மொழி மெய்கள் மூன்றினாலும் தேவியார் நன்கு விளக்கினர். சாந்தியையும் பேரின்பத்தையும் பெறுதற் பொருட்டு தம்முடைய உதவியை நாடிவந்த பக்தர்கள் பலருக்குக் குருவாக அமைந்தருளும்படி தேவியார் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டனராக, அவரது பிற்கால வாழ்வானது முற்றிலும் ஒரு ஞானாசிரியரது வாழ்வாகவே இருந்தது. தேவியார் மிக்க நுண்ணறிவுள்ளவராயும் உலகியல் ஞானம்முழுவமையும் உணர்ந்தவராயும் இருந்தமையின், லௌகிகப் பற்றுடைய மாந்தர்க்கும் தக்க போதனைகளைப் புகட்டவும் வழிகளைக் காட்டவும் வல்லவராயிருந்தனர். எல்

லோலிடமும் அன்பு செலுத்துபவராய், மன்னுயிரின் இன்ப துன்பங்களைத் தம் முடைய இன்ப துன்பங்களாகப் பாலிப்பவராய் இருந்தனர்.

ஒருநாள் தேவியார் வெகுளியுற்ற தம் சகோதரர் மகளான ஒரு பெண்மணிக்குப் புஷ்டிய புத்திமதியானது இங்கே எடுத்த ஸ்காட்டுதற்குரியது. அப் பெண்மணியைக் கண்டித்துத் தேவியார் கூறியதாவது:

“பெண் மக்கள் அவ்வளவு கோபத்தைக் கரட்டுதல் தகாது. அவர்கள் பொறுமை மிக்க பழகவேண்டும். பொதுவாய்ப் பெண் மக்கள் ரோஷமுள்ளவர்கள். வெறும் வார்த்தை ஒன்று அவர்கள் மனதைக் குழப்பிவிடும். வார்த்தைகளும் இக் சாலத்தில் மிக மலிந்துவிட்டன, அவர்கள் பொறுமை படைக்கவேண்டும்” தேவியார் பொறுமையையும், தன்னடக்கத்தையும் ஒப்புயர்வில்லாத உயர்ந்த அளவிற்குப் படைத்திருந்தனர். ஆயினும் எவருக்கும் எவ்வகையிலும் துன்பமோ அநீதியோ உண்டாகத் தாம் பார்த்திருக்கவோ சகிக்கவோ ஒண்ணாதவராய் இருந்தனர்.

ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியின் தாயார் ஒரு நாள் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் காதில் விழுமாறு, தன் மகளுக்குக் குழந்தைகள் இல்லாமல் போய்விடுகின்றதே எனக் குறையிரந்து கூறினாள். அப்போது இராமகிருஷ்ணர், “கவலை ஏன்? நல்ல பிள்ளைகள் அநேகம்பேர் அவளைத் தாயென அழைக்கப்போகின்றனரே!” என்றனராம். அவர் தேவியை நோக்கிப் பின்னர், “ஒருவருக்கு லௌகிகமான் குழந்தைகள் உண்டானால் சில வேளை அவை கெட்ட பிள்ளைகளாகவும், சொற்படி நடவாத அடங்காப்பிடாரிகளாகவும் இருக்கின்றனர். ஆனால் நான் உனக்குச் சேர்த்துக்கொடுக்கும் பிள்ளைகளோ மிக நல்லவர்களாயும் பரிசுத்தவான்களாயும் எவ்வித கஷ்டத்தையும் கொடுக்காதவர்களாயும் இருப்பார்கள்” என்றுரைத்தார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் உரைத்த அம் மொழிகள் முற்றும் உண்மையாகவே நிறைவேறின. அவரது இளஞ்சீடர்கள் அனைவரும் தேவியைத் தமது சொந்த அன்னையாகவே மதித்து அன்பு பாராட்டி

வணங்கினர். தேவியும் அதற்குத் தக்க வாறு அவர்களைத் தமதருமைக் குழந்தைகளாகவே கருதி அன்பு செலுத்தி அவர்களுக்கு இனிய தாயாக அமைந்தனர். அத் தெய்வப் புதல்வர்களது கேடமத்தில் தேவியார்க்கிருந்த அக்கறை இவ்வளவென்று சொல்லத்தரமன்று. தமது கைகளாலேயே அவர்களுக்குச் சமைத்தும், தாமே பரிமாறியும், பலவகைப் பண்ணுங்களைத் தின்பித்தும், அவர்கள் நன்மையின் பொருட்டு எப்போதும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரைப் பிரார்த்தித்தும் வந்தனர், ஒரு சமயம் சில பக்தர்கள் தேவியிடம் தீக்ஷை பெறுவதற்காக அவரை நாடி அவரது கிராமத்துக்குச் சென்றனர். அவர்கள் வழியில் மழையிலும் இருட்டிலும் அகப்பட்டுக் கொண்டு கஷ்டப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டபோது, தேவியார் மனங்கவன்று உண்மையில் அழுதேவிட்டனர். ஏன் அவ்வாறு ஆபத்துக்குட்படும்படி அவசரப்பட்டு வரவேண்டுமென்று அவர்களைக் கண்டித்தனர்.

தேவியார் ஒரு சமயம் தமது பக்தர்களாகிய மங்கையரில் ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த சம்பாஷணையானது, இல்லறநெறியைக் கைக்கொண்ட கணவன் மனைவியாகிய இருவரின் உயர்ந்த தர்மம் எது என்பதையும், தம் குடும்பத்தினிடத்தும், குழந்தைகளினிடத்தும் அவர்களுக்குள்ள கடமை இன்னதென்பதையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டும். தேவியார் உரைத்தாவது:

“உலக வாழ்க்கையைத் துறந்த இச் சிறுவனைப் பார்! அவன் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் பெயராலே எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு உத்தம நெறியைப் பின்பற்றிவிட்டான். உகைப்பற்றுள்ள மனிதரோ கணக்கில்லாத குழந்தைகளைப் பெறுவதிலேயே காலங்கழிக்கின்றனர், உலகத்திலே அது ஒன்றே அவர்கள் செய்யவேண்டிய தர்மம் என்று நினைத்துவிட்டார்கள்போல் தோன்றுகிறது. ஒன்றிரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றபின், ஒருவன் இந்திரியநிக்கிரகம் செய்து பிரம்மசரியத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்று ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் சொல்வது வழக்கம். ஆங்கில தேசத்தில் ஒருவன் தன்னுடைய ஆஸ்திக்குத் தகுந்த

வாறு பிள்ளைகளைப் பெறுவதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். தன்னிடமுள்ள ஆஸ்தி ஒரு பிள்ளைக்குத்தான் போதுமென்று ஒருவன் நினைக்கிறான். அப்படி ஒரு பிள்ளை பிறந்தவுடனே, கணவனும் மனைவியும் தனித்தனியே வாழ்ந்து இருவரும் தத்தம் காரியத்திலேயே எப்போதும் ஈடுபட்டு உழைப்பார்களாம். நம்முடைய தேசத்தின் நிலைமையைப் பார்!”

பக்தை:- “ஆம், அன்னையே! நமது இந்துமதக் கொள்கையின்படி கணவனே நமக்குப் பூஜித்தற்குரிய மேலான ஆசாரியன் ஆகிறான். கணவனுக்கு பணியிடை செய்வதாலேயே ஒருத்தி விண்ணுலகம் அடைந்து கடவுள் திருவடியைச் சாருவள் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இப்போது கணவனது இச்சைக்குச் சற்றே மாறாக, ஒரு மனைவியானவள் இந்திரியநிக்கிரகம் செய்யப்பழகுவாளாயின் அது பாபமாகாதா?”

தேவியார்:- “ஆகாது. கடவுளைக் காண்பதன் பொருட்டு நீயாது செய்தாலும் அது பாபமாகாது. இந்திரியநிக்கிரகம் மிகவும் அவசியமானது இந்து விதவைகள் அனுஷ்டிப்பதற்கென ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் கடினமான விரதங்கள் எல்லாம் அவர்கள் இந்திரியநிக்கிரகத்தை கைக்கொள்வதற்குச் சாதகமாயிருப்பதற்கே யமைந்தன.”

சுவாமி விவேகானந்தரின் ஆங்கிலச் சிஷ்யையான சகோதரி நிவேதிதையம்மையார் தேவியாரைப்பற்றித் தாம் எழுதும் போது, “இந்திய ஸ்திரீ தர்மத்தின் உயரிய லக்ஷியம் இதுதான் என முடிவாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உலகத்துக்குக் காட்டியருளிய நன்மொழிகளே இவை என எப்போதும் எனக்குத் தோன்றுகின்றது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர், ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியார் ஆகிய இவ்விருவரது வாழ்க்கையாலும் விவாகத்தைப் பற்றிய இந்து மத லக்ஷியமானது இனிது நிறைவேறிவிட்ட தெனலாம். ஏனெனில், அவர்கள் உண்மையாகவே ஒருவரும் ஈருடலுமாக இருந்தனர். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரும் தேவியாரும்

உலகத்தில் இருந்தனர், எனினும் உலகப்பற்று அவர்களிடம் சிறிதும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்து, தற்கால உலகத்துக்கோர் உதாரணமாக விளங்கினர்: மிகவும் புராதனமான இந்து மதத்தின் லக்ஷியங்களைச் சிறிதும் வழுவாது தமது வாழ்க்கையிலே அனுஷ்டித்து அவற்றை மெய்ப்பித்துக் காட்டியதுமன்றி ஏனையவரும் பின்பற்றி ஒழுகி அவ்வுயரிய லக்ஷியங்களை அடையக் கூடியவாறு செய்துவிட்டனர். இந்தியப் புதல்வரும் புதல்வியருமாகிய மக்களனைவரும் தமது புராதன மேன்மையையும் முன்னோர் தேடிவைத்த அரிய பொக்கிஷங்களையும் உணராது மறந்தொழிந்த காலத்தில், இந்தியாவின் ஜீவனானது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர், சாரதாமணி தேவியார் ஆகிய இரு வர்பாலும் புத்துயிர் பெற்று, பூவுலகத்துக்கு இந்து ஜாதியின் உயர் குணங்களையும் உளவலியினையும் எடுத்துக்காட்டுவ

தாயிற்று. இவ்விரு பெரும் அவதாரங்களால் காட்டப்பட்ட வழியில் இந்திய மக்கள் தலைப்படுவராயின், அப்பொழுது அவர்கள் உயர்ந்த ஞானமும் அறிவும் புத்தகப்படிப்பினாலல்லாது, தங்கள் உள்ளத்தினுள்ளே ஆழ்வுதினாலேயே உண்டாகு மென்பதை உய்த்துணர்வார்கள், பரமாத்மாவின் ஓர்மச்சமே ஜீவாத்மா என்பதை உணர்ந்து, மனிதர்க்கெல்லாம் முடிவிடமாகிய எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த சச்சிதானந்தப் பொருளாகிய இறைவனை அடைய முற்படுவார்கள். நற்குணப்பேறு அனைத்தும், பேரின்பப் பெருநிதியாவும் அடங்கிய பொக்கிஷமே தாங்கள் என்பதைக் கண்டு பேரின்பம் எய்துவார்கள்.

[இது “வேதாந்த கேஸரி” என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையில், டாக்டர் ஸ்ரீமதி முத்துலக்ஷ்மி ரெட்டி எழுதிய வியாஸத்தைத் தழுவி யெழுதியது.]

சிகாகோ சொற்பொழிவு

அமெரிக்க நாட்டுச் சகோதரிகளே!
சகோதரர்களே!

இன்பமும் இதமும் கனிந்த உங்கள் வரவேற்புக்கு மறுமொழி கூற, இப்பொழுது உங்கள் முன் நிற்கிறேன். என் இதயத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது. அதனை வெளியிட வார்த்தைகள் இல்லை. உலகத்தில் மிகப் பழைமை வாய்ந்த துறவியர் பரம்பரையின் பெயரால் உங்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். அனைத்துச் சமயங்களின் அன்னையின் பெயரால் நன்றி கூறுகிறேன். பல்வேறு இனங்களையும் பிரிவுகளையும் சார்ந்த கோடிக்கணக்கான இந்துப் பெருமக்களின் பெயரால் நன்றி கூறுகிறேன்.

இம் மேடையில் அமர்ந்துள்ள பேச்சாளர்களில் சிலர் கீழ்த்திசை நாடுகளிலிருந்து வந்துள்ள பிரதிநிதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, 'வேற்றுச்சமய நெறிகளை வெறுக்காத பண்பினைப் பல நாடுகளுக்கு எடுத்துச்சென்ற பெருமை தொலைவிலுள்ள நாடுகளிலிருந்து வந்துள்ள இவர்களைத் தான் சாரும்' என்று உங்களுக்குக் கூறினார்கள், அவர்களுக்கும் என் நன்றி. பிற சமயக் கொள்கைகளை வெறுக்காது மதித்தல், அவற்றை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல், ஆகிய இரு பண்புகளை உலகத்துக்குப் புகட்டிய சமயத்துக்குரியவன் என்பது குறித்து நான் பெருமை அடைகிறேன். எதையும் வெறுக்காது மதிக்க வேண்டும் என்கிற கொள்கையை நாங்கள் நம்புவதோடு, எல்லாச் சமயங்களும் உண்மையானவையே என்று ஒப்புக் கொள்கிறோம்.

உலகிலுள்ள அனைத்து நாடுகளாலும் அனைத்துச் சமயங்களாலும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கும், நாட்டை விட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் புகவிடம் அளித்த நாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்பதில் பெருமைப்படுகிறேன். உரோமானியரின் கொடுமையால், தங்கள் புனித திருக்கோயில் சிதைந்து சீரழிந்த அதே வருடமே தென்னிந்தியாவுக்கு வந்து எங்களிடம் தஞ்சமடைந்த அந்தக் கலப்பற்ற இஸ்ரேல் மர

பினர்களில் எஞ்சி நின்றவர்களை இதயமாரத் தழுவிக் கொண்டவர்கள் நாங்கள் என்று கூறிக்கொள்வதில் பெருமைப்படுகிறேன். சிறந்த சொராஸ்திரிய சமயத்தினரில் எஞ்சியிருந்தோருக்கு அடைக்கலமளித்து இன்னும் பேணிக்காத்து வருகிற சமயத்துக்கு உரியவன் என்று பெருமை கொள்கிறேன்.

என் அருமைச் சகோதரர்களே! எனது பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்தே நான் பாடிப் பயின்று வருவதும், கோடிக்கணக்கான மக்களால் நாள்தோறும் இன்றும் தொடர்ந்தும் ஓதப்பட்டு வருவதுமான கீதத்தின் ஒரு சில வரிகளை இங்கு உங்கள் முன்குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எங்கெங்கோ தோன்றுகின்ற ஓடையெல்லாம் இறுதியிலே கடலில் சென்று சங்கமமாம் பான்மையினைப் போன்றுலகோர்பின்பற்றும் தன்மை யாலே துங்குமிகு நெறிபலவாய் நேராயும் வளைவாயும் தோன்றி னாலும் அங்கு அவைதான் எம்பெரும! ஈற்றில் உனை அடைகின்ற ஆறே யன்றோ!

இதுவரை நடந்துள்ள மாநாடுகளில், மிகமிகச் சிறந்ததாகக் கருதக்கூடிய இப்பேரவை, கீதையில் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ள பின்வரும் அற்புதமான ஓர் உண்மையை உலகத்துக்குப் பிரகடனம் செய்துள்ளது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 'யார் எவ்வழியைப் பின்பற்றி என்னையடைய முயன்றாலும், நான் அவர்களை அடைவேன். பலரும் பலவழிகளில் முயல்கிறார்கள். எல்லா வழிகளும் இறுதியில் என்னையே அடைகின்றன'

[பிரிவு மனப்பான்மை, மூடநம்பிக்கை இவற்றிலிருந்து தோன்றிய மதவெறி, இவை இந்த அழகிய உலகை நெடுநாளாக இறுகப் பற்றியுள்ளன; வன்முறையை நிரப்பியுள்ளன; அடுத்தடுத்து உலகை உதிரப் பெருக்கில் மூழ்கடித்து நாகரிகத்தை அழித்து எத்தனையோ சமுதாயங்களை நம்பிக்கை

இழக்கச் செய்து விட்டன. இந்தப் பயங்கர பைசாசக் கொடூரச் செயல்கள் தோன்றா திருப்பின் மனித சமுதாயம் இன்றிருப்பதை விடப் பன்மடங்கு உயர்நிலை எய்தியிருக்கும்,

ஆனால் அவற்றுக்கு அழிவு காலம் நெருங்கிவிட்டது. இன்று காலையில் இந்தப் பேரவையின் தொடக்கத்தைக் குறிப்

பிட ஒலித்த மங்களமணீ எல்லா மத வெறிகளுக்கும், வாளாலும் எழுதுகோலாலும் நடைபெறுகின்ற கொடுமைகளுக்கும் ஒரே குறிக்கோளை அடையப் பல் வேறு வழிகளில் சென்று கொண்டிருக்கும் மக்களிடையே நிலவும் இரக்கமற்ற உணர்ச்சிகளுக்கும் சாவு மணியாகட்டும் என்றுதான் ஆர்ஷமுடன் வேண்டுகிறேன்.

நாம் ஏன் ஒத்துப் போவதில்லை?

(1893 செப்டம்பர் 15-ம் நாள்)

ஒரு சிறுகதை சொல்லப் போகிறேன். "நாம் ஒருவரையொருவர் வசை பாடுவதை நிறுத்த வேண்டும்" என்று இப்பொழுது பேசி முடித்த நாவன்மை படைத்த பேச்சாளர் கூறியதைக் கேட்டீர்கள். நமக்குள் இவ்வளவு மாறுபாடு இருப்பதைப் பற்றி அவர் வருத்தப்பட்டார். இந்த மாறுபாடுகளுக்குக் காரணம் என்ன என்பதை விளக்க ஒரு கதை சொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.

தவளை ஒன்று ஒரு கிணற்றில் பல நாட்களாக வசித்து வந்தது. அந்தக் கிணற்றிலேயே பிறந்து, அங்கேயே வளர்ந்தது அந்தச் சின்னஞ் சிறிய தவளை. அந்தத் தவளை கண்களை இழந்து விட்டதா, இல்லையா என்று சொல்வதற்கு நல்ல வேளையாக, அங்கே பரிணாமவாதிகள் யாரும் இல்லை. ஆனால் நம் கதையைப் பொறுத்தவரையில் அதற்குக் கண்கள் இருந்தன என்றே வைத்துக் கொள்வோம். அத்தவளை நான்தோறும் நீரி லிருந்து புழு பூச்சிகளையும், கிருமிகளையும் வெகு சுறுசுறுப்பாக அகற்றிச் சுத்தப்படுத்தியது. அந்தச் சுறுசுறுப்பு நம் தற்காலக் கிருமி ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு இருந்தால் அது அவர்களுக்குப் பெருமை தரும் விஷயமாகும். அவ்வாறே வாழ்ந்ததால் அத்தவளை சிறிது பருத்தும் விட்டது.

ஒருநாள் கடலில் வாழ்ந்து வந்த தவளையொன்று அங்கு வந்து. அந்தக் கிணற்றில் விழுந்து விட்டது.

"நீ எங்கிருந்து வந்திருக்கிறாய்?"
"கடலிலிருந்து"

"கடலா? அது எவ்வளவு பெரியது? எனது கிணற்றளவு பெரியதாயிருக்குமா?" என்று கூறி. ஒரு பக்கத்திலிருந்து, எதிர்ப் பக்கத்திற்குத் தாவிக் குதித்தது கிணற்றுத் தவளை.

"நண்பா! இந்தச் சின்னக் கிணற்றோடு எப்படிக் கடலை ஒப்பிட முடியும்?" என்று கேட்டது கடல் தவளை.

கிணற்றுத் தவளை மறுபடியும் ஒரு நாண்டு தாண்டி, "நீ சொல்லும் கடல் இவ்வளவு பெரியதாயிருக்குமா?" என்று கேட்டது.

"சேச்சே! என்ன முட்டாள்தனம்! கடலை உன் கிணற்றோடு ஒப்பிடுவதா?"

"சரி, சரி, என் கிணற்றைவிட எதுவும் பெரிதாக இருக்கமுடியாது. சுண்டிப்பாக, இதைவிடப் பெரிதாக இருக்கமுடியாது. இவன் சொல்வது அப்பட்டமான பொய்; இவனை வெளியே விரட்டு!" என்று கூறிவிட்டது அந்தக் கிணற்றுத் தவளை.

இத்தனை காலமாக இருந்துள்ள கஷ்டம் இதுதான்.

நான் ஓர் இந்து, நான் என் சிறிய கிணற்றுக்குள் இருந்து கொண்டு, உலகம் முழுவதும் என் சிறு கிணறுதான்? என்று நினைக்கிறேன். கிறிஸ்தவன் தன் சமயமாகிய சிறு கிணற்றுக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு, உலகம் முழுவதும் தன் கிணறுதான் என்று நினைக்கிறான். அவ்வாறே

முகம்மதியனும் தன் சமயமாகிய சிறு கிணற்
றில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அது தான்
முழுஉலகம் என்று நினைக்கிறான், நம்மு
டைய இச்சிறிய உலகின் வேலிகளைத்
தகர்த்தெறிய, அமெரிக்கர்களாகிய நீங்கள்

எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிய முயற்
சிக்காக, நான் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்த
வேண்டும். வருங்காலத்தில், உங்கள் விருப்
பம் நிறைவேற இறைவன் அருள் புரிவான்
என்று நம்புகிறேன். ★

நிறைவுநாள் உரை

(1893 செப்டம்பர் 27-ம் நாள்)

உலக சமயப் பெருமன்றம் நடந்து
முடிந்த ஒன்றாகிவிட்டது. இதை உருவாக்க
முயற்சி செய்தவர்களுக்கு இறைவன் துணை
நின்று. அவர்களுடைய தன்னலமற்ற
உழைப்புக்கு வெற்றிவாகை சூட்டியுள்ளார்.

இந்த அற்புதமான கனவை, முதலில்
கண்டு, பிறகு அதை நனவாக்கிய அந்தப்
பரந்த இதயமும், உண்மையில் பற்றும்
கொண்ட அந்த உத்தமர்களுக்கு என்னென்றி.
இந்த மேடையில் கரைகடந்து வழிந்
தோடிய உதாரமான உணர்ச்சிப் பொழி
லுக்கு என் நன்றி. இங்கு வந்திருந்த அறிவு
கூர்ந்த பெருமக்கள் என்மீது ஒருமித்த
அன்பு காட்டியதற்காகவும் சமய சமரசத்
தின் ஒவ்வொரு கருத்தையும் அவர்கள்
பாராட்டியதற்காகவும் அவர்களுக்கு என்
நன்றி. இந்த இன்விசையில் அவ்வப்போது
கில அபசரங்கள் கேட்டன. அவர்களுக்கு
என் கிறப்பு நன்றி. ஏனெனில் அவர்கள்
தங்கள் மாறுபட்ட ஒவியால், பொது இன்
விசையை மேலும் இனிமையாக்கினார்கள்.

சமய ஒருமைப்பாட்டுக்குரிய பொது
நிலைக்களம் பற்றி அதிகம் பேசப்பட்டது.
என் சொந்தக் கோட்பாட்டை இப்
பொழுது கூற நான் துணியப் போவதில்லை.
ஏதாவது ஒரு சமயத்தின் வெற்றியாலும்,
மற்ற சமயங்களின் அழிவாலும் இந்த ஒரு

மைப்பாடு கிட்டும் என்று இங்குள்ள யாரே
னும் நம்பினால், அவரைப் பார்த்து நான்.
'சகோதாரே உம்முடைய நம்பிக்கை வீண்!
என்று சொல்லுகிறேன். கிறிஸ்தவர் இந்து
வாகிவிட வேண்டுமா? கடவுள் தடுப்பா
ராக! இந்துவோ பௌத்தரோ கிறிஸ்தவ
ராக வேண்டுமா? கடவுள் தடுப்பாராக.

விதை தரையில் ஊன்றப்பட்டு, மண்
னும், காற்றும், நீரும் அதனைச் சூழ
அமைக்கப்படுகின்றன. விதை மண்ணா
கவோ, காற்றாகவோ, நீராகவோ ஆகி
விடுகிறதா? இல்லை. அது செடியாயிற்று.
தனக்குரிய வளர்ச்சி விதிக்கு ஏற்ப விருத்தி
யடைகிறது. காற்றையும், மண்ணையும்,
நீரையும் தனதாக்கிக் கொண்டு தனக்கு
வேண்டிய சத்துப் பொருளாக மாற்றி,
ஒரு செடியாக வளர்கிறது.

சமயத்தின் நிலையும் இதுவே, கிறிஸ்த
வர்தவர், இந்துவாகவோ பௌத்தராகவோ
மாற வேண்டியதில்லை அல்லது இந்து.
பௌத்தராகவோ கிறிஸ்தவராகவோ மாற
வேண்டியதில்லை ஆனால் ஒவ்வொருவரும்
மற்றச் சமயங்களின் நல்ல அம்சங்களைத்
தமதாக்கிக் கொண்டு தம் தனித்தன்மை
யைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு தம் வளர்ச்சி
விதிப்படி வளரவேண்டும்.

நன்றி.

(துன்கரன் 11-11-93)

சுவாமி விவேகானந்தரைப் பற்றி அறிஞர்கள்

★ ஸ்ரீஅரவிந்தர்:

சர்வசக்தி வாய்ந்தவர் என்ற ஒருவர் இருந்தால் அவரே விவேகானந்தர். நரர்களுள் சிங்கத்தை ஒத்தவர். அவர் விட்டுச் சென்ற கைங்கரியத்தின் தன்மை அளவிட முடியாது. அவரது சிந்தனை ஆற்றலும், ஊக்கச் சக்தியும் மறக்க முடியாதவை. அவரது சக்திமிக்க செல்வாக்கு இடையறாது எம்மை ஊக்குவிப்பதை நாம் உணரக் கூடியதாக இருக்கிறது. எமக்கு எவ்வாறு என்றோ, எங்கே என்றோ இருந்த ஆற்றல் இருப்பது பற்றித் தெரியாது. அது இன்னமுமே உருவாகாதது போல் தோன்றும், அது சிங்கத்தின் வீரியம் கொண்டது. பிரமாண்டமானது. புத்துணர்வு தரத்தக்கது. இதுவே இந்தியா முழுவதும் வியாபித்து நிற்கிறது. சற்று நின்று அவதானியுங்கள். விவேகானந்தர் தாய்நாட்டில் மாத்திரமின்றி எல்லா மக்களின் மனதிலும் மங்காது ஒளிவிட்டபடி இருக்கிறார்.

★ மஹாத்மா காந்தி:

1921 பெப்புருவரி 6-ம் தேதியாகிய இன்று வணக்கத்திற்குரிய சுவாமி விவேகானந்தரின் பிறந்தநாள் விழா கொண்டாடப்படுகின்றது. அவருக்கு எனது வணக்கத்தையும் மரியாதையையும் செலுத்துவதற்கு நான் இங்கு (பேலூர் மடம்) வந்துள்ளேன். நான் அவரின் பங்களிப்புக்களை முற்றுமுழுதாகப் படித்தபின், நான் எனது நாட்டில் வைத்திருந்த பற்று ஆயிரம் மடங்காகி விட்டது. ஆகவே இளைஞர்களே! சுவாமிகள் வாழ்ந்து மறைந்த இடத்தில் பரந்து கிடக்கும் ஆற்றலில் ஏதோ சிறிதையாவது உங்களுக்குச் சொந்தமாக்காது வெறுங்கையோடு போய்விடாதீர்கள் என்பதே நான் இளைஞர்களைக் கேட்டுக் கொள்வதாகும்.

★ ஜவஹர்லால் நேரு:

சுவாமி விவேகானந்தரின் சொற் பொழிவுகளை இளஞ் சமுதாயத்தினரில் எத்தனை பேர் வாசித்துள்ளார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்னுடைய தலைமுறையில் எத்தனையோ பேர்

முழுமையாக அதனால் பயன் பெற்றுள்ளார்கள் என்பதை நான் சொல்லுவேன். தற்போதைய தலைமுறையினரும் சுவாமி விவேகானந்தரின் எழுத்துக்களையும் சொற்பொழிவுகளையும் பின்பற்றினால் எவ்வளவோ நலன்களைப் பெறுவார்கள். அவற்றிலிருந்து எத்தனையோ படிப்பினைகளையும் படித்துக் கொள்வார்கள்.

★ ரோமெயின் ரோலன்ட்:

1893 செப்டெம்பரில் காடினல் கிப்பன்ஸினால் திறந்து வைக்கப்பட்ட சர்வமதப் பேரவையின் தொடக்கக் கூட்டத்தில் எவருக்குமே அறிமுகமில்லாத முப்பதுவயது நிரம்பிய இந்த இளைஞன் தோன்றிய போது, அவரது கம்பீரமான தோற்றத்தில் உடனமர்ந்திருந்த ஏனைய உரைஞர்கள் தம்மை மறந்துவிட்டனர். அவரது பலம், அழகு, கருணை, கௌரவம், கண்களின் கருமை, அவரது கம்பீரமான தோற்றம், அவர் உரையாற்றத் தொடங்கிய கணத்திலிருந்து அவரது வளமான குரலிலிருந்து எழும்பிய இனிமையான சங்கீதம் என்பன அவரது நிறம் குறித்து முன்பு பரிகசித்தவர்களான அமெரிக்க அங்க்ளோ - சக்சன் மக்கள் சமுத்திரத்தை வாய்முடிப் பிரமிக்கச் செய்துவிட்டது. இந்த இந்திய வீரத்துறவியின் சிந்தனை ஐக்கிய அரசுகளில் ஆழமானதொரு நினைவை நிலை பெறச் செய்துவிட்டது.

★ சி. ராஜகோபாலச்சாரி:

சுவாமி விவேகானந்தர் இந்துமதத்தையும் இந்தியாவையும் காப்பாற்றி விட்டார். ஆனால் அப்படியொருவர் இருந்திருக்காவிட்டால், நாங்கள் எமது மதத்தை இழந்துவிட்டிருப்போம்; எமது சுதந்திரத்தை அடைந்திருக்க முடியாது. ஆகவே நாம் அனைத்தையுமே சுவாமிகளுக்கு அர்ப்பணிக்கிறோம். அவரது நம்பிக்கை, அவரது வீரம், அவரது ஞானம் என்பன எம்மை என்றைக்குமே தூண்டட்டும். அதனால் நாம் அவரிடமிருந்து பெற்ற பொக்கிஷத்தைப் பாதுகாக்க முடியும்.

அன்னை ஸ்ரீ சாரதாதேவியின் வழிகாட்டலும்

ஸ்ரீ சாரதா சேவாச்சிரமப் பணிகளும்

— Dr. எம். கே. முருகானந்தன்
எம்.பி.பி.எஸ். (இலங்கை)

பிரபஞ்சமானது பருப்பொருளையும் (Matter), சக்தியையும் (Energy) மூலாதாரமாகக் கொண்டது என இன்றைய விஞ்ஞானம் கூறுகிறது. பொருளை துகள்களாகவும் (Particles), அலைகளாகவும் இப்பொழுது மேலும் பிரிக்கிறார்கள். எமது இந்து சமயமும் பிரமத்தை அல்லது இறைவனை பரம்பொருளாகவும் சக்தியாகவும் கொள்கிறார்கள்.

இக் கருத்தைக் கூறும் எமது ஞானிகள் தம் தவ வலிமையால், இன்றைய விஞ்ஞானத்தைத் தம் கருத்தில் கொள்ளாதபோதும் கூட, அதன் விளிம்பின் விளிம்பிற்குச் சென்று மெய்ஞானமும் விஞ்ஞானமும் மனித அறிவினால் புரிந்துகொள்ள முடியாத. விளக்க முடியாத சூனியத்தையே எல்லையாகக்கொள்கின்றன என்பதைத் தெளிவுபடுத்தினார்கள்.

இங்கு நாம் அத்தகைய விஞ்ஞான, மெய்ஞான விவாதங்களுக்குள் சிக்கிவிட வேண்டியதில்லையாயினும். அவதாரங்கள் நிகழும்போது கூட, இவ்வாறே நித்தியப் பொருளாகிய இறைவனை ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் — சிவமாகவும் சக்தியாகவும் உருவகிப்பதைக் காண்கிறோம். சிவன் — உமை, இராமர் — சீதை, கிருஷ்ணர் — ராதை என்பன எமது சமயம் காட்டும் நெறியாகும்.

அதேபோல சுவாமி அருபானந்தரின் கூற்றுப்படி,

“ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் நித்திய பொருளாகிய கடவுளானால், தூய அன்னை (சாரதாதேவி) அவரது தெய்வீக சக்தி

அதாவது ஜகன்மாதாவாகத்தான் இருக்கவேண்டும்” என்பது தெளிவாகிறது.

ஆயினும் அன்னை மிகவும் அடக்கமானவர்; அமைதியானவர்; கண்ணை முதன்மைப்படுத்தாதவர். இதனால் தனது உண்மை நிலையை — அதாவது தானே ஜகன்மாதா என்பதை ஒரு போதும் வெளிப்படையாகக் கூறியதில்லை. ஆயினும் ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில் அதனை மறைபொருளாக உணர்த்தியுள்ளார்; அல்லது சில நிர்ந்பந்தங்களின்போது ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். அதில் ஒரு சம்பவம் மிகவும் சுவையானது.

அன்னை ஒரு முறை தலயாத்திரைக்காக ராமேஸ்வரம் சென்றிருந்தார். வழிபாடுகள் யாவும் முடிவடைந்த பின் “ராமேஸ்வரம் எப்படி இருக்கிறது?” என்று அவரது கருத்தைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அன்னை எதிர்பாராது கூறிய விடையையும், பின் தொடர்ந்த சம்பாஷணைகளையும் சுவாமி ஈசானந்தர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“நான் வைத்தது போலவே இருக்கிறார் ராமேசுவர்” என்றார் அன்னை. அச்சமயம் கோலப்மா வெளிமுற்றத்தின் வழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அன்னையை நோக்கி “என்ன சொன்னீர்கள் அம்மா” என்று கேட்டார். அன்னையும் சற்றுத் திடுக்கிட்டதுபோல, “என்ன சொல்வேன்? நீங்கள் எல்லாம் விபரித்தது போலவே அங்கேயிருப்பது கண்டு ஆனந்தமாக இருந்தது என்றேன்” என்றார். “இல்லை அம்மா நான் எல்லாவற்றையும் கேட்டேன். இப்போது பேச்சை மாற்றி என்ன பயன்” என்றார்.

ராவணனை அழித்தபின் அந்தப் பாவம் தீர ஸ்ரீராமர் ராமேசுவரத்தில் அமைத்து வழிபட்டதே ராமேஸ்வரம் ஆலயம். இந்தச் சிவலிங்கத்தை சீதாதேவியே தன்கைகளால் பிரதிஷ்டை செய்ததாக ராமாயணம் கூறுகிறது. சீதையின் அவதாரமாகக் கருதப்படும் அன்னை அந்தப் பழைய சம்பவத்தை நினைவு கூர்வதாகவே அந்த வார்த்தைகளை நாம் கொள்ளலாம்.

தாமே ஜகன்மாதா என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதை சுவாமி அருபானந்தரின் குறிப்புகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

சீடர்:- நீங்கள் எல்லோருக்கு மேதாயா?

அன்னை:- ஆம், நான் எல்லோருக்குமே தாய்.

சீடர்:- மனித இனங்களை விடத் தாழ்ந்த ஜீவராசிகள், பறவைகள், மிருகங்கள் போன்றவற்றிற்கும் கூடவா தாங்கள்தாய்?

அன்னை:- ஆம், அவற்றிற்கும் கூடத் தான்

என ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

தூய அன்னை சாரதாதேவி அவர்கள் சக்தியின் வடிவமாயிருந்தபோதும் ஒரு சாதாரணப் பெண் போலவே வெளிப் பார்வைக்கு வாழ்ந்தார். ஒரு மனைவி என்ற முறையில் குருதேவருக்கு வேண்டிய சேவைகளைச் செய்தார். குருதேவரின் சிஷ்யர்களுக்கும், எண்ணற்ற பக்தர்களுக்கும் தாயென்ற மீதானத்திலிருந்து அன்பைப் பொழிந்தார். இவற்றிற்கு மேலாக ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் இவ்வுலகில் எந்த மாபெரும் தெய்விகப் பணியை நடத்த வந்தாரோ, அதைத் தமக்குப் பிறகு ஏற்று நடத்துவதற்காக அன்னையை குருதேவர் தயார் செய்தார். அன்னையும் அவ்வாறே பிற்காலத்தில் இராமகிருஷ்ணர் நிறுவனத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று வழி நடாத்தினார்.

அன்னை வாழ்ந்த காலம் (22-12-1853 முதல் 20-07-1920 வரை) சாதி வேறுபாடுகளும், கட்டுப்பாடுகளும் மிக இறுக்கமாகப் பேணப்பட்ட காலம். அவர் ஒரு பிராமணப் பெண்ணாக இருந்த போதிலும் கூட சாதி

வேறுபாடுகளை வெறுத்தார். கோல்பரா ஆசிரமத்தில் ஜகத்தாத்ரி பூஜையின் பின் சுவாமி ஈசானந்தருக்கு அன்னை கூறிய வார்த்தைகளிலிருந்து அவரது உணர்வைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

“பக்தர்களுக்கு ஜாதீ வேறுபாடு ஏது? எல்லோரும் ஒரே போலத்தான். ஒரே இடத்தில் எல்லோரையும் உட்கார வைத்து உணவளிக்கவேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை. பாலாய்ப்போன இந்த ஊரில் ஜாதீ வீத்தி யாசங்கள் இன்னும் ஒழியவில்லை.”

தனது ஆன்மீகக் குழந்தைகளிடையே சாதி வேறுபாட்டைப் பாராது சமமாக நடாத்தும் பண்பையும், அவர்களை ஒன்றாக வைத்துப் போஷிக்க விரும்பும் தாயன்பையும், ஊர்க் கட்டுப்பாடுகளைக் கண்டு குழறும் புரட்சிப் பெண்ணின் ஆவேசத்தையும் ஒருங்கு சேர வெளிப்படுத்துகிறார் லவா?

இதற்கும் மேலாக ஒரு பிச்சைக்காரப் பெண் அன்போடு அளித்த உணவை, அருவருப்போ கசப்புணர்வோ இன்றி வாங்கி உண்கின்ற விசாலமான மனப்பான்மையை சகோதரி ப்ரவ்ராஜிகா பாரதிப்ராணாவின் குறிப்புகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

“அம்மா இது எனக்குப் பிச்சையாகக் கிடைத்தது. உங்களுக்காகக் கொண்டு வந்தேன். கொடுப்பதற்குத் தைரியம் வரவில்லையம்மா” என்றான் பிச்சைக்காரி. அன்னை, “பேஷ், நல்ல காரியம் செய்தாய் கொடு” என்று சொல்லி பேரிக் கையை வாங்கிக்கொண்டார். மேலும் “பிச்சை கிடைத்த பொருள் தூயது பேரிக் காய் நன்றாக இருக்கிறது. நான் இப்பொழுதே சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொன்னார்.

ஜகன்மாதாவைத் தவிர வேறு எவரால் இத்தகைய அப்பழுக்கற்ற, பிரதிபுகாரம் பாராத அன்பை எல்லோர் மீதும் சமமாகப் பாய்ச்ச முடியும்.

அன்னை சுத்தம், சுகாதாரம் ஆகியவற்றைப் பேணுவதில் அக்கறையுள்ளவர். தின

மும் குளித்து, தூய ஆடைகள் அணிவது மாத்திரமன்றி, தினமும் நான்கு தடவை பல் துலக்குவாராம். 'காலையிலும் இரவிலும் மாத்திரமின்றி ஒவ்வொரு உணவுக்கும் பின் பல் துலக்குங்கள்' என்று பல் வைத்தியர்கள் இப்பொழுது போதிப்பதை அன்னை அன்றே கடைப்பிடித்திருந்தார்.

ஆங்கிலக் கல்வி, பெண் கல்வி, பெண்களுக்கு கைப்பணிகளில் பயிற்சி அளித்தல், முதிய பெண்களை அதற்கான ஆச்சிரமத்தில் வைத்துப் பராமரித்தல் போன்ற பல்வேறு முன்னோடி முயற்சிகளிலும் அன்னை அந்தக் காலத்திலேயே அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்பதை அவரது வரலாற்றைப் படிக்கும்போது புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது.

தனது சிஷ்யர்களைக்கூட ஆங்கிலம் கற்கும்படி அவர் ஊக்குவித்தார். அதற்கு அவர் கூறிய காரணம் 'பல மேலை நாட்டு அன்பர்களும் பக்தர்களும் குருதேவரின் வழியைப் பின்பற்றுவதற்காக இங்கு வருவார்கள். எனவே நீங்கள் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்பதாகும். குருதேவரின் நாமமும் புகழும் உலகெங்கும் பரவப்போவதை அவர் ஞானக் கண்ணினால் அப்பொழுது கண்டுவிட்டார் போலும்.

சேவைப் பணிகளிலும் அன்னை ஆர்வம் காட்டிச் சிஷ்யர்களை அவ்வழியில் நெறிப்படுத்தத் தவறவில்லை. ஒரு சமயம் ஜெயராமப்பாடிக்கு அருகில் உள்ள காடல் என்ற இடத்திலுள்ள மக்கள் வெள்ளத்தால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். அங்கு நிவாரணப் பணிகளைச் செய்வதற்காக சுவாமி அநுபானந்தரை அன்னை அனுப்பினார்.

அன்னைவுடைய வழி காட்டலுக்கு இணங்கவே பருத்தித்துறை ஸ்ரீசாரதா சேவாச்சிரமமும் பல்வேறு சமூக சேவைப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருவதுடன், சேவைப் பணியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துமாப் போல் தனது நிறுவனத்தின் பெயரைக்கூட சேவாச்சிரமம் எனப் பெயரிட்டுள்ளது. இலவச மருத்துவ சேவை, அன்னதானம், வழிய

மாணவர்களின் கல்விக்கு உதவி (நன்கொடைகள், உபகாரச் சம்பளம், இலவச உணவு இருப்பிட வசதி போன்றவை) அகதிகளுக்கும் ஏழைகளுக்கும் உடுதுணிகளும், உலர் உணவுகளும், ஏனைய அத்தியாவசிய பொருட்கள் வழங்கல், சிறுவர்களுக்கு கதைபூடாகவே ஆன்மீகம் போதித்தல், பஜனைப் பாடல் கூள் பழக்குதல், ஆன்மீக நூல்களின் கண் காட்சிகளும், மலிவு விற்பனைகளும், பாடசாலைக் கருத்தரங்குகள், குருதேவர், சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகியோர் பெயரில் ஆச்சிரமத்தில் பாடசாலை மாணவர்களுக்காக நடாத்தப்படும் முழுநாள் மகாநாடுகள், விதவைகளுக்கும், ஏழைப் பெண்களுக்கும் தையல் இயந்திரங்களை அன்பளித்தல் போன்ற எண்ணற்ற சேவைப் பணிகளை அன்னையின் பெயரால் செய்து வருகிறது.

முக்கியமாக அண்மைக் காலத்தில் போரினால் மக்கள் பலவிதங்களில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இராணுவத்தின் கண்முடித்தனமான தாக்குதல்களால் எத்தனையோ பேர் அனாதைகளாக, விதவைகளாக, அகதிகளாக மாறியுள்ளனர். வீடு வாசல் பொருட்களை இழந்துள்ளனர், இந்நிலையில் அவர்களுக்கு உதவிக்கரம் நீட்டி, அன்புடன் அரவணைத்து, புனர்வாழ்வுப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருவது பாராட்டத்தக்கது.

ஆனால் சில தருணங்களில் ஓரளவு வசதி படைத்தவர்கள் கூட இலவச மருத்துவ சேவை, உடுதுணி வழங்கல் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்த முனைவதுண்டு. சுவாமி சித்ரபானந்தர் அவர்கள் அத்தகையோருக்குக் கூட முகம் சுளிக்காமல் உதவுவதுண்டு. இதற்குக் காரணம் அன்னையின் வழிகாட்டல்தான். சுவாமி ஈசானந்தரின் குறிப்பு களில் இருந்து சில வார்த்தைகளை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமாயிருக்கக் கூடும்,

“அம்மா நமது இலவச மருத்துவமனையில் ஓரளவு வசதி படைத்தவர்கள் கூட வந்து மருந்து வாங்குகிறார்கள். ஆனால் அது ஏழைகளுக்காகவே உள்ளது. பணக் காரர்களுக்கு நாம் மருந்துகள் கொடுக்க வேண்டுமா” என்று கேதூர் மகராஜ் அன்னையைக் கேட்டார்.

சிறிது சிந்தித்த பின் அன்னை 'மகனே, இந்தப் பகுதியில் உள்ளவர்களெல்லாம் ஏழைகளே. இந்த மருத்துவமனை ஏழைகளுக்காகவே உள்ளது என்பது தெரிந்தும் யாராவதுவந்தார்களானால் அவர்களுக்கு மருந்தைக் கொடுத்துவிடு. ஏனெனில் இரப்பவன் ஏழையாகவே கருதப்படுகிறான்'' என்று பதில் கூறினார்.

அன்னை ஓர் அவதார ரூபமாக இருந்த போதிலும் சாதாரண பெண்களைப்போல எல்லாவித வீட்டுப் பணிகளையும் செய்து வருவது வழக்கம். இது குருதேவரின் சிஷ்யர்களுக்கு மனத் துன்பத்தை அளிப்பதுண்டு. ஒரு நாள் நெல் குத்தும் பணியில் உதவி செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்ட சுவாமி அருபானந்தர்,

“அம்மா நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு கடுமையாக உழைக்கவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

“மகனே எனது வாழ்க்கையைப் பிறகுக்கு வழிகாட்டக் கூடிய முன் மாதிரி வாழ்க்கையாகச் செய்யவேண்டியது எவ்வளவு அவசியமோ, அதை விடவும் நான் அதிகமாகவே செய்திருக்கிறேன்” என்று அன்னை பதில் கூறினார்.

அன்னை எளிமையான தூய வாழ்க்கை வாழ்ந்தபோதும், குருதேவரின் விருப்பப் படியே அவரது மறைவுக்குப் பின், அவரது பணிகளைத் தொடரும் வழிகாட்டியாகவே வாழ்ந்தார் என்பதற்கு மேற்கூறிய சம்பவம் நல்லதொரு உதாரணமாகும்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணஇயக்கம் எப்படி இயங்க வேண்டும் என்று அன்னை கருதினார் என்பதை விளக்குவதற்கு சுவாமி அருபானந்தரின் குறிப்புகளில் உள்ள ஒரு சம்பவத்தைக் கூறலாம்.

சீடர்:- அம்மா சிலர் “ஸ்ரீராமகிருஷ்ண இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சன்னியாசிகள் சேவாச்சிரமங்களிலும், ஆஸ்பத்திரிகளிலும் தொண்டாற்றுவது, ஆன்மீக நூல்களை விற்பது, கணக்குப்பார்ப்பது போன்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருப்பது நல்லதல்ல” என்று சொல்கிறார்கள். குருதேவர் இதுபோன்ற காரி

யங்களில் எப்போதாவது ஈடுபட்டிருந்தாரா? கடவுளை அடையவேண்டும் என்ற ஆவலில் இயக்கத்தில் சேருகிற ஆத்ம சாதகர்களின் மீது இதுபோன்ற வேலைகள் சுமத்தப்படுகின்றன? ஒருவன் ஏதாவது ஒரு தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டுமாயின் பூஜையறையில் பூஜை செய்யலாம்; தியானம், ஜபம், பஜனை செய்யலாம். இவையல்லாத வேறு விதமான கர்மங்கள் ஒருவனை ஆசைகளில் சிக்கவைத்து கடவுளி டமிருந்து அவனை அப்புறப்படுத்தி விடுகின்றனவே.

அன்னை;- இதுபோலப் பேசுபவர்களின் கருத்துகளுக்கு நீங்கள் செவி சாய்க்கக் கூடாது. தொண்டு புரிவதில் ஈடுபடவில்லையானால் இரவும் பகலும் நீங்கள் வேறு என்னதான் செய்வீர்கள் ஒருவன் இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் ஜபமும், தியானமும் செய்ய முடியுமா என்ன?

குருதேவரைப்பற்றிச் சொன்னீர்கள். அவர் விஷயமே வேறு. அவருடைய உணவுக்கு மதுர்பாபு தக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார், நீங்கள் ஏதோ வகையில் தொண்டு செய்து வருவதால்தான் உங்களுக்கு உணவு கிடைப்பது சாத்தியமாகிறது. இல்லாவிட்டால் ஒரு பிடி உணவுக்காக நீங்கள் வீடுவீடாக அலைந்து பிச்சை எடுக்கவேண்டியவரும். ஒரு வேளை நீங்கள் நோய்வாய்ப்படலாம். மேலும் இந்தக் காலத்தில் சாதுக்களுக்கு பிச்சை தரும் மக்கள் எங்கு இருக்கிறார்கள்? யாரோ சொல்லும் இது போன்ற கருத்துக்களை லட்சியமே செய்யவேண்டாம். குருதேவரின் விருப்பத்திற்கேற்பவே காரியங்கள் நடைபெறும். இப்போதுள்ள இந்த முறையிலேயே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமடத்தின் பணிகள் நடைபெற்று வரும்” என்றார்.

அன்னை லட்சியங்களை முழங்காது, வெற்றுத் தத்துவங்களைக் கூறாது, நடைமுறைச் சாத்தியமான முறையில் விடை அளித்திருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

எமது ஸ்ரீசாரதா சேவாச்சிரமமும் அன்னை கூறியபடி குருதேவரின் விருப்பத்திற்கேற்பவே சேவைப் பணிகளில் பாடுபடுகிறது; மக்கள் துயர் துடைக்கிறது. அதன்பணி மென்மேலும் கிறக்க குருதேவர் அருள்புரிவார், ★

கப்பலில் விவேகானந்தர்

சுவாமி விவேகானந்தர் 1893 மே 31-ஆம் தேதி பம்பாயிலிருந்து புறப்பட்ட கப்பலில் அமெரிக்கா பயணமானார்.

கப்பல் பிரயாணம் முதலில் சுவாமிஜிக்கு அவ்வளவாக ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

தாம் எடுத்துச்செல்லும் பெட்டி முதலியவற்றைக் கண்காணிப்பது அவருக்கு முதலில் சிறிது சிரமமாக இருந்தது.

அதுமட்டுமல்லாமல் கப்பலில் பிரயாணம் செய்தவர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் வெள்ளையர்கள். அவர்களின் நடையுடை பாவனைகள் சுவாமிஜிக்குப் புதுமையாய் இருந்தன.

ஆனால் வாசிப மிடுக்குடன் கூடிய சுவாமிஜியின் கம்பீரமான தோற்றமும், அவரு

ஆகவே, மற்ற பிரயாணிகளுடன் சேர்ந்து சுவாமிஜி கொழும்புபில் இருக்கும் பிரபலமான புத்தர் கோயிலுக்குச் சென்றார். நிர்வாணப் பேறு அடைந்த நிலையில் அங்கே சயனித்து இருக்கும் புத்தருடைய பிரமாண்டமான சிலையைத் தரிசித்துவிட்டு கப்பலுக்குத் திரும்பினார்.

அடுத்து கப்பல் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டு மலாயாவிலுள்ள பினாங்கு, சிங்கப் பூர் வழியாக ஹாங்காங் நகரத்தை அடைந்தது.

ஹாங்காங் சீன மக்கள் நிறைந்த ஒரு பெரிய நகரமாகும். எங்கு பார்த்தாலும் சீன ஆடவரும் பெண்டிரும் சுறுசுறுப்பாய் திரிந்தார்கள். கலைப் பொருட்களையும் இதர பொருட்களையும் விற்பதில் முனைந்திருந்தார்கள்.

‘நான்-எனது’ என்ற எண்ணம் இருக்கும் வரையில் உன்னால் ‘உன்னை’ அறிய முடியாது.

இறைவன் சத்தியத்திற்கும் மேலான சத்தியம். (சத்தியத்திற்கே எடுத்துக்காட்டாக விளங்குபவன்) நீ அவனை உணர்கிற வரையில் அவனையே ஐபித்துக்கொண்டிரு. குரு நானக்.

டைய பேச்சும் மற்றப் பிரயாணிகளை வசீகரித்தன.

கப்பலின் மீகாமனுக்கும் சுவாமிஜிக்கும் இடையே பழக்கம் ஏற்பட்டது.

சுவாமிஜியின் பேச்சு மீகாமனைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

அவர் சுவாமிஜியுடன் நெருங்கிப் பழகினார்.

முதன் முதலாக கப்பல் இலங்கைத்தீவை அடைந்தது.

அங்கே கப்பல் ஒருநாள் முழுவதும் தங்கியது.

சீன நாடும் இந்திய நாடும் பூர்வீகத்தில் சீரும் சிறப்பும் பெற்று நாகரிகத்தில் மேன்மையுற்று விளங்கின.

ஆனால், இன்றோ இந்த இரு நாகரிகத்திலும் உயிர் ஊட்டம் இல்லை. கொடிய வறுமை காரணமாக, தங்களது அன்றாடத் தேவைகளைக்கூடப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள இயலாமல் அவர்கள் அவதிப்படுகிறார்கள்.

“அன்றாடத் தேவை என்பது, இந்த இரண்டு நாட்டு மக்களையும் வேறு சிந்தனைக்கே இடமில்லாது செய்துவிட்டது” என்று இந்த இரண்டு பெரிய நாடுகளின்

அவல நிலை பற்றி மனம் நொந்து சுவாமிஜி ஒரு கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மூன்று தினங்கள் தங்கிய பின்னர் ஹாங் காங்கை விட்டு சீனாவின் முக்கிய நகரங்களில் ஒன்றான கான்டன் போய்ச் சேர்ந்தது கப்பல்.

கான்டன் நகரம் சுறுசுறுப்பும் பரபரப்பும் உழைப்பும் ஊக்கமும் கொண்ட மக்கள் நிறைந்த நகரம்போல் சுவாமிஜிக்குத் தென்பட்டது.

சுவாமிஜி அந்த நகரில் இருக்கும் பல பெளத்த கோவில்களுக்குப் போனார். அவருடன் இரண்டு மூன்று ஜெர்மனியரும் சென்றார்கள்.

சுவாமிஜி பார்வையிட்ட பெளத்த கோவில்களில் ஒரு கோயில் மிகவும் பெரிய கோயில். அதில் மரத்தில் செதுக்கப்பட்ட புத்தர் பெருமானுடைய பெரிய உருவம் ஒன்று நடுவே கம்பீரமாக வீற்றிருந்தது. அந்த உருவத்தை அடுத்து, சீன நாட்டின் முதல் பெளத்தச் சக்கரவர்த்தியின் உருவம் இருந்தது. அடக்கமும் தியான உணர்வும் சக்கரவர்த்தியின் உருவத்தில் பிரதிபலித்தன.

அந்தச் சக்கரவர்த்தியின் உருவத்தைச் சூழ்ந்து புத்தபிரானுடைய சீடர்களின் உருவங்கள் ஐநூறு இருந்தன.

சீன நாட்டில் இருக்கும் பெளத்தக் கோயில்களுக்கும், இந்திய நாட்டில் இருக்கும் பெளத்தக் கோயில்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் ஒற்றுமை—வேற்றுமைகளை சுவாமிஜி ஊன்றிக் கவனித்தார். சீனர்கள் தங்கள் சுய சிந்தனையை, இந்த உருவங்களில் வடித்திருக்கும் பாங்கினைக் கண்டு அவர் களித்தார்.

தாம் ஒரு சந்நியாசி என்ற முறையில் சீன சந்நியாசிகள் தங்கள் வாழ்க்கையை எப்படி அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய சுவாமிஜி விரும்பினார். அதன் பொருட்டு சீன மடாலயம் ஒன்றைப் பார்வையிட அவர் விரும்பினார். அதற்கு

பெளத்த மடாலயங்களின் நடைமுறை விதிகள் அனுகூலமாக இல்லை.

தங்கள் மடங்களை அந்நிய நாட்டினர் பார்வையிடச் சீனத் துறவிகள் அனுமதிப்பது வழக்கம் இல்லை.

இந்த நடைமுறை வழக்கத்தைச் சுவாமிஜியிடம் வழிகாட்டி தெரிவித்ததும் சுவாமிஜி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

சீன மடாலயத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் சுவாமிஜிக்கு மேலும் அதிகமாயிற்று.

ஆகவே அவர் வழிகாட்டியிடம் “அந்நியர் ஒருவர் மடாலயத்துக்குள் சென்றால் என்ன நடக்கும்” என்று வினவினார்.

“அங்குள்ள சந்நியாசிகள் நுழைந்த அந்நியரை தரக்குறைவுடன் நடத்துவார்கள்” என்று பதில் கூறினார் வழிகாட்டி.

“வந்திருப்பது ஹிந்து சந்நியாசி என்பது தெரிய வந்தால் தரக்குறைவாகச் சீன சந்நியாசிகள் நடத்தமாட்டார்கள்” என்று சுவாமிஜி கருதினார்.

சுவாமிஜியுடன் கூட வந்திருக்கும் சக பிரயாணிகளும் உள்ளே சென்று பார்ப்பதை பெரிதும் விரும்பினார்கள். “அவர்கள் எங்களைக் கொன்றாலும் கொல்லட்டும்” என்று கூறிக்கொண்டே சீன மடாலயத்துக்குள் எல்லோரும் நுழைந்தார்கள்.

இது சமயம் தடிகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு இரண்டு மூன்று பெளத்த சந்நியாசிகள் கோபத்துடன் வருவதை வழிகாட்டி பார்த்துவிட்டான். “அவர்கள் கோபமடைந்து தடியுடன் வருகிறார்கள்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே வழிகாட்டி அங்கிருந்து ஓட்டம்பிடித்தான். கூட வந்திருந்த ஜெர்மனியர்களும் ஓடத் தொடங்கினார்கள்.

சுவாமிஜி வழிகாட்டியின் கையைப் பிடித்து நிறுத்தி, “ஹிந்து யோகியை உங்கள் மொழியில் எப்படிக் குறிப்பிடுவார்கள் என்பதைக் கூறிவிட்டு ஓடு” என்று சொன்னார்.

அந்த வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டு வழிகாட்டி ஓட முயன்றான்.

அப்போது சுவாமிஜி தாம் ஒரு ஹிந்து யோகி என்று சீன மொழியில் கூறினார். “ஹிந்து யோகி” என்னும் வார்த்தையைக் கேட்டதும் கோபத்துடன் வந்த இளந்துறவிகள் தடிகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு, சுவாமிஜியை வணங்கினார்கள். மரியாதையுடன் அணுகி “காபாட்சி” என்று கூவினார்கள். சுவாமிஜிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. தூரத்தில் பயத்துடன் நிற்கும் வழிகாட்டியிடம், “இவர்கள் கேட்பது என்ன?” என்று சுவாமிஜி வினவினார்.

நிலைமையில் நல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதைக் கவனித்த வழிகாட்டி அச்சம் அகன்று சுவாமிஜியிடம், “தீய சக்திகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய மந்திரக் கவசம்— அதாவது மந்திரத் தாயத்து வேண்டும் என்கிறார்கள்” என்று சொன்னான்.

விவரம் தெரிய வந்ததும், சுவாமிஜி, மந்திரங்களிலே தலைசிறந்த மந்திரமாகிய “ஓம்” என்பதை சிறு சிறு காகிதத் துண்டுகளில் எழுதி அந்தப் பெளத்த துறவிகள் ஒவ்வொருவரிடமும் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தச் சந்நியாகிகள் சுவாமிஜியைத் தலைதாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

பிறகு அவர்கள் மரியாதையுடன் சுவாமிஜியை மடாலயத்துக்குள் அழைத்துப் போனார்கள்.

அங்கு அந்தரங்கமான ஓர் இடத்தில் பழைய வங்காளி விபியில் எழுதப்பட்ட சம்ஸ்கிருத நூல் ஒன்று இருப்பதை சுவாமிஜி கவனித்தார். பெளத்த சமயம் உலகம் முழுவதும் பரவிய காலத்தில் வங்காளத்துக்கும் சீனத்துக்கும் இடையே தொடர்பு இருந்திருக்கிறது என்பதை இதன் மூலம் அவர் தெரிந்துகொண்டார். அந்தக் காலத்தில் வங்காளப் பிக்குகள் நிறையப் பேர் சீன நாட்டில் சஞ்சாரம் செய்திருக்கக் கூடும் என்ற முடிவுக்கு சுவாமிஜி வந்தார். புத்தருடைய போதனைகளும் இந்தியச் சிந்தனைகளும் சீன நாகரிகத்தில் ஊடுரு

விப் பரவி இருப்பதைச் சுவாமிஜி தெரிந்து கொண்டார். வருங்காலத்தில் சீன நாடு மேன்மையடையக் கூடிய வாய்ப்புகள் இருப்பதை அவர் ஊன்றி உணர்ந்தார்.

பிறகு சுவாமிஜி கப்பலுக்குத் திரும்பினார்.

காண்டன் நகரிலிருந்து புறப்பட்ட கப்பல் ஜப்பானிலுள்ள நாகாசாகி துறைமுகத்தை அடைந்தது.

ஜப்பானியர்களின் டீழக்கவழக்கங்கள் சுவாமிஜியைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

பரிசுத்தமாகவும் அழகு உணர்வோடும் கலையுணர்வோடும் ஜப்பானியர்கள் வாழ்வதாகச் சுவாமிஜி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நாகாசாகியிலிருந்து புறப்பட்டு, கப்பல் கோபே போயிற்று. சுவாமிஜி அங்கு இறங்கிக்கொண்டார். ஜப்பானிய நாட்டின் உள்நாட்டுப் பகுதிகளைப் பார்க்கும் பொருட்டு அவர் இவ்வாறு செய்தார்.

முக்கிய உள்நாட்டு நகரங்களைப் பார்த்துவிட்டு யோகோஹாமாவுக்கு வந்து மீண்டும் தாம் கப்பல் ஏறிக்கொள்வதாக ஏற்பாடு செய்து கொண்டு சுவாமிஜி கிளம்பினார்.

அதன்படி தொழில் நகரமான ஓகாசா ஜப்பானின் முந்தைய தலைநகரமான கியோட்டோ, தற்போதைய தலைநகரமான டோக்கியோ ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றார்.

இந்தப் பிரயாணத்தின்போது ஜப்பானியர்களின் வாழ்க்கை முறைகளை சுவாமிஜி கற்றுக் கவனித்தார்.

தற்காலத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப அவர்கள் வாழ்க்கையைத் திருத்தி அமைத்துக் கொண்டிருப்பதையும், சகல துறைகளிலும் ஜப்பானியர்கள் துரிதமாக முன்னேறி வருவதையும் சுவாமிஜி கண்கூடாகக் கண்டார்.

தங்களுக்குத் தேவையான பண்டங்களைத் தங்கள் நாட்டில் தாங்களே ஜப்பானியர்கள் நவீன முறையில் தயாரித்துக் கொள்வதைக்கொண்டாடினார். இத்த

கைய நிலை இந்தியாவிலும் ஏற்படவேண்டும் என்று சுவாமிஜி மனதாரப் பெரிதும் விரும்பினார்.

தமது தாய்நாட்டின் வறுமையும் தன்னலப் போக்கும் சோம்பலும் சுவாமிஜியின் உள்ளத்தை உலுக்கின. இது குறித்து சென்னைச் சீடர்களுக்கு அவர் ஒரு கடிதம் வரைந்தார். அதில் அவர் எழுதுகிறார்.

“ஐப்பானியரைப் பற்றி, நான் மனதில் கொண்டிருப்பதை இந்த ஒரு சிறிய கடிதத்தில் எழுதி முடிக்க இயலாது. ஒரு விருப்பம் மட்டும் எனக்கு உண்டு, நம் இளைஞர்களில் பலர் ஆண்டு தோறும் ஐப்பானுக்குச் செல்லவேண்டும் ஆயுள் முழுவதும் உபயோகமற்ற பேச்சுக்களைப் பேசிக்கொண்டே காலம் தள்ளும் வீண் பேச்சாளர்களான நீங்கள் என்ன மக்கள்! வாருங்கள். இந்த நாட்டு மக்களை வந்து பாருங்கள். பின்னர் திரும்பிச் சென்று, வெட்கம் காரணமாக உங்கள் முகத்தை மறைத்துக்கொள்ளுங்கள்... நீங்கள் வெளியே வந்தீர்களானால் உங்கள் ஜாதி அல்லவா போய்விடும்!

“பல நூற்றாண்டுகளாக உருண்டு திரண்டு கெட்டித்துவிட்ட மூடநம்பிக்கை என்னும் சுமையானது சதாகாலமும் பெருகிக்கொண்டே போக, அதை உமது தலைமீது தாங்கி உட்கார்ந்து, பல நூற்றாண்டுகளாக இந்த உணவு வகையும் அந்த உணவு வகையும் தீண்டத்தக்கதா, தீண்டத்தகாததா என்பதைப் பற்றி வாதப் பிரதிவாதம் செய்வதிலேயே உங்கள் ஆற்றல் முழுவதையும் விரயம் செய்தவர்களாய், தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து வந்துள்ள சமுதாயக் கொடுமையினால் மனிதத் தன்மை முழுவதும் நசுக்கிப் பிழிந்தெறியப்பட்டவர்களாய் உள்ள நீங்கள் என்ன மக்கள்! .....

“வாருங்கள் ...ஆண் மக்களாய் இருங்கள். உங்களுடைய குறுகிய வளைகளிலிருந்து வெளியே வந்து உங்கள் பார்வையை விரிவாகச் செலுத்துங்கள். மனித சமுதாயம் முன்னேறுவதை எல்லாம் காணுங்கள்.

“மனிதனை நீங்கள் நேசிக்கிறீர்களா? உங்கள் தாய் நாட்டை நீங்கள் நேசிக்கிறீர்களா? அப்படியானால் வாருங்கள். உயர்ந்த சிறந்த விஷயங்களுக்காக நாம் பாடுபடுவோம்.

“தன் இளைஞர்களில் குறைந்த பட்சம் ஓர் ஆயிரம் பேருடைய தியாகத்தை யாவது இந்தியா இப்போது வேண்டி நிற்கிறது. ஆண்மை நிறைந்த இளைஞர்களே தேவை. மிருகங்களையொத்தவர்கள் வேண்டாம் என்பதை மனதில் கொள்ளுங்கள். சுயநலமற்ற, முழு ஆற்றலையும் கொண்டு பணிபுரிய வல்ல எத்தனை பேரை சென்னை தந்து உதவத் தயாராக இருக்கிறது? புதியதொரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கு உயிரைக் கொடுத்து, மரணத்தை ஏற்றுப் பாடுபடுவதற்கு அவர்கள் தயாராக இருக்கவேண்டும். ஏழை மக்களிடம் பரிவு, பசித்துக் கிடப்பவருக்குச் சோறு. பொதுமக்களிடையே அறிவைப் பரப்புதல் இலையே இப்போது நாம் செய்யவேண்டிய தொண்டு ஆகும்.

“உங்களின் மூதாதையர் இழைத்த கொடுங்கோன்மையினால், மிருக நிலைக்குத் தாழ்த்தித் தள்ளப்பட்டுள்ளவர்களை ஆண்மை நிறைந்த ஆண்மக்கள் ஆக்கும் பொருட்டு, உயிர்போகும்வரை பாடுபடத் தயாராக உள்ள எத்தனை பேரைச் சென்னை தந்து உதவ ஆயத்தமாய் இருக்கிறது?”

இந்தக் கடிதம் சென்னையில் இருந்த அழகிய சிங்கப் பெருமான் என்ற சீடருக்கு யோஹோகாமாலிலிருந்து 10-7-1893இல் சுவாமிஜி எழுதிய கடிதத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

அமெரிக்காவுக்குப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்த சுவாமிஜி வழியில் இலங்கை, சீனா, ஐப்பான் ஆகிய மூன்று பெளத்த நாடுகளைப் பார்வையிட்டார்.

அவற்றில் ஐப்பானியர்களின் சுறுசுறுப்பும் உழைப்பும் தேச பக்தியும் சுவாமிஜியின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அதே முறையில் நமது நாட்டை உரு

வாக்குவது விரும்பத்தக்கது என்று சுவாமிஜி கருதினார். இந்தக் கருத்தை அழகியசிங்க ருக்கு எழுதிய இரண்டு கடிதங்களில் சுவாமிஜி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

யோஹோகாமாவில் ஜூலை மாதம் 14ஆம் தேதி சுவாமிஜி கப்பல் ஏறினார்.

அந்தக் கப்பல் வட பசுபிச் சமுத்திரம் வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது அந்தப் பகுதி மிகுந்த குளிர்ப் பிரதேசம். ஆகையால் குளிரைத் தாக்குப்பிடிக்க வல்ல தக்க உடையின்றிச் சுவாமிஜி பெரிதும் சிரமப்பட்டார். கிட்டத்தட்ட பதினொரு நாட்கள் பசுபிச்

சமுத்திரத்தில் சுவாமிஜி பிரயாணம் செய்தார்.

கடைசியாக ஜூலை மாதம் 25ஆம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை மாலை வான் சுவாரை அடைந்தார்.

1893ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 31ஆம் தேதி பம்பாயிலிருந்து அமெரிக்காவுக்குக் கப்பல் புறப்பட்ட சுவாமிஜி, ஏறக்குறைய ஒரு மாதம் இருபத்தைந்து நாட்கள் பிரயாணம் செய்து கனடா நாட்டின் துறைமுகமான வான்சுவார் போய்ச் சேர்ந்தார்.

—நன்றி: ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்.

விசேட நன்றியும் கடமைப்பாடும்

சென்னை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்தின் தலைவர் தவத்திரு ஸ்ரீமத் சுவாமி ஸ்மரானந்தா மகராஜ் சுவாமி சித்ரபானந்தாவுக்கு பல வழிகளில் உதவி புரிந்தார். இவருக்கு அடியேன் எனது ஆழ்ந்த நன்றியையும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தையும் தெரிவிக்கிறோம். இம் மடத்து ஏனைய துறவிகளுக்கும் எங்கள் அன்பு கலந்த நன்றி.

★

★

★

பேலூர் மடத்திலுள்ள மூத்த துறவிகள் செய்த பேர் உதவி என்றும் மறக்கற்பாலது. இவர்களுக்கும் எங்கள் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் உரித்தாகுக.

தங்கம் தங்கம்தான்

தங்கத்திலிருந்து என்னவெல்லாமோ செய்கிறார்கள். ஒருதரம் செய்ததை அழித்து மற்றொன்று செய்கிறார்கள். அதை உருக்கி அடித்து வேறாக மாற்றி வடிக்கிறார்கள். ஆக இப்படி என்ன செய்தாலும் தங்கம் தங்கம்தானே!

தங்கத்திலிருந்து ஆனதாக இருந்தால் அதில் தங்கத்தன்மை என்றும் தங்கியிருக்கும். அதுபோல, பரம்பொருளின் அம்சமான அனைத்திலும் பரம்பொருளின் தன்மை பொதிந்து இருக்கத்தானே செய்யும்!

—அபரோகாநுபூதி

எங்கள் பட்டயக் கணக்காளர்

எங்கள் பட்டயக் கணக்காளர் திரு. அருணாசலம் சோமசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள். இவருக்கு பருத்தித்துறை ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சாரதா சேவாச்சிரமத்தின் வளர்ச்சிப்படிசன் நன்கு தெரியும். இவர் வடமராட்சியில் கரவெட்டி துன்னாலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்; சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரனாரின் நெருங்கின உறவினர். அடியேனது கல்வி வளர்ச்சிக்குக் காரணமான குருவும் ஆவர்.

இவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி. பருத்தித்துறைக் ஹாட்லிக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். பின்னர் “சிலோன் பிரிண்டேர்ஸ் லிமிற்றெட்” கம்பெனியின் கணக்காளருமாவார். தற்சமயம் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரான்லி வீதியிலுள்ள “கணக்காய்வு, வரியும் முகாமைத்துவ ஆலோசனையும்” என்னும் நிறுவனம் ஒன்றை ஆரம்பித்து திறம்பட நடத்தி வருகின்றார். அத்தோடு “மேச்சன்ட் பினான்ஸ் லிமிட்டெட்” என்ற நிறுவனத்தின் முகாமைத்துவப் பணிப்பாளராகவும், பணிப்பாளராகவும் “கொன்சல்டரன்சி அன்ட் பினான்ஸ் அன்ட் டெவலப்மென்ட் லிமிட்டெட்” நிறுவனத்தின் தலைவராகவும் தொடர்ந்து பதவி வகித்து வருகின்றார்.

இவரது வாழ்க்கை சாதாரணமானது; மிக எளிமையானது. ஏழைகளின் நலனில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவர். இன்னும் பொறுமை, அமைதி, தொண்டு, அன்பு, தியாகம் என்னும் அருங்குணங்கள் நிறையப் பெற்றவர். வதிரி, அளவெட்டி என்னும் இடங்களிலுள்ள அநாதை ஆச்சிரமங்களுக்கு வேண்டுவன அளித்தும், இயன்றன உதவியும் தொண்டுகள் பல புரிபவர். ஒரு ஆச்சிரமத்தின் தலைவராக இருப்பதிலும் பார்க்க அதன் தொண்டனாக இருந்து பணிபுரிவதில் ஆர்வமுடையவர்.

அநாதைகளாகவுள்ள புதுமணத் தம்பதிகளுக்கு புத்தாடை வழங்குவதில் பெரும் விருப்புடையவர். தொடர்ந்தும் இப்பணி செய்யச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அதுவே தனக்குப் பெரும் பாக்கியம் என்பார். இது அவர் அநாதைகள் மீது கொண்டுள்ள பற்றின் வெளிப்பாடாகும்.

பார்வையற்ற மாணவர்களுக்கும் காது கேளாத மாணவர்களுக்கும் பயன்படும் வகையில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் கலர் T.V. யை அன்பளிப்புச் செய்து, தனக்கு கறுப்பு வெள்ளை T.V. பெட்டியை உபயோகித்தார்.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் உள்ள வளமான நிறுவனங்களில் இவர் உயர்பதவிகள் வகிப்பதனால், தனித்து எந்தத் தொழிலும் நடத்த முடியாத நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு கைகொடுத்து அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு உதவிபுரிந்து வருகின்றார்.

ஏற்கனவே வெளிநாடு சென்று வருவாய் உள்ள வேலை வாய்ப்புப் பெறும் சந்தர்ப்பம் இருந்தும் அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை. இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளை வளம்படுத்தும் பெருநோக்கம் கொண்டவர். கடந்த இருபது வருடங்களாக இப்பகுதிகளின் அபிவிருத்திக்காகப் பாடுபட்டு வருகின்றார்.

மேலும் இவர்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் பொறுப்பான பணிகளை இவர் செவ்வனே செய்வார் என்பது உண்மை.

இத்தகைய பெருந்தகையாளனுக்கு அன்னை ஸ்ரீ சாரதாதேவி என்றும் இன்னருள்பாலிப்பாராக.

— அடியவன் —

1897 ஆம் ஆண்டு மேலைநாடு சென்று திரும்பிய சுவாமி விவேகானந்தருக்குச் சென்னை மாநகரத்தில் மகத்தான வரவேற்புத் தரப்பட்டது.

சென்னையில் மொனா கடற்கரையில் அமைந்துள்ள ஐஸ்ஹவுஸில் சுவாமி விவேகானந்தர் தங்கியிருந்தார். அப்போது அவரைத் தரிசிக்கச் சென்ற மக்கள் கூட்டத்தில் ஒரு கனவானின் கையைப் பிடித்தபடி ஓர் ஐந்து வயதுச் சிறுவனும் இருந்தான்.

அந்தச் சிறுவனின் பெயர் பாண்டரங்கப் பிரபு.

இந்தப் பாண்டரங்கப் பிரபுதான் பிற்காலத்தில் 'பிரபு மகராஜ்' என்று லட்சக்கணக்கான பக்தர்களால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட ஸ்ரீமத் சுவாமி வீரேச்வரானந்தஜி மகராஜ் ஆவார்.

மேலே சொல்லப்பட்ட நிகழ்ச்சியை யாராவது எப்போதாவது பிரபுமகராஜ் முன்னிலையில் பிரஸ்தாபித்தால் அதற்கு அவர் தமதுஇயல்பான நகைச்சுவையுடன் "எனக்கு சுவாமிஜியைப் பார்த்ததாக நினைவில்லை, ஆனால் சுவாமிஜி என்னை நிச்சயம் பார்த்திருக்கிறார்" என்று கூறி மேலே அந்தப் பேச்சை தொடரவிடாமல் நிறுத்திவிடுவார்.

★ ★ ★

கிருஷ்ணப் பிரபு நேத்ரவதி தம்பதியினர் சென்னையைச் சேர்ந்த சைதாப்பேட்டையில் வாழ்ந்து வந்தனர். கிருஷ்ணப் பிரபு கிண்டியிலிருந்த விவசாயக்கல்லூரியின் பிரின்சிபாலாக இருந்தார்.

வேங்கடேசப்பெருமான்மீது ஆழ்ந்த பக்தியும் சகைக்குணமும் நிரம்பிய கிருஷ்ணப்பிரபு நேத்திரவதி தம்பதியருக்கு முதலில் ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. அதைத் தொடர்ந்து மூன்று ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தனர்.

ஆண்குழந்தைகளுள் இரண்டாவது குழந்தையாகப் பாண்டரங்கப் பிரபு 1892 அக்டோபர் 31ஆம் தேதி பிறந்தார்.

பிறந்த குழந்தை ஐந்து வயது வரை பேசுவேயில்லை. ஐந்து வயதிற்குப் பிறகே பேச்சு வந்தது.

நேத்ரவதியின் பூவுலக வாழ்க்கை முடிந்தது. பத்து வயதில் தந்தையையும் பறிகொடுத்த குழந்தைகள் தாய் மாமனான பாபுராவ் நாயக் என்பவரின் அன்பான அரவணைப்புக்காக மங்களுர் செல்ல நேர்ந்தது.

பிரபு ஆரம்ப நிலையில் சென்னை ஸாந்தோம் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், தொடர்ந்து திருவல்லிக்கேணி இந்து உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் படித்தார். பின்னர் மங்களுர் சென்று அங்குள்ள கானரா உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்து நுழைவுத் தேர்வில் (Entrance Examination) தேர்ச்சி பெற்றார். மங்களுர் அரினர் கல்லூரியில் எப். ஏ. பாஸ் செய்தபிறகு சென்னை பிரஸிடென்ஸி கல்லூரியில் சேர்ந்து பெளதிகப் பாடத்தை எடுத்துக்கொண்டு பட்டம் பெற்றார். பட்டம் பெற்றபின் சட்டம் படிக்கத் திருவனந்தபுரம் சென்றார்.

பள்ளியிலும் கல்லூரியிலும் படித்த போது பாண்டரங்கப் பிரபுவிற்கு விளையாட்டில் கொள்ளை ஆசை. கிரிக்கெட், கால்பந்து, உதைபந்து. ஹாக்கி, டென்னிஸ் ஆகிய விளையாட்டுக்களில் மிகவும் விருப்பம் உடையவர். அவர் கல்லூரியில் படித்த போது கிரிக்கெட் விளையாட்டுக் குழுவில் சேர்ந்து விளையாடியிருக்கிறார். பிரபுவின் வாழ்க்கையில் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டு, ராமகிருஷ்ண இயக்கத்துடன் அவர் ஈடுபாடு கொண்டதற்குக் காரணமாக அமைந்தது டென்னிஸ் விளையாட்டுத்தான்.

பி. ஏ. முடித்த பிறகு பிரபு மங்களுர் சென்றிருந்தார். அப்போது ஒரு நாள் டென்னிஸ் விளையாட்டு முடிந்தவுடன், மாமா வின் நூல் நிலையத்திலிருந்து ஒரு புத்த

கத்தை எடுத்து வரும்படி பிரபு தம் நண்பரிடம் கூறினார். நண்பருக்குப் பிரபு கேட்ட புத்தகம் நூல் நிலையத்தில் கிடைக்கவில்லை. எனவே அவர் அதற்குப் பதிலாக சுவாமி விவேகானந்தரின் Complete Works இன் முதல் பாகத்தைக் கொண்டு வந்து பிரபு வீடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னார்.

பிரபுவுக்கு விவேகானந்தரின் அந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கவே பிடிக்கவில்லை. ஆதலால் அவர் அதை அப்படியே வைத்துவிட்டார். நண்பரோ விடுபவராக இல்லை. தினமும், “படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாயா” என்று கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தார்.

நண்பரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற பிரபு ஒருநாள் விவேகானந்தரின் புத்தகத்தை வேண்டாவெறுப்பாகத் திறந்தார். அவ்வளவுதான், விவேகானந்தரின் ஆற்றல் மிகுந்த வாக்கியங்கள் தம் பக்கம் இழுக்க அதில் மனதைப் பறிகொடுத்த பிரபு அந்தப் புத்தகத்தை முழுவதும் படித்த பிறகே கீழே வைத்தார்.

அத்தோடு விட்டாரா? அந்தப் புத்தகத்திலிருந்த முகவரியின் உதவியுடன் மாயா வதியில் உள்ள அத்தைத ஆச்சிரமத்துடன் தொடர்புகொண்டார்.

★ ★ ★

மாயாவதி மடத்தின் தலைவர் பிரபுவைச் சென்னை ராமகிருஷ்ண மடத்துடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளும்படி அறிவுரை கூறினார். அது காரணமாகப் பிரபுவின் ஆன்மீக வாழ்க்கையின் வித்து நன்றாக ஊன்றப்பட்டுவிட்டது. இந்த நன்றியை மறக்காத வகையில் பிரபு மகராஜ் விவேகானந்தரின் புத்தகம் தந்த அந்த நண்பருடன் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்புகொண்டு இருந்தார். இலையாவும் 1914இல் நடைபெற்றிருக்கலாம்.

சென்னை ராமகிருஷ்ண மடத்தின் தொடர்பும், விவேகானந்தரின் Complete Works உம் அவரிடம் புரட்சியை ஏற்படுத்த உள்ளாருக்குள்ளே தியாகம், தொண்டு, பக்தி, வைராக்கியம் என்ற தீகொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது. ‘அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு’ என்பது

போல், சட்டக் கல்வியைக் கைவிட்டுச் சென்னை ராமகிருஷ்ண மடத்தில் வந்து பிரம்மசாரியாகச் சேர்ந்துவிட்டார்.

படிப்பைப் பாதியில் விட்டு மருமகன் மடத்தில் சேர்ந்துவிட்டதைக் கேள்வியுற்ற அவரது மாமா நாயக ஓடோடி வந்தார். பிரபுவை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல வயதான பாட்டியின் பெயரைக் கூறிப் பயமுறுத்தினார். முடிவில் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்.

ஆனால் ஒரு வருடத்திற்குள் பரீட்சைக்குப் போவதை விட்டு, மீண்டும் 1916இல் பிரபு தம் 24ம் வயதில் சென்னை ராமகிருஷ்ண மடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

சென்னையில் இருந்தால் திரும்பவும் மாமா வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று பிரபு பயந்தார். ஆதலால் அவர் சென்னை மடத்துத் தலைவரின் அனுமதி பெற்று கல்கத்தாவில் கங்கைக் கரையில் அமைந்துள்ள ராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் தலைமைப் பீடமான பேலூர் ராமகிருஷ்ண மடத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்.

★ ★ ★

பேலூர் மடத்தில் நுழைந்த பிரபுவை முதலில் ‘மகாபுருஷ மகராஜ்’ என்று அழைக்கப்பட்ட சுவாமி சிவானந்தர் சந்தித்தார். மதிய உணவு உண்டபின் கைகழுவ வெளியே வந்த மகாபுருஷ மகராஜ் பிரபுவை அன்புடன் வரவேற்றார்.

இரண்டு மாதங்கள் சென்றபின் பாபு ராம் மகராஜ் (சுவாமி பிரேமானந்தர்) அவர்களின் அறிவுரைப்படி 1916ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் தூய அன்னை சாரதாதேவியாரிடம் மந்திர தீட்சை பெற ஜயராம் பாடிக்குச் சென்றார்.

அந்தக் காலத்தில் ஜயரம்பாடிக்குப் போகும் பயணம் மிகவும் கடினமாக இருக்கும். சிறிது தூரம் ரெயிலில் சென்று மீதி தூரத்தைக் கால்நடையாக நடந்தே செல்லவேண்டும்.

ஜயரம்பாடி சென்றடைந்த பிரபுவுக்கு அன்புத்தாய் தூய அன்னை மறுநாளே மந்திர தீட்சை அளித்து ஆன்மிகப் பாதைக்குள்

அழைத்துக்கொண்டார். பிரபுவின் புனிதப் பயணத்தின் சரியான திருப்புமுனை அது. வழிதேடி ஓடிவந்த நதிக்குச் சமுத்திரத்தில் சங்கமிக்கும் வழி கிடைத்துவிட்டது. என்ன விந்தை பாருங்கள்! மங்களுர் எங்கே? சென்னை எங்கே? ஐயரம்பாடி எங்கே? ஈசனின் தெய்வ லீலையை யாரே அறிவர்!

இரண்டொருநாள் ஐயரம்பாடியில் தங்கிய பிரபுவுக்கு மீண்டும் பேலூர் மடத்தில் ராமகிருஷ்ணரின் சீடர்களுடன் பழகும் பாக்கியம் கிடைத்தது.

சென்னை ராமகிருஷ்ண மடத்துக்கே திரும்பவும் அனுப்பப்பட்ட பிரபு தம் மாமா வீற்குத் தாம் துறவுபூண விரும்புவதைத் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்துவிட்டார். மருமகனின் உறுதியான முடிவுக்கு எதிராக மாமாவின்னாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

சென்னை மடம் அந்தச் சமயத்தில் வறுமையில் வாடிக்கொண்டிருந்தது மடத்தில் சேர்ந்த அனைவரும் எல்லா வேலைகளையும் செய்யவேண்டும். மடத்தில் சமையற் காரர் ஒருவர் மட்டுமே பணம் கொடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார். மடத்தைச் சேர்ந்த பிரமச்சாரிகளும் துறவிகளும் விடியற்காலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து, கோவில் மங்களா ரத்தி முடிந்த பிறகு கோவிலைச் சுத்தம் செய்தல், பூப் பறித்தல், பூசைப் பாத்திரங்கள் தேய்த்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்த பிறகு அலுவலக வேலைகளையும் பார்த்து வந்தனர்.

காலையில் கணக்கெழுதி, வெளியூர் செல்லும் மடத்து வெழியீடுகளான புத்தகங்களைக் கட்டி வைப்பார்கள். மதிய உணவிற்குப் பிறகு சந்நியாசிகளே அந்தப் புத்தகக் கட்டுக்களைத் தபாலாபீஸ்களுக்குத் தூக்கிச் சென்று அனுப்பி வைப்பார்கள்.

பிறகு சிலர் புத்தகங்களுக்கு புரூப் திருத்துவார்கள். சிலர் தோட்ட வேலையையும் மற்றும் சிலர் மாட்டுத் தொழுவத்திலும் வேலை செய்வார்கள். இவை முடிந்தவுடன் மாலை ஆரத்திக்கு வந்துவிடுவார்கள்.

செல்லப்பிள்ளையாக லீட்டில் வளர்ந்த பாண்டுரங்கப் பிரபு மேலே குறிப்பிட்ட எல்லா வேலைகளையும் செய்வார். அத்தோடு அடிக்கடி சமையற்காரர் மட்டம் போடும் சமயங்களில் தலைமைச் சமையற் காரராக இருந்து சமையல் வேலையும் செய்வார். இவ்விதம் இவர் சென்னை ராமகிருஷ்ண மடத்தில் வசித்தது நான்கு ஆண்டுகள்.

சுவாமி பிரமமானந்தர் சென்னைக்கு வந்தபோது பிரபுவிடம் அன்போடு "பிரபு உன்னை நான் உண்மையாகவே பிரபு ஆக்கப்போகிறேன்" என்று குறிப்பிட்டார். அந்த மகானின் வாக்கு பிற்காலத்தில் எழுத்துக்கு எழுத்து அப்படியே உண்மையாயிற்று. ★

மனிதனும் மகானும்

உலக விஷயங்களில் சாதனை புரிவதற்கும், ஆன்மிகத்தில் சாதனை புரிவதற்கும் என்ன வித்தியாசம்? இதைப்பற்றி சுவாமி விவேகானந்தரின் சிஷ்யையான திருமதி லெக் கேட், தம் அனுபவத்தை பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்

"என் வாழ்நாளில் நான் இரண்டு மகாமனிதர்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன். ஒருவர் ஜெர்மன் நாட்டு அரசர்; மற்றொருவர் சுவாமி விவேகானந்தர். முன்னவரைச் சந்தித்த போது, 'ஓ, இவர் மிகவும் சிறந்த மனிதர்' என்ற எண்ணத்தின் கூடவே, 'நான் அவர் முன் ஒரு சாதாரணமானவன்' என்ற ஏக்கமும் உதித்தது.

"சுவாமி விவேகானந்தரைச் சந்தித்தபோதும் நான் அவரைப் பார்த்து வியந்தேன். ஆனால், ஒரு வித்தியாசம் 'சுவாமிஜி மிகவும் உன்னதமானவர்; என்னையும் உன்னதப் படுத்தக் கூடியவர்' என்ற நம்பிக்கை என் நெஞ்சில் உதித்தது." —பிரமசாரி அருண்குமார்,

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

சுஷ்மி சாரதானந்தர்

கூல்கத்தாவில் சிந்தாரியாபட்டி என்ற பகுதியில் மணிமோகன் மல்லிக் வாழ்ந்துவந்தார். ஒரு நாள் அவருடைய மகன் இறந்து விட்டான். அவன் மிகுந்த திறமைசாலியாக இருந்ததால் மணிமோகன் அவனிடம் மிகவும் அன்பு வைத்திருந்தார்.

மகனின் இறுதிச் சடங்குகள் முடிந்த பிறகு மணிமோகன் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரிடம் வந்தார்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரை வணங்கி விட்டு அறையின் ஒரு மூலையில் துயரம் நிறைந்த இதயத்துடன் அவர் அமர்ந்தார்.

அங்கு ஆண்களும் பெண்களுமாக பக்தர்கள் பலர் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

குருதேவர் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

சற்று நேரத்தில் மணிமோகன் உட்கார்ந்திருந்த பக்கமீக ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணரின் பார்வை சென்றது. தலையை அசைத்த படியே மெல்ல அவர், "என்ன இன்று வருத்தத்தோடு காண்ப்புகிறாய்?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு மணிமல்லிக் கண்களில் நீர் வழிய, குரல் தழுதழுக்க "இன்று எனது மகன் இறந்துவிட்டான்!" என்றார்.

அவரது உருவத்தையும் தழுதழுத்த குரலையும் கேட்ட அனைவரும் வாயடைத்துப் போய் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவரது உள்ளத்தில் அலைமோதும் துன்பத்தை ஆறுதலான சொற்களால் மட்டும் போக்கமுடியாது என்பதை அனைவருமே உணர்ந்திருந்தார்கள்.

இருந்தாலும் அவருடைய துன்பம், அழகை இவற்றால் மனமுருகிய அவர்கள் "இதுதான் உலக இயற்கை. பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒருநாள் இறந்துதான் ஆக

வேண்டும். நடந்துவிட்டதை மாற்றமுடியுமா? ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ? அதனால் துக்கப்படாதே. பொறுமையாக, அமைதியாக இரு" என்றெல்லாம் ஆறுதல் கூறினார்கள்.

துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவர்களுக்கு படைப்புத் தொடங்கிய நாள் முதல் இது போன்ற சொற்களையே சொல்லி நாம் ஆறுதல்படுத்திகிறோம்.

ஆனால் அந்தோ! இந்தச் சொற்கள் ஒருவருடைய உள்ளத்திற்காவது ஆறுதல் தந்திருக்குமா? எப்படி ஆறுதல் தரும்? மனம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்து சொல்லும் சொற்கள் மட்டுமே மற்றொருவரின் உள்ளத்தைத் தொடமுடியும்; மற்றொருவரின் துயரப் பேரலைகளை அமைதிப்படுத்த முடியும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஒருங்கிணைந்த உணர்வு நம்மிடையே இல்லையே!

இந்த உலகம் நிலையற்றது என்று நாம் வாயால் சொல்கிறோம்; ஆனால் நம் எண்ணமும் செயலும் அதற்கு நேர்மாறாக அல்லவா இருக்கின்றன!

'இந்த உலகம் கனவு போன்றது நிலையற்றது' என்று மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்திருக்கிறோம். ஆனால் இதயத்தின் ஆழத்திலோ, 'இது நிலையானது, இங்கேயே நாம் நிலையாக இருக்கப்போகிறோம்' என்பது போல் அல்லவா நடந்துகொள்கிறோம்! இத்தகைய நமது சொற்கள் எப்படி மற்றவருக்கு நம்பிக்கை தரும் ஆற்றலைப் பெறும்?

இதுபோன்று எல்லோரும் மணிமோகனுக்கு ஆறுதல் தருவதாக நினைத்துக் கொண்டு ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மட்டும் எதுவும் பேசவில்லை. அமைதியாக அமர்ந்து அவர் மணிமோகனின் சோகப் பெருமூச்சுக்

களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது போல் தோன்றியது.

குருதேவர் இவ்வீற்று மணிமோகன் விஷயத்தில் உதாசீனமாக அமர்ந்திருந்தது சிலருக்குத் திகைப்பை ஏற்படுத்தியது. அவர்கள் 'இவர் இதயம் என்ன கல்லா? கருணை என்பதே இவர் இதயத்தில் இல்லாமல்போய்விட்டதா?' என்றெல்லாம் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரைப் பற்றி நினைத்தார்கள்.

மணிமோகன் கூறியதைக் கேட்ட சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் குருதேவர் தெய்வீக பரவசநிலையில் ஆழ்ந்தார். திடீரென்று எழுந்து என்ருமில்லாத வேகத்துடன் தெய்வீக நிலையில் இருந்தபடியே மணிமோகனை மனதில் வைத்துப் பாடுவதுபோல் தாமே தாளமிட்ட படி பின்வரும் கருத்தமைந்த பாடலைப் பாட ஆரம்பித்தார்.

உலக மயக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் மனிதனே! விழித்துக்கொள்! அதோ, யமன் போர்க்கோலத்தில் உன் வீட்டில் நுழைகிறான், பார்.

"சிறந்த புண்ணியம் என்றதேரில் ஏறி அதில் சாதனை, பஜனை என்ற இரண்டு குதிரைகளைப் பூட்டி, ஞானம் என்ற வில்லில், பக்தி என்ற பிரம்மாஸ்திரத்தை நான் ஏற்று."

பாடலில் இருந்த வீரரசம், அதை வெளிப்படுத்திய சொற்களின் அமைப்பு, அவற்றுடன் இழைந்த குருதேவரின் குரல், அவரது கண்களில் தோன்றிய வீர வைராக் கியம்—ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்து அந்தப் பாடல் கேட்டவர்களின் உள்ளத்தில் எல்லையற்ற ஆற்றலையும் நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தியது.

அதன் காரணமாக அங்கிருந்த எல்லோருடைய மனங்களும்சோகம் நிறைந்த மாயையுலகிலிருந்து விடுபட்டு, புலன்களுக்கும் உலகிற்கும் எட்டாத தூய ஆனந்தத்தால் நிரம்பி வழிந்தது.

மணிமோகனும் தனது இதயத்தைப் பிழிந்தெடுத்த வேதனையை மறந்தார்; மன அமைதி பெற்றார்.

பாடல் முடிவடைந்தது.

ஆனால் அந்தப் பாடலின் மூலம் குருதேவர் அனைவரிடமும் தட்டியெழுப்பிய திவ்ய ஆன்மீக உணர்வலைகள் அந்த அறையில் நீண்ட நேரம் நிலைத்து நின்றது.

'கடவுள் ஒருவர் மட்டுமே நம்முடையவர். நம் இதயத்தையும் வாழ்க்கையையும் அவருக்கே அர்ப்பணிக்கவேண்டும். அவர் தமது கருணையை நம்மீது பொழிந்து தமது காட்சியை நமக்கு வழங்கட்டும்'—இந்த மனநிலையில் அங்கு எல்லோரும் தங்களை மறந்து அமர்ந்திருந்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் மனம் தெய்வீக பரவச நிலையிலிருந்து உலக நினைவுக்குத் திரும்பியது. அவர் மணிமோகனின் அருகில் சென்று அமர்ந்து பேச ஆரம்பித்தார்.

"ஆ! மகனை இழந்த துன்பத்திற்கு இணையான வேறு ஒரு துன்பம் உலகில் இருக்கமுடியுமா? சொந்த உடலிலிருந்து தோன்றியவனல்லவா மகன்? இந்த உடல் இருக்கும் வரை தந்தை—மகன் உறவும் அழியாமல் நீடிக்கும்."

அதன் பிறகு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தனது அண்ணன் மகனான அட்சயனின் மரணத்தைப் பற்றி உருக்கமாக மணிமோகனிடம் கூறினார். மீண்டும் அவர் ஒரு முறை அந்தத் துன்பத்தை அனுபவிப்பது போலவே தோன்றியது.

"அட்சயன் இறந்து கிடந்தான். அப்போது எனக்குப் பெரிதாக எதுவும் தோன்றவில்லை. எப்படி ஒருவன் இறக்கிறான் என்று நிற்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அது உறையிலிருந்து கத்தியை உருவி எடுத்ததுபோல் இருந்தது. உறை மட்டும் தான் கீழே விழுந்தது! அதைப் பார்த்ததும் எனக்குச் சந்தோஷம் தாங்கமுடியவில்லை. வேண்டிய மட்டும் சிரித்தேன். ஆடினேன், பாடினேன்! பிறகு அவனது உடலைத் தகனம் செய்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். அப்போதும் எந்த உணர்ச்சியும் என்னைப் பாதிக்கவில்லை. ஆனால் மறுநாள் நான் காளிகோயில் தாழ்வாரத்தில் நிற்கொண்

டிருந்தபோது துக்கம் என்னுள் பொங்கியது. ஈரத்துணியை முறுக்கிப் பிழிவதுபோல் அட்சயனின் மரணம் என் இதயத்தைப் பிழிந்து வேதனைப்படுத்தியது. நான் நினைத்துக் கொண்டேன், 'அம்மா! இங்கு (நான்) அணிந்திருக்கும் ஆடையுடன் கூட எனக்கு எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. (அப்படியிருக்கும் போது) அண்ணன் மகனிடந்தான் என்ன பற்று! இங்கேயே (எனக்கே) இந்த நிலையென்றால் இல்லறத்தில் இருப்பவர்களின் நிலையைப்பற்றி என்ன சொல்ல இருக்கிறது? அதைத்தான் நீ எனக்கு உணர்த்தியிருக்கிறாய். அல்லவா!''

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு குருதேவர் தொடர்ந்தார்:

"ஆனால் ஒன்று தெரியுமா? தாங்கமுடியாத இந்த வேதனையும், இறைவனிடம் சரண்புகுந்தவர்களை ஒரேயடியாக மூழ்கடித்துவிடுவதில்லை. சிறிது அலைக்கழித்த பிறகு அவர்களை மீண்டும் சமநிலைக்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறது, கங்கையில் மீள் பிடிப்பவர்களின் சிறியபடகுகளின் நிலையைப் பார்த்ததில்லையா? பெரிய நீராவிக்கப்பல்கள் சிறிது தத்தளித்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு தன்பழைய நிலைக்குத் திரும்பி விடுகின்றன. ஆனால் சிறிய படகுகள் மூழ்கி விடுகின்றன. என்றாலும் அலைகளின் வேகத்தை அணைத்துமே அனுபவித்துத் தான் ஆகவேண்டும்."

மறுபடியும் சிறிது நேரம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அமைதியாக இருந்தார். பிறகு கூறினார்:

"தந்தை-மகன் போன்ற இந்த உறவுகள் சில நாட்களுக்குத்தான்! இன்ப நுகர்ச்சிக்காகவே மனிதன் இல்லறத்தில் ஈடுபடுகிறான்; திருமணம் செய்துகொள்கிறான்; மகனைப் பெறுகிறான்; மகன் வளர்கிறான்; மகனுக்கு திருமணம் செய்துவைக்கிறான். இவ்விதம் சில நாட்கள் கழிகின்றன. பின்னர் ஒருவனுக்கு நோய், மற்றொருவனின் மரணம், ஒருவன் பொறுப்பற்றவன்—என்று கவலைகளும் துன்பங்களும் அவனைச் சூழ்ந்துகொள்கின்றன. ஏமாற்றங்கள் அதிகமாக, அதிகமாகப் புலம்பலும் அதிகரிக்கிறது. ஈரவிறகு எரியும் விதத்தை நீ பார்த்ததில்லையா? முதலில் அது நன்றாக எரியும். அப்போது விறகிலுள்ள ஈரம் முழுவதும் மறுபக்கம் கசிந்து வழியும்; நுரைதள்ளும்,

'சுப்-சுப்பு-ஸ்-புஸ்' என்று பலவகைச் சத்தங்களுடன், குமிழாக வெடிக்கும்'."

இப்படிவாழ்க்கையின் நிலையாமை, பயனற்ற தன்மை, இறைவனிடம் சரணாகதி அடைவது மட்டுமே மகிழ்ச்சியைப் பெறும் வழி போன்ற பல கருத்துக்களை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் எடுத்துச் சொல்லி மணிமோகனுக்கு ஆறுதல் ஆறுதல் கூறினார். மணிமோகனும் மன அமைதி பெற்றார்.

ஐயனே! இதற்காகத்தான் நான் தங்களை நாடி ஓடிவந்தேன். தங்களைத் தவிர வேறு யாராலும் இந்தத் துயர நெருப்பை அணைக்க முடியாது என்று எனக்குத் தெரியும்" என்று நாத்தழுதழுக்க மணிமோகன் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணனிடம் கூறினார்.

குருதேவரின் இந்த வினோதமான நடத்தையைப் பார்த்து நாங்கள் ஆச்சரியப்பட்டோம்; 'கடின இதயம் படைத்தவர் என்று இவரையா நாம் நினைத்தோம்!' என்ற எண்ணம் எங்கள் மனதில் எழுந்தது.

மகாத்மாக்கள் சிறிய விஷயங்களில் கூட சாதாரண மனிதர்களைப்போல் நடந்து கொள்வதில்லை. பெரிய, சிறிய எல்லைச் செயல்களிலும் அவர்களின் உயர்ந்த தன்மையை நாம் பார்க்கமுடியும்.

இதோ, சற்று நேரத்திற்கு முன்பு இதயத் துடிப்புக்கூட நின்றுபோய், சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்த அதே மனிதரா இவர்? அதே குருதேவரா மணிமோகனின் நிலைக்கு இரங்கி அவர்மீது கருணைகொண்டு சாதாரண மனிதரைப்போல் நடந்துகொள்கிறார்?

'மாயை, அற்ப விஷயம்' என்றெல்லாம் சொல்லி மணிமோகன் கூறியதை அவர் முழுவதுமாக ஒதுக்கியிருக்கலாம்; அப்படி அவரால் செய்ய முடியாது என்பதல்ல. ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்திருந்தால் நாம்-அவர் மகாத்மாவாக இருந்தாலுஞ்சரி வேறு யாராக இருந்தாலுஞ்சரி-அவரை ஜகத்குரு என்று ஏற்றுக்கொண்டிருக்கமாட்டோம்; சாதாரண மனிதர்களின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொள்ளாதவர் என்றுதான் நினைத்திருப்போம். மனைவி-மக்கள் போன்ற பந்த பாசத்தில் கிக்கி உழலும் சாதாரண மக்களின் நிலையை ஒருமுறையாவது அனுபவித்திருந்தால், இவர் எப்படி இவையெல்லாம் 'மாயையின்திருவிளையாடல்' என்று சொல்லி ஒதுக்கியிருப்பார் என்று நினைத்திருப்போம்.

RECEIPTS AND PAYMENTS ACCOUNT

for the year ended 31st December 1990

RECEIPTS	Rs.	Cts.	Rs.	Cts.	Rs.	Cts.
Donations-Schedule I					136,807	35
Donations-Specific purposes-Schedule II					53,965	15
Donations-Special to Inmate-Schedule III					40,000	00
Excess on Manavarai A/C Note I					142	95
Sale of Books at Exhibitions etc.			11,004	50		
Less-Exhibition Costs & Purchases of Books			8,103	70	2,900	80
					<u>233,816</u>	<u>25</u>
PAYMENTS						
<u>Celebrations & Poojah</u>						
Sri Ramakrishna Jayanti	3,093	00				
Swami Vivekananda Jayanthi	5,786	00				
Sri Sarada Devi Jayanthi	6,165	00				
Navarathiri	259	50				
Shrine Room Expenses	3,315	25	18,623	75		
<u>Social Relief Services</u>						
Direct Relief to Affected people	41,186	30				
Educational Relief & Assistance	17,732	70				
Alms Giving & Feeding of the Poor	14,193	74				
Medical Clinic & Aid	2,586	30				
Ashram Student	24,033	73	99,732	77		
<u>Kandavanam Unit A/c</u>			6,791	40		
<u>General Expenses</u>						
Postage & Telephone Call	3,544	60				
Printing & Stationery	1,264	00				
News Papers, Periodicals & Subscriptions	2,960	00				
Travelling	5,851	65				
Car Expenses	19,816	62				
Advertisements	168	00				
Electricity	987	65				
Repairs & Maintenance	4,830	10				
Watch Dog & Expenses	5,932	40				
Re-Registration of Ashram	5,000	00				
Bank Charges	848	39				
Charities	415	00				
Inmates Expenses	15,055	15	66,673	56	191,821	48
<u>Excess of Receipts Over Payments</u>					41,994	77
<u>Less - CAPITAL EXPENDITURE -Schedule IV</u>					36,088	35
<u>Excess of Receipts over Total Payments</u>					5,906	42
<u>Financed -</u>						
The decrease in Liabilities - Note II			6,000	00		
<u>Less - Decrease in Cash at Bank & in hand</u>			93	58	5,906	42

Notes to the Accounts - for the year ended 31st December 1990

SCHEDULES I - DONATIONS RECEIVED - GENERAL PURPOSES

	Rs. Cts
Miss V. Nadarajah, Trincomalee	300-00
E. A- Gopalapillai, Karaveddi	10,000-00
Miss Rathini Santhirasegaram, Point Pedro	250-00
T. Ganeshalingam, Canada C \$ 20/-	624-20
K. Ganeshalingam, Colombo	1,000-00
N. Selvachandran, Surrey UK	28,475-00
Dr. N. Subramaniam, Chankanai	942-00
S. Jeyakanthan, Australia	560-00
Sri Sathya Sai Seva Samithi, Jaffna	1,000-00
Mrs. Shankari Kumarachandran, USA \$ 100/-	3,924-00
T. Ganeshalingam, Canada C \$ 20/-	607-40
P. S. Patgunarajah, France Frs 200/-	1,313-00
Dr. K. Rajaram, Colombo	500-00
T. Kaneshalingam, Canada C \$ 20/-	617-60
Yakkarai Vinayagar Temple	500-00
Mrs. R. Ranganathan, Colombo	500-00
T. Ganeshalingam, Canada C \$ 20/-	624-40
Dr. (Mrs) Mangalam Krishnadasan, USA \$ 200/-	7,898-00
S. Sathiamoorthy, Transkei	2,000-00
Dr. V. Krishnarajah, Jaffna	250-00
Chundikuli Girls' College	250-00
M. Muthukumar, Colombo	500-00
Dr. N. Subramaniam, London £ 20/-	1,276-80
Dr. C. S. Gengamma, Tellipallai	2,000-00
A. Bavanantham, UK	6,000-00
Kumarakuruparan, Point Pedro	1,000-00
T. Kalarooopan, Australia	1,000-00
T. Ganeshalingam, Canada C \$ 20/-	663-00
Dr. P. Moorthy, Canada C \$ 25/-	829-75
Mrs. Vijayalaxmi Ramanath, Malaysia	7000-00
T. Ganeshalingam & Kathiramalainathan & Vasanthan, Canada	2,568-40
C. Ratnasingam, Canada	2,000-00
S. Indrarajah, Canada C \$ 50/-	1,650-00
P. Raghupathy, London £ 20/-	1,250-00
C. Thavarajah, Navindil	1,000-00
Mrs. S. Mahadeva, London	7,857-00
K. Thirunavukarsu, London	3,918-00
C. Ratnasabapathy, Karaveddy	500-00
K. Kanthasamy & Mrs. Sri Ranganathan, Colombo	500-00
Late S. Thyanithy, Jaffna	20,000-00
P. S. Patkunarajah, France	1,563-00
Dr. Mangalam Krishnadasan, USA	4,000-00
P. Ragupathy, London £ 10/-	650-00
Kathirgamathamby, Retd Teacher	450-00
97 Others under Rs. 250/-	6,495-00

126:807-35

SCHEDULE II DONATIONS RECEIVED - SPECIFIC PURPOSES

S. Jeyakanthan, Australia - Educational	572-00
A. T. S. Ratnasingham, London - Alms Giving	5,000-00
A. T. S. Ratnasingham, London - Shrine Work	15,000-00
V. Mahathevan, Colombo - Thesis	500-00
V. Kulasekaram, Point Pedro - Alms Giving	400-00
Mrs. V. Ramakrishnan, Point Pedro - Alms Giving	1,500-00
S. Jeyakanthan, Australia - Educational	549-00
A. T. S. Ratnasingam, London - Temple Work	26,182-00
S. Jeyakanthan, Australia - Educational Work	552-00
Staff & Students - Methodist Girls High School Pt. Pedro - Refugees	1,030-00
Mrs. M. Namasivayam, Point Pedro - Alms Giving	800-00
Mrs. K. Arumugadasan, Manipay - Alms Giving	1,000-00
S. Jayakanthan, Australia - Educational	570-00
5 Others under Rs. 250/-	310-00
	<u>53,965-15</u>

Notes to the Accounts - for the year ended 31st December 1990 - ctd

SCHEDULE III - DONATIONS - SPECIAL TO INMATE

Transfer of Loan - Mrs. V. Selvamani	
granted years back considred not payable now	19,000-00
M. Sivalingam - London - Personal to Swami	21,000-00
	<u>40,000-00</u>

SCHEDULE IV

FIXED ASSETS / CAPITAL EXPENDITURE

		1.1.90	Additions	Balance 31-12-90
	Rs. Cts.	Rs. Cts.		Rs. Qts.
Land & Buildings	232,733-94	33,558-35		266,292-29
Bicycles	3,000-00	2,530-00		5,530-00
	<u>235,733-94</u>	<u>36,088-35</u>		<u>271,822-29</u>

NOTE I

EXCESS ON MANAVARI A/c

Rs. Cts.
142-95

During the year, a sum of Rs. 38,429-95 Cts was received from Mr. A. T. S. Ratnasingam of London S. W. for supply of a Manavarai for the Wimpledon Ganapathy Temple, London. The Cost of this was Rs. 38,287/-

NOTE II DECREASE IN LIABILITIES

31-1-90 - Loans & Creditors

46,000-00

31-12-90 - Loans

40,000-00

6,000-00

NOTE III MOTOR CARS

During the year the Two Motor Car - EN 9490 & EL 4665 were exchanged for Car No. 9 Sri 0731, Morris Oxford with Mr. K. Kengatharampillai of Vavuniya. There was no Cash transactions involved,

A. SOMASUNDARAMPILLAI, B. A., F. C. A.,

CHARTERED ACCOUNTANT

Telephone: 23530

91 1/4, Stanley Road,

JAFFNA

24th May 1993

SRI RAMAKRISHNA SARADA SEVASHRAMA

Point Pedro

Inmate - Swami Chitruapanandajee

BALANCE SHEET - 31st DECEMBER 1990

FIXED ASSETS - Schedule IV	Rs. Cts.	Rs. Cts.
Land & Buildings		266,292-29
Furniture & Fittings		14,025-00
Electrical Installation		32,328-45
Equipments		33,670-70
Motor Car - Note III		53,000-00
Bicycles		5,530-00
Kitchen Utensils		3,223-05
		<u>408,068-79</u>

CASH

at Peoples Bank, Pt. Pedro A/c 285	127-18	
In Hand	<u>6,104-71</u>	<u>6,231-89</u>
		414,300-68

Less - CURRENT LIABILITIES - Note II

LOANS

Mrs. V. Eliyathamby	15,000-00	
A. Navaratnasamy, Seychelles	<u>25,000-00</u>	<u>40,000-00</u>

NET ASSETS

374,300-68

REPRESENTED BY:-

ACCUMULATED FUND - 1st June 1990	332,305-91
Add - Expenditure on Fixed Assets - Capitalised	36,088-35
Excess of Receipts over Payments	<u>5,906-42</u>
	<u>374,300-68</u>

I have examined the Books of Accounts of Sri Ramakrishna Sarada Sevashrama, Point Pedro, and prepared the above Balance Sheet and connected Accounts in accordance therewith and the information and explanations furnished.

Date: 24th May 1993
JAFFNA.

A. SOMASUNDARAMPILLAI B. A., F. C. A.
Chartered Accountant.

A. SOMASUNDARAMPILLAI, B. A. , F. C. A. ,
CHARTERED ACCOUNTANT

Telephone: 23530

94,1/4,Stanley Rd,
JAFFNA

3rd. Dec. 1993

SRI RAMAKRISHNA SARADA SEVASHRAMA

Point Pedro.

Inmate Swami Chitruapanandajee

BALANCE SHEET — 31st December 1991

FIXED ASSETS	Rs.	Cts.	Rs.	Cts
Land & Buildings			280,185	29
Furniture & Fittings			16,740	00
Electrical Installation			32,328	45
Equipments			33,670	00
Motor Car			53,000	00
Bicycles			3,000	00
Kitchen Utensils			3,223	05
			422,146	79
CASH IN HAND			7,137	91
			429,284	70
Less — Peoples Bank, Point Pedro A/c 1210 - o/d			7,122	95
			422,161	75
NET ASSETS				
Represented by:-				
ACCUMULATED FUND — 1st Jan 1991			374,300	68
Add — Expenditure on Fixed Assets-Capitalised			16,608	00
— Excess of Receipts over Payments			31,253	07
			422,161	75

I have examined the Books of Accounts of Sri Ramakrishna Sarada Sevashrama, Point Pedro, and prepared the above Balance Sheet and Connected Accounts together with the schedule and Notes thereto, in accordance therewith and informations furnished.

Date: 3rd December 1991
Jaffna.

A. Somasundarampillai, B.A., F.C.A.,
Chartered Accountant.

REGRET

Due to unsettled political atmosphere plus the Swami-in-charge has to manage everything single handed — so the delay in presenting the Accounts.

A. Somasundarampillai, B. A., F. C. A.,

Chartered Accountant

Telephone: 23530

91 1/4, Stanley Road,

JAFFNA

3rd Dec. 1993

SRI RAMAKRISHNA SARADA SEVASHRAMA,

Point pedro,

Inmate-Swami Chitrupanandajee

RECEIPTS AND PAYMENTS ACCOUNT

for the year ended 31st December 1991

RECEIPTS	Rs.	Cts.	Rs.	Ctsr	Rs.	Cts.
Donations - General-Schedule I					144,539-65	
Donations - Specific - Schedule II					94,893-35	
Donations - Special to Inmate Schedule III					40,000-00	
					<u>279,433-00</u>	
Less — Purchases of Books & Printing Souvenir	58,806-25					
Sale of Books & Souvenir Contributions/Sales			54,345-00			
			<u>4,461-25</u>			
Less on Sale of Bicycle						
— Cost-1990-Lumala Cycle	2,530-00					
Sale	2,250-00		280-00		4,741-25	
					<u>274,691-75</u>	
PAYMENTS						
<u>Celebrations & Poojah</u>						
Swami Vivekananda Jayanthi	771-50					
Sri Ramakrishna Jayanthi	3,897-50					
Sri Sarada Devi Jayanthi	8,357-00					
Sri Krishna Jayanthi	1,044-00					
Others	2,235-00					
Sri Ramakrishna-Vivekananda Convention	2,184-50					
Shrine Room Expenses	5,942-40		24,531-90			
<u>Social Relief Services</u>						
Direct Relief to Affected People	52,103-90					
Educational Relief & Assistance	8,922-00					
Alms Giving & Feeding of the Poor	18,438-00					
Medical Clinic & Aid	3,464-85					
Ashram Students	36,403-40					
An Old Lady in Ashram's Care	10,791-75		130,123-70			
			<u>10,189-00</u>			

Kandavanam Unit A/c

General Expenses

Postage & Telepone Calls	10,260-00		
Printing & Stationery	1,715-00		
Advertisements	880-00		
Newspapers, Periodicals & Subscriptions	4,371-40		
Travelling	2,731-50		
Lights	2,028-00		
Repairs & Maintenance	6,850-10		
Sundry Expenses	2,814-00		
Registration of Ashram-Additional	3,000-00		
Bank Charges	1,304-63		
Charities	500-00		
Inmates Expenses	25,531-45	61,986-08	226,830-68
Excess of Receipts over Current Payments			47,861-07

Less — CAPITAL EXPENDITURE

Shrine Room Work	13,893-00		
Furniture	2,715-00	16,608-00	
Excess of Receipts over Payments			31,253-07

A. Somasundarampillai, B.A., F. C. A.,

Chartered Accountant

Telephone: 23530

91 1/4, Stanely Road,

JAFFNA.

3rd. Dec. 1993

SRI RAMAKRISHNA SARADA SEVASRAMA,

Point Pedro.

Inmate Swami Chitruapanandajee

SCHEDULES & NOTES TO THE ACCOUNTS—Year ended 31st Decemper 1991

SCHEDULE I Donations-General

Dr. M. K. Muruganandan, Point Pedro	500-00
Methodist Girls College, Point Pedro	435-00
Srimathi S. Soorasangaram, Nallur, Jaffna	250-00
Sri P. Ragupathi, U. K.	642-70
Sri K. Kamalasegaram, N. S. B. Bank, Point Pedro	1000-00
Miss Nadarajah, Sri Shanmuga girl's Home, Trincomalee	400-00
Srimathy Jeyaharan, Thuvarakai, Savanai, Pt. Pepto	300-00
Sri C. Thavarajah, Navindil, Karaveddy	5000-00
Srimathi K. Kanapathipillai, Rasavinthaddam, Jaffna	3000-00
Sri N, Sithamparapillai, U. K.	7,555-00
Dr. R. Nadarajah, U. S. A.	950-00
Sri P. S. Patkunarajah, FRANCE	1,600-00
Dr. (Mrs) Mangalam Krishnadasan, U.S.A.	4,000-00
Srimathi Gowri pala Ganesh, Puloiy East, Pt. Pedro	3,000-00
Sri S. Navaratnam, Arasady Lane, Kantharmadam, Jaffna	1,500-00
Sri A. Thuraiarah, University of Jaffna, Jaffna	2,500-00
Srimathy Mangalam Krishnadasan, U. S. A.	8,000-00
Sri P. Ragupathy, London	600-00
Selvan Mayuran Rajendran, Oman	1,000-00
T. Thavarajah, Navindil, Karaveddy	5,000-00
Dr. M. K. Murganandan, Point Pedro	500-00
Srimathy Vimalasundari, Puloly West, Point Pedro	2,500-00
Dr. M. K. Muruganandan, Maruthady, Point Pedro	300-00
Miss N. Kasipillai, Vivekananda Road, Col-6	1000-00
Sri M. Ariyanathan, Director, Suisse, Candy	5,000-00
Sri T. Kanesalingam, Canada	1,431-00
Dr. (Mrs) V. Krishnapillai, 15, Walarkarama Rd, Gol-3	1,000-00
Mr. Vykunthanathan, Puloly East, Pt. Pedro	1,000-00
Dr. M. K. Murukananthan, Maruthady, Pt. Pedro	300-00
Mr. N. Selvachandran, U. K.	36,000-00
Mrs. Vijayaluxmy Ramanath, Kolalumpur, Malasiya	10,150-00
Srimathy Chelliah, Rasavinthoddam, Jaffna	1,000-00

Srimathy P. Vijayaratnam, Mira Housing Complex, Moratuwa	1,000-00
Miss Vimala Nadarajah, Sri Shamuga girls Home, Trincomalee	500-00
Miss Kasipillai, Vivekananda Rd, Col-6	500-00
Dr. (Mrs) Mangalam Krishnadasan, U S A,	8,338-00
Sri P. Ragupathy, U. K.	12,000-00
Dr. K. Mylvaganam, Lauries Rd, Col-4	2,000-00
Sri N. Kugadasan, London	3,700-00
Srimathy Ratha Vigneswaran, Palm Grove, Col-3	1,000-00
Miss. K. Thirunavukarasu, London	3,500-00
Miss. Vimala Nadarajah, Sri Sanmuga girls Home, Trincomalee	500-00
76 Others under Rs 250/-	4,087-95
	<hr/> 144,539-65

Schedule 11 Donations — Specific Purpose

Srimathy M. Thiruvathavurar, Pt. Pedro	Alms giving	1,500-00
Dr. A. B. Balakrishnan, Thambasiddy	Sri Ramakrishna Jeyanthi	250-00
Sri S. Jeyakanthan, Australia	Educational	579-00
Sri V. Kulasegaram Pt. Pedro	Poya day Alms giving	300-00
D. M. K. Murugananthan, Pt. Pedro	Sri Ramakrishna	
	Vivekananda Conventlon	300-00
Sri K. Kandasamy, 18, Devos Avenue, Col-4	Sri Ramakrishna Jeyanthi	500-00
Sri A. K. Shanmuganathan, Pt. Pedro	Alms giving	1,500-00
Srimathy K. Kamalambigai, Pt. Pedro	Alms giving	500-00
Mrs. M. Paramsothy, Puloly West, Pt. Pedro	Educational	3,500-00
Miss M. Jeyakumari, Kopay Teachers Coll., Irupalai	Relief	1,000-00
Mrs. Lakshmi, Puloly East, Pt. Pedro	Alms giving	500-00
Dr. M. K. Murugananthan, Maruthady, Pt. Pedro	Educational	500-00
Standing Committees of Tamil Speaking People U.K.	Relief	72 289-35
Miss P. Sukirtha, Market Lane, Pt. Pedro	Educational	2000-00
Srimathy N. Namasivayam, Pt. Pedro	Poya day Feeding	1000-00
Sri Ramakrishna Sarada Samithy, Col-6	Relief	2000-00
Sri Kanapathipillai District Judge,	Sri Saradadevi Jeyanthi	500-00
23 Others Under Rs. 250.-		1,975-00
Donation for Peedam		2,200-00
Donations on a/c Kandavanam a/c		2,000-00
		<hr/> 94,893-35

Schedules & Notes to the Accounts - year ended 31st December

SEHDULE III - DONATIONS SPECIAL TO INMATES

Transfer of Loans granted to Inmate previously now cosidered not Rs Cts.
repayable.

— Mrs V. Eliyathamby	15,000-00
— A. Navaratnasamy, Seychelles	25,000-00
	<hr/> 40,000-00

வாழ்த்துக்கள்

இராம கிருஷ்ண சாரதா சேவா ஆச்சிரமம் இருபத்தைந்தாண்டு காலமாக வடமராட்சியில் ஆற்றிவரும் தொண்டு மகத்தானது. சமயப்பணி, சமூகப்பணி, கல்விப் பணியென பல்வகைப்பட்ட பணிகளையும் ஆற்றிவரும் இதன் சேவை இன்றைய சூழ்நிலையில் இன்றியமையாததாகும்.

இன்று போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் மனஅமைதியும் ஆத்ம திருப்தியும் வேண்டி நிற்கும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு இராம கிருஷ்ண சாரதா சேவா ஆச்சிரமம் ஒரு சஞ்சீவியாக விளங்குகிறது. இவர்களுடைய பணி மேலும் சிறந்தோங்க எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவானாக,

சி. இராமநாதன்

(திருமதி சி. இராமநாதன்)

19-01-1994

அதிபர், கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை

ஒரு சிவதொண்டரின் கருத்து

சுவாமிஜி,

வணக்கம் . பருத்தித்துறை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சாரதா சேவாச்சிரமம் பல்வேறு இந்து விழாக்களையும் பொருத்தமான நிகழ்ச்சிகளுடன் கொண்டாடி தவச்சீலர்களின் வரலாற்றினை, வாக்குகளை எம்போன்றோருக்கு நினைவு படுத்தியும் அறியவைத்தும் எம்மையும் ஆன்மீகப் பாதையில் அரவணைத்துச் செல்லும் பாங்கு அருமை. “என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே” என்று எம்மையே கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

தவிர்க்கமுடியாத பல காரணங்களினால் நாம் இந் நிகழ்ச்சிகளில் நேரில் கலந்துகொண்டு பலன்பெறும் வாய்ப்பினை நழுவவிடவேண்டியதற்கு மனம் கவல்கின்றோம்.

சுவாமி விவேகானந்தர் சிக்காக்கோ நூற்றாண்டு ஞாபகார்த்த மண்டபத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டப்பெறுவதும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சேவாச்சிரமம் கும்பாபிஷேகம் நடைபெறும்போது அதனை அவர் திருவடியில் அர்ப்பணம் செய்வது என்ற திடமான வைராக்கியத்துடனும் எத்துணை சிந்தனையை, திட்ட அமைப்பைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். தனி ஒரு துறவி இறை துணையுடன் இவற்றைச் செய்யக்கூடியதாக உள்ளதே என எண்ணித் திளைக்கிறோம். 1997ம் ஆண்டிலோ அதற்கு முன்னரோ எமது இனத்திற்கு ஒரு விடிவுகாலம் புலரும் என்ற நம்பிக்கை எமக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவதுடன் தங்கள் கனவு நனவாகும் என்ற நம்பிக்கையையும் எமக்குத் தந்துள்ளது.

“தந்தது உன்தனைக் கொண்டது எந்தனைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்” என்று என் நா புரள்கிறது.

சர்வம் இறை மயமே.

“திருஆலவாய்”

காங்கேசன்துறை வீதி.

யாழ்ப்பாணம்.

இறைபணியில் தங்கள்,

கலாநிதி க, கணகராசா ஜே. பி.

உரிமையாளர்.

மில்லைப் சோப் தொழிற்சாலை

ச ம ர் ப ண ம்

பேரன்புடையீர்,

நமஸ்சாரம். முதற்கண் எங்கள் ஆழ்ந்த வணக்கத்தை தவத்திரு ஆத்மகனானந்தர் மகராஜ் அவர்களுக்கு (உபதலைவர், கொழும்பு ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன்) தெரிவிக்க விரும்புகிறோம். தவத்திரு. சுவாமி ஆத்மகனானந்தர் மகராஜ் சேவாச்சிரமத்துக்கு பல உதவிகள் புரிந்துள்ளார். மேலும் பல வழிகளில் எம்மை வழிநடத்தியுள்ளார். கொழும்பு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷனுக்கு நாம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். மிக அண்மையில் கல்கத்தா நேதாஜி அரங்கில் நடைபெற்ற சுவாமி விவேகானந்தரின் சிக்காகோ நூற்றாண்டு நிகழ்ச்சியில் சுவாமி சித்ரோபானந்தா பங்குபற்ற காரணமாக இருந்தவர் தவத்திரு சுவாமி ஆத்மகனானந்தர் மகராஜ் அவர்களே. இலங்கையிலுள்ள சகல மூத்த துறவிகளும் இளைய துறவிகளும் (ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள்) செய்த பேருதவிகள் அளப்பில. நாம் இவர்களுக்கு நன்றி கூறுகின்றோம்.

சுவாமி விபுவானந்த மகராஜ் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சார்ந்தவர்) 1926ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷனின் கிளையை ஸ்தாபித்தார். சுவாமி விபுவானந்தர் மட்டக்களப்பில் பல பின்தங்கிய கிராமங்களில் கல்வியறிவு ஊட்டுவதற்காக பல பாடசாலைகளை நிறுவினார். இதேபோல் திருக்கோணாமலை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களிலும் கல்லூரிகளை ஸ்தாபித்தார். அன்னாரின் நூற்றாண்டு விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இவர்களால் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்ட ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்துக்கு போதிய ஆதரவு கொடுக்கப்படாமையால் கல்லடி-உப்போடையில் தனது குருவின் பெயரால் சிவானந்த வித்தியாலயத்தையும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் கிளையையும் ஸ்தாபித்தார். இன்று இவ்விருட்சம் பெரிதாக தழைத்து திகழ்ந்த பலருக்கு கல்வி, இருப்பிடம், உணவு, வேலை வாய்ப்பு யாவையும் வழங்கி வருகிறது.

சுவாமி விவேகானந்தரின் சிக்காகோ நூற்றாண்டு பெருவிழாவை சகல நாடுகளிலும் கொண்டாடும் இத் தருணத்தில் நாம் நமது மண்ணிலும் ஆத்மீக விதையை ஊன்றுவோமாக. பொதுவாக துறவின் தன்மையையும் மேன்மையையும் அறிய வாய்ப்பினை பல வழிகளில் அளித்துக்கொண்டிருக்கும் தலைநகரில் உள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷனைச் சார்ந்த சகல மூத்த, இளைய துறவிகளுக்கும் எமது ஆழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

சுவாமி விவேகானந்தர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு 1897ம் ஆண்டு விஜயம் செய்த பொழுது அன்று வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் கொடுத்த மாபெரும் வரவேற்பு உபசாரம் வரலாற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. உண்மையைக் கூறவேண்டுமானால் இன்று மக்களிடையே சுயநலப் போக்கு, ஆத்மீக வாழ்வில் நாட்டம் இல்லாமை, சகோதர நேயம் அற்று வாழ்தல், அரச பதவியில் இருக்கும் ஒரு சிலர் தமது கடமையை நீதிக்கும் நியாயத்துக்கும் புறம்பாக செயற்படுதல் ஆகியன காணப்படுகின்றன. சுவாமி விவேகானந்தர்

தர் சோம்பலைத் தட்டி எறிந்து "எழுமின்! விழிமின்! கருதிய கருமம் கைகூடுமட்டும் அயராது உழைமின்!" என்ற தாரக மந்திரம் நமக்கு உறுதியான வாழ்வை அளிக்கும் என பறைசாற்றினார்.

இந்த மலர் விவேகானந்தரின் சிக்காக்கோ நூற்றாண்டு மலராக வெளிவருவதால் சுவாமி விவேகானந்தர் ஆங்கிலத்தில் ஆற்றிய உரைகள் அப்படியே பிரசுரிக் படுகின்றன. எங்கள் பக்தர் உள்ளூரில் இருப்பவர்கள், கொழும்பில் உள்ளவர்கள் வெளிநாடுகளில் உதவி புரிபவர்கள் யாவருக்கும் எங்கள் நன்றி உரித்தாகுக. யாழ்ப்பாணத்தில் காகித விலை எத்தனையோ மடங்காகும். ஆகையால் பக்தர்கள், அன்பர்கள் யாபேரும் எங்கள் மலரை வாங்கிப் படித்து ஆதரவு தருமாறு தயவாகக் கேட்டுக்கொள்கிறோம். மலரில் நிறைவான விடயங்களை ஏற்று குறையான செயற்பாட்டை எமக்குத் தெரியப்படுத்தவும். இவற்றை நாம் அடுத்த மலரில் திருத்த வாய்ப்பு இருக்கும்.

அன்னை ஸ்ரீ சாரதாதேவியின் திருவடியில் நமஸ்கரிக்கும் பக்தன்,

சுவாமி சித்ரபானந்தா

ஆ சி ச் செ ய் தி

பருத்தித்துறையில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சாரதா சேவாச்சிரமம் கடந்த கால்நூற்றாண்டு காலமாக ஆற்றிவரும் சமய, சமூகப் பணிகள் பலரும் நயந்தவை; பலரும் பயன் பெற்றவை, இப்பணிகளைச் சீராகவும் சிறப்பாகவும் நெறிப்படுத்திவரும் சுவாமி சித்ரபானந்தர் அவர்களின் அயரா முயற்சியின் பயனாக ஞானச் செல்வர் விவேகானந்தரின் சிக்காக்கோ நூற்றாண்டு நினைவு மண்டபத்தின் அடிக்கல் நாட்டும் வைபவம் 84-01-94ஆம் திகதி நடைபெற்றதை அறிந்து மகிழ்கிறேன். இவ் அடிக்கல் நாட்டு விழா தூய அன்னை சாரதாதேவி அவர்களின் 141ஆவது ஜன்மதினத்தில் நிகழ்ந்தது சாலப் பொருந்தும். முத்திறப் பெருமைசேர் இவ்விழா எத்திறத்தினர்க்கும் எல்லா நலன்களையும் நல்க எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

வள்ளுவரகம்

வியாபாரரிமூலை,

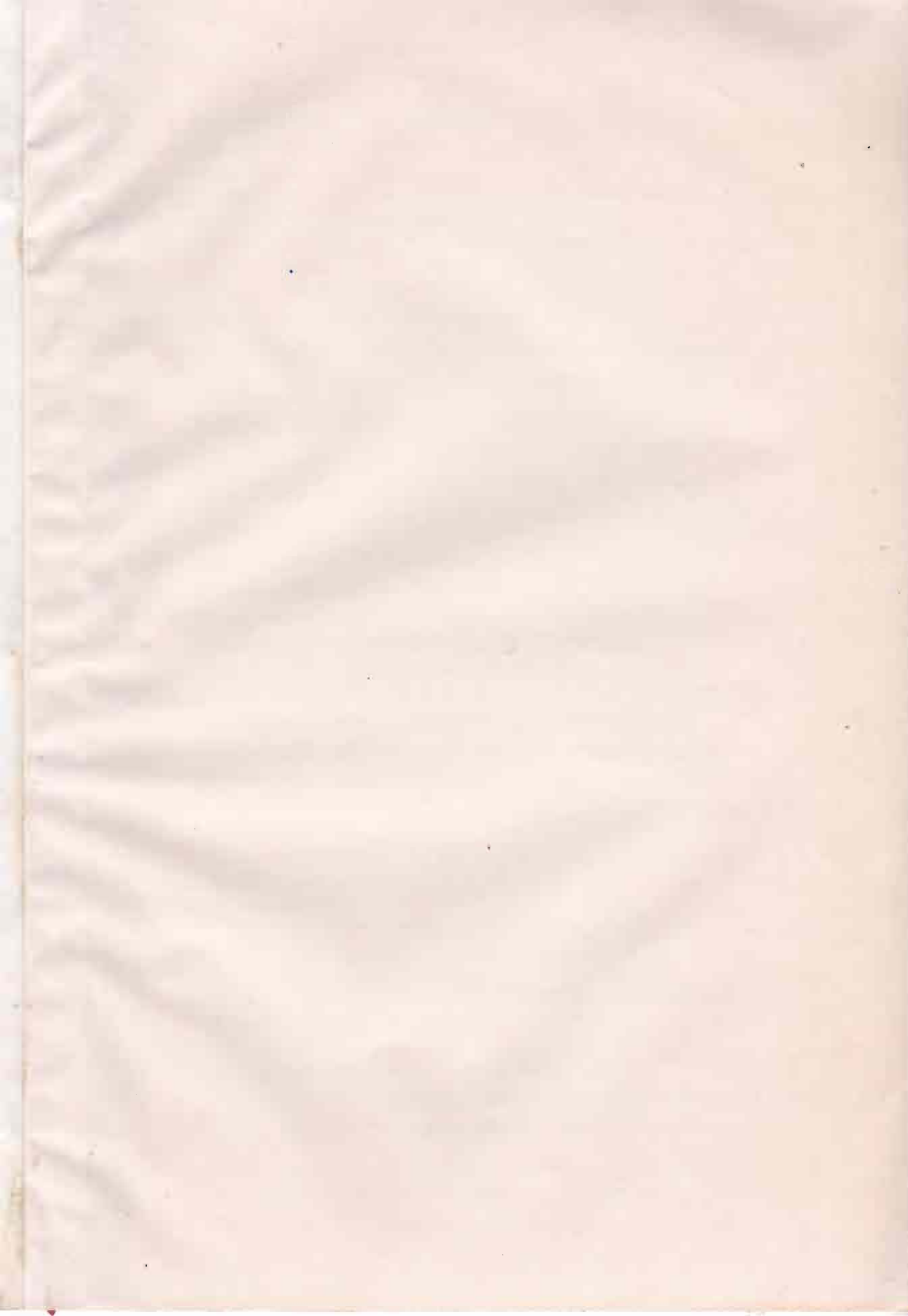
05-01-94

வை. கா. சிவப்பிரகாசம்

அதிபர்

கோப்பாய் ஆசிரிய பயிற்சிக்காசாலை

எங்கள் நல்வாழ்த்துக்கள்

- ★ திரு. க. கனகராசா சிவநெறிச் செல்வர்
உரிமையாளர்,
மில்க்னவற் சோப் தொழிற்சாலை, யாழ்ப்பாணம்.
- ★ திரு. மா. இரத்தினசோதி
சோதி லைற்ஸ், பருத்தித்துறை.
- ★ விக்னேஸ்வரா ஸ்ரோர்ஸ், பருத்தித்துறை.
- ★ ஜானகி ரெக்ஸ் ரைல்ஸ், பருத்தித்துறை.
- ★ ஸ்ரீமுகன் மெடிக்கல், பருத்தித்துறை.
- ★ ராஜன் எலற்றி க்கல்ஸ், பருத்தித்துறை.
- ★ ராஜன் சைக்கிள்வேக்ஸ், பருத்தித்துறை
- ★ சிவராஜ் ரேடிங் கொம்பனி, பருத்தித்துறை
- ★ கவிதா ஸ்ரோஸ், பருத்தித்துறை
- ★ குகன் ஸ்ருடியோ, பருத்தித்துறை
- ★ வேலவன் ஸ்ரோஸ், பருத்தித்துறை.
- ★ S. K. சாமி அன் கோ., நெல்லியடி.
- ★ பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
- ★ வாணி ஸ்ருடியோ, வல்வெட்டித்துறை.
- ★ திரு. சோ. பாலேந்திரன், பருத்தித்துறை.
- ★ திரு. க. கமலசேகரம், பருத்தித்துறை.
- ★ டொக்டர் மு. க. முருகானந்தன், M. B. B. S. (Cey)
பருத்தித்துறை.

Sincere Thanks

Our Sincere Grateful Thanks to all devotees and friends
in U. K. to have Contributed towards Sri Sarada Sevashrama.
They have helped the Swami in many ways.

Space donated
by

Sri. A. T. S. Ratnasingham
Chief - Co-ordinator

Shree Wimbledon Ghanapathy Temple
London